Apocalipsa

George GEORGESCU

Nu mai este un secret pentru nimeni astăzi că victoria lui Ion Iliescu şi a PDSR în alegerile parlamentare şi prezidenţiale din România în anul de graţie 2000, s'a datorat aranjamentelor de culise, trădărilor unor componenţi ai CDR, armelor secrete ale sondajelor, anihilării forţelor de dreapta şi nu în ultimul rând aruncării gogoriţei cu posibila victorie a lui C.V. Tudor. Toate aceste elemente, plus absenteismul unei mari părţi a electoratului la scrutin, au dat câştig de cauză nu celor mai buni, ci celor mai bine instruiţi la şcoala fostei Securităţi, care au ştiut să speculeze în favoarea lor, toate neîmplinirile CDR. *"Preşedintele Iliescu, eternul bolşevic"*, aşa cum l-a caracterizat ziarul francez *"Le Monde"*, a reuşit performanţa de a reveni pentru a treia oară la Palatul Cotroceni, ţara intrând pentru patru ani sub zodia cucuvelei. Corespondentul pentru Balcani al ziarului *"New York Times"* David Binder, se întreba într'o analiză publicată în ziua de 9 Februarie crt.: *"ÎN ROMÂNIA SE APROPIE OARE APOCALIPSA?"* După ce menţionează nivelul foarte ridicat al inflaţiei, ziaristul american atrage atenţia asupra apariţiei unei noi clase de capitalişti, mulţi dintre ei foşti comunişti, unii chiar oficiali guvernamentali şi lideri de partid. În timp ce preţul unei pâini a crescut de peste o mie de ori în ultimii zece ani, scrie Binder, în zona Băneasa s'au construit câteva sute de vile în valoare de zeci de mii de dolari fiecare, iar peste un milion de tineri au părăsit ţara.

Suntem oare damnaţi să suportăm cu stoicism machiavelicele manipulări ale unui electorat imatur din punct de vedere politic? După o jumătate de secol de dictatură comunistă în care ordinea valorilor a fost răsturnată, după decimarea elitelor în universul concentraţionar în care şi-au găsit moartea cele mai valoroase personalităţi ale neamului alături de peste un sfert de milion de oameni, cei care au supravieţuit în loc să se unească, s'au anihilat reciproc, precum epigonii fiii diadohilor, care în Sec.3 î.H. s'au luptat între ei pentru putere. În plus, veleitarismul unor lideri politici care nu au luat în considerare avertismentul sondajelor, a făcut ca ştacheta intrării în Parlament să nu poată fi trecută datorită ambiţiilor şi pretenţiilor de alianţă, în timp ce în PDSR au intrat prin fuziune câteva partide minuscule precum PSDR, PUR etc., care au pătruns în felul acesta în Parlamentul ţării.

Sămânţa vrajbei a fost diseminată în CDR de agenţi patogeni cu misiunea de a o lichida, deoarece partidele componente, în special cele de dreapta, prezentau un real pericol pentru cei care pierduseră puterea la alegerile din 1996, rolul răspândacilor fiind atribuit de regizorii din umbră instruiţi la şcoala KGB, unor foşti membri ai Coaliţiei care a sucombat apoi în mod lamentabil.

După discursurile otrăvite din timpul campaniei electorale, în care Ion Iliescu poza în campion al democraţiei şi al libertăţii, măştile au început să cadă una câte una, ieşind la suprafaţă adevăratele intenţii ale celor care au folosit metode din arsenalul fostei Securităţi pentru a recuceri puterea. Deşi promiseseră că nu vor face epurări pe criterii politice, *"pedeserizarea"* a cuprins treptat toate sectoarele de activitate, începând cu prefecţii, personalul administrativ din instituţiile guvernamentale, Justiţie, din Primării, dela Guvern şi Palatul Cotroceni etc., etc.

Cu un cinism specific comuniştilor, la data de 20 Mai 2000, secretarul executiv al PDSR Ovidiu Muşetescu a declarat că partidul său va păstra în rândurile sale pe toţi candidaţii PDSR care vor fi descoperiţi ca foşti securişti, despre care Premierul Adrian Năstase a declarat că sunt bine pregătiţi şi că în ei s'au investit bani.

Continuare în pagina 4

ISSN
0705-8365

Preţul unui abonament anual:
40 $ / 60 DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 27 Nr. 290 - MARTIE 2001 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULAŢIE ÎN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, GERMANIA, GRECIA, FRANŢA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMÂNIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZELANDĂ

SECOLUL XXI

Eugen BÂRSAN

Am intrat în Secolul XXI şi o dată cu el şi în Mileniul III. Intrări care ridică întrebarea: oare în ce măsură România este pregătită pentru Secolul XXI? Când vedem că ea se bălăceşte într'un indezirabil obscurantism. Ca rezultat al unui stângism injectat în chip criminal în venele Românilor timp de o jumătate de secol. Din nefericire un stângism care s'a activat din nou. Şi cu asta, ce s'a câştigat în 1996 s'a pierdut în 2000. Oare cum se poate ridica capul din bălăceala acestui obscurantism şi fixa o ţintă de deimunizare şi de igienizare spirituală pentru Secolul XXI?! Cu asemenea întrebări am ajuns la sintagma care zice că *"nu există vânt favorabil pentru cel ce nu ştie încotro merge"*.

Astfel, mai înainte de toate, Românul (respectiv România) trebue să ştie încotro merge. Şi să-şi dea seama că *"vântul favorabil"* depinde de o politică de purificare. Care la rândul ei trebue să treacă prin promovare şi dezvoltare. Este vorba deci de o cultură politică ce trebue să atingă promovarea dezhegemoniei obscurantiste. Căci, la urma urmei, binele adus de *"vântul favorabil"* nu poate fi decât factorul unei iluminate culturi politice.

O cultură ai cărei promovatori nu pot veni decât dela fluxurile care se scurg dinspre vocile auzite ale societăţii civile şi ale oamenilor care avertizează asupra primejdiei ce o reprezintă obscurantismul politic, care transformă tabloul politicii româneşti din tenta de cenşiu în tentă de negru. Luându-i cetăţeanului certitudinea democraţiei, a libertăţii şi a renaşterii, pentru a-l ţine în insectarul obscurantismului neocomunist unde Românii au devenit pesimişti, tăcuţi şi lipsiţi de încredere în instituţiile statului.

Radiografia realităţii sociale româneşti demască acutizarea problemelor de conştiinţă şi totodată şi a celei de lipsă de voinţă politică, rămasă prizonieră forţelor care zic că cei ce se gândesc la o altfel de ţară ar fi nişte idealişti cu capul în nori. Dar, cu idealiştii care sunt cu capul în nori sau pe pământ, macazul trebue schimbat. Căci secolul XXI nu are lipsă de o Românie cu mituri degradate şi cu oameni politici degradaţi. Ci de una care trebue să însemne renaştere.

Continuare în pagina 3

Securiştii revin în forţă:

TERORISTUL RISTEA PRIBOI A FOST PUS DE PDSR ÎN FRUNTEA COMISIEI PARLAMENTARE SIE

Andrei BĂDIN

PDSR continuă restauraţia structurilor securistice. Astfel, omul de casă al Premierului Adrian Năstase, deputatul PDSR, Ristea Priboi, a fost numit în fruntea comisiei parlamentare de supraveghere a activităţii Serviciului de Informaţii Externe. Numirea lui Priboi a dus la numeroase proteste din partea opiniei publice, datorită trecutului acestuia.

Priboi a fost ofiţer de rang înalt în fruntea fostei Securităţi, unde îndeplinea până în 1989 funcţia de adjunct al direcţiei care se ocupa de postul de radio *"Europa Liberă"*. Această direcţie, subordonată direct generalului Nicolae Pleşiţa, avea ca scop urmărirea şi *"punerea la punct"* a redactorilor postului de radio american cu sediul în grădina englezească din München. De Priboi nu sunt străine atentatele şi atacurile împotriva redactorilor *"Europei Libere"*, printre care şi atentatul săvârşit de celebrul terorist Carlos Şacalul la sediul *"Europei Libere"* şi care numai dintr'o eroare nu a lovit sediul departamentului românesc, ci pe cel cehoslovac. Tot de teroristul Ristea Priboi sunt strâns legate atacurile împotriva Monicăi Lovinescu, bătută în plină stradă la Paris sau pachetele cu cărţi-bombă trimise scriitorului Paul Goma sau jurnalistului Şerban Orăscu, ambii la acea vreme colaboratori ai postului de radio *"Europa Liberă"*.

Totodată tot de Priboi şi şefii săi din Securitate este legată şi punerea în acţiune a aşa-numitului virus *"Radu"*, care se pare că a omorît trei directori ai *"Europei Libere"*: Noel Bernard, Mihai Cismărescu şi Vlad Georgescu.

Într'un cuvânt, Ristea Priboi este un terorist şi un asasin, al cărui loc ar fi mai degrabă în spatele gratiilor. Iată, însă, că PDSR îl pune în fruntea unei comisii parlamentare care se ocupă de supravegherea serviciului extern de informaţii. Acest fapt va duce, fără indoială, la ştirbirea imaginii externe a guvernului PDSR, doritor să pară foarte pro-occcidental în Vest, dar în realitate servind, ca şi în perioada 1990-1996, interesele Moscovei.

Preşedintele Comisiei parlamentare de control al SIE, Ristea Priboi, a prezentat înaintea numirii sale în această funcţie, Biroului Executiv Central al PDSR şi apoi Comisiei SIE, faptul că a fost ofiţer activ până în 1989 în Departamentul Informaţii Externe al Securităţii şi apoi în SIE, iar conducerea PDSR l-a susţinut, în unanimitate, pentru a ocupa acest post, a declarat într'o conferinţă de presă, secretarul general al PDSR, Cozmin Guşă.

Fostul şef al comisiei parlamentare de control SIE, George Şerban, a declarat că Ristea Priboi, ofiţer activ al Securităţii, pripăşit în fruntea Comisiei parlamentare pentru SIE, l-a monitorizat pe Adrian Năstase, prin 1998, când actualul premier ar fi urmat să preia un post în străinătate. Adrian Năstase l-a cunoscut bine pe Ristea Priboi înainte de Revoluţie.

Ca şi numirea colaboratorului KGB, Radu Timofte în fruntea SRI, numirea lui Ristea Priboi la comisia de supraveghere a SIE nu face decât să ne convingă că PDSR a început restauraţia securistă.

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR
articole semnate de următorii colaboratori din România:

Andrei BĂDIN	pagina	1
Aurel BĂDĂIAN	pagina	2
Mihai CREANGĂ	pagina	2
Roland Cătălin PENA	pagina	3
Gabriela VODĂ	pagina	3
Viorel PALTIN	pagina	4
Col.r. Cornel PÂRVULESCU	pagina	5
Ana BADEA	pagina	5
Ileana NICA	pagina	6
Dan BOTEA	pagina	6
Prof. T.B. ŞUŢEANU	pagina	7
Paul ŞTEFAN	pagina	7
Dan BITU	pagina	8
Andrei RACOVIŢĂ	pagina	10
Preof. Nicolae RĂGAN	pagina	10
Prof. N. CIACHIR	pagina	14
Prof. Doru MUNTEANU	pagina	15
Iurie COLESNIC	pagina	19
Eugen TOMA	pagina	23
Eugenia TUDOR ANTON	pagina	24

editorial

OPOZIŢIA PARLAMENTARĂ ŞI VIITORUL EI

O privire de ansamblu asupra situaţiei politice din România ne arată că Guvernarea PDSR este monocoloră, lipsită de o *"opoziţie reală"*, deci, fără îndoială o *"guvernare totalitară"* în toată accepţia normală a denumirii sale. Toată legislaţia şi hotărîrile guvernamentale se fac şi se aplică de către singurul Partid *"PDSR"*. Între guvernarea PDSR şi Partidul Comunist, de altă dată, nu există nici un fel de deosebire. PDSR reprezintă integral fostul Partid Comunist; de altfel este şi normal, deoarece întreaga structură conducătoare şi de cadre este moştenită, în mod automat din acel partid de faimoasă şi tragică amintire.

Însuşi Preşedintele Iliescu este un fost membru activ al fostului Comitet Central, iar cei mai mulţi din cadrele PDSR-ului sunt nomenclaturişti ai aceluiaşi partid.

Guvernarea PDSR nu este reprezentativă, pentrucă a fost aleasă numai de o parte (de o minoritate) a electoratului românesc. Şi aici, am vrea să întrebăm, ce procent din populaţie, i-a dat PDSR-ului un mandat, şi care este acel mandat, în mod specific?

Aşa-zisa opoziţie, de astăzi, nu este altceva decât o marionetă a pedeseriştilor. Ea este absolut ineficace, este absolut formală, de etichetă, fără nici un fel de prezenţă. Guvernarea pedeseristă nu putea fi validată dacă nu se iscălea un protocol , *"cerşit"* de PDSR fragilelor formaţiuni care se găsesc, nefiresc , în opoziţie.

Opoziţia formată din agenţii Securităţii, aflaţi în partidele care au intrat în Parlament, are o misiune de îndeplinit şi ea îşi face jocul aşa cum i se ordonă.

Problema este însă, dacă guvernarea de astăzi nu are o opoziţie, cum se va ieşi din impas?

O ipotetică rezolvare a aberaţiei politice, din zona românească, ar putea fi un moment de *"criză neprevăzută"*, neprevăzută, şi ivită din cauza unor exagerări sau greşeli ale PDSR-ului, sau a unei surprinzătoare ridicări violente a slabei opoziţii de astăzi, cu impactul unor intervenţii neaşteptate de mase populare.

Pe de altă parte, au început deja să apară tot felul de dezbateri ideologice, care vizează o viitoare refacere a unei adevărate opoziţii politice, care să echilibreze relaţiile dintre partidele româneşti.

În ultimul timp se vorbeşte despre o viitoare refacere a opoziţiei româneşti în politică, prin Partidul Naţional-Ţărănesc, care să adopte doctrina promovată de Iuliu Maniu bazată pe: ideea naţională, democraţie, dreptatea socială şi morala creştină.

Acest Partid Naţional-Ţărănesc, conform doctrinei lui, a reprezentat şi va reprezenta şi în viitor interesele ţărănimii, în cadrul larg al naţiunii române.

În orice caz, Partidul Naţional Ţărănesc, chiar dacă a făcut greşeli, de pomină, ce l-au scos din circuitul politic al ţării, poate să se refacă, numai atunci când se va întoarce la cele patru puncte doctrinare enumerate mai sus.

Ne referim în aceste însemnări despre spectrul politic român de azi, mai mult la Partidul Naţional Ţărănesc, pentrucă el oferă şanse mai multe decât alte partide pentru o revenire pe platforma politică a actualităţii şi pentrucă viitorul acestui partid se discută mai mult în presa dâmboviţeană.

Noi suntem de acord cu vederile multora dintre cei ce au analizat acest partid şi credem că el va redeveni ce a fost odată, un reprezentant al democraţiei-creştine.

Şi de ce nu?, încadrat chiar în Internaţionala Democraţiei Creştine, aşa cum alţii vor să se încadreze într'o Internaţională Socialistă.

Numai aşa se va crea un echilibru de forţe ideologice în spaţiul românesc. Forţa unei democraţii creştine va deveni puternică, pentrucă valorile creştine sunt parte din tradiţiile spiritualităţii româneşti, deci componente ale unei viziuni naţionale specifice, nu aduse din bagajul unor ideologii politice atee şi total înstrăinate de sufletul specificului etnic.

Dacă Partidul Naţional Ţărănesc se va reface mai curând, va putea intra în Opoziţia Neparlamentară, ca să contravină devierilor din Guvernarea PDSR-istă, devenind o forţă de luptă împotriva Totalitarismului neo-comunist.

Ca încheiere, putem spune, că guvernarea pedeseristă nu reprezintă interesele naţionale, sub nici o formă. Şi nici nu se poate spune că în România avem un sistem politic de democraţie.

Noi sperăm că într'un scurt timp PNŢCD îşi va câştiga locul pe care îl merită pe scena politică românească.

PNŢCD are un potenţial uriaş de regenerare şi rămâne singurul partid cu o mare gamă de personalităţi necesare şi legitime, pentru a juca un rol însemnat în viitorul istoriei neamului românesc.

George BĂLAŞU

PARLAMENTARII ROMÂNI AU AVUT LA BAGDAD MANDAT DIN PARTEA M.A.E.

Aurel BĂDĂIAN

Sâmbătă, 10 Februarie a.c., o ştire a făcut la orele prânzului înconjurul planetei. Era vorba despre o depeşă a Agence France Presse care anunţa sec: *"Un avion românesc, având la bord o delegaţie parlamentară, venind dela Bucureşti, a sosit la Bagdad, a informat agenţia INA (n.red-agenţia irakiană de ştiri). Avionul, care transportă o delegaţie parlamentară venită să-şi exprime solidaritatea sa cu poporul irakian, a aterizat pe aeroportul internaţional Saddam"*, a precizat agenţia irakiană citată de A.F.P.

În zborul operat de Air Carpaţi cu un avion al companiei Moldavian Air se aflau la bord 66 de persoane, între care şi parlamentarii Mihai Lupoi (PRM), Iorga Nicolae (PRM), Cristian Buzea (PRM), Sersea Nicolae (PDSR) şi Gheorghe Ana (PDSR), mai mulţi oameni de afaceri din România şi Republica Moldova, precum şi reprezentanţi ai Camerei de Comerţ România-Irak, cea care a organizat zborul.

Consiliul de Securitate a dat aprobarea în luna Ianuarie pentru acest transport, cu menţiunea că este vorba despre un transport umanitar derulat prin programul *"Petrol contra Hrană"*. Timp de câteva zile, autorităţile române au acţionat foarte ciudat la ştirea că doi reprezentanţi ai partidului de guvernământ şi trei ai principalului partid de opoziţie au luat calea Irakului spre a se întâlni cu acoliţii lui Saddam. La nici 24 de ore dela anunţul făcut de France Press, liderul grupului parlamentar al PDSR din Camera Deputaţilor, Viorel Hrebengiuc, a declarat că nici un membru al partidului nu a făcut deplasarea în Irak. O declaraţie infirmată apoi de chiar realitate. În fapt, toţi oficialii dela Bucureşti, l-au luat pe *"nu"* în braţe dar uşor-uşor au început să recunoască despre ce este vorba.

Luni, 12 Februarie, la orele 20.20, România 1, canalul public de televiziune, a reluat o declaraţie a Premierului Adrian Năstase care afirma că cei doi pedeserişti din delegaţia pro Saddam ar fi *"în misiune economică, ca specialişti în petrol"* şi că scopul lor ar fi să cerceteze în ce fel România îşi poate primi datoria veche a Irakului către ţara noastră. În fapt, Năstase spunea oficial ceea ce liderul pêremist, Corneliu Vadim Tudor, afirmase cu o seară înainte pe toate posturile de televiziune. Totuşi, există în continuare multe semne de întrebare privind scopul vizitei şi mai ales mandatul pe care l-au avut cei cinci parlamentari români. În primul rând, cei cinci au beneficiat de un punctaj pus la dispoziţie de Direcţia Economică a Ministerului de Externe dela Bucureşti. În termeni diplomatici, acest lucru înseamnă că M.A.E a fost informat de vizită şi i-a instruit pe aceştia în privinţa problemelor care trebue puse în discuţie cu partea irakiană. *"Punctajul"* amintit face parte din mandatul pe care astfel Ministerul de Externe l-a acordat parlamentarilor *"rătăciţi"* tocmai la Bagdad. Acest lucru înseamnă implicit că, dacă aceştia nu au avut un mandat oficial, misiunea lor a fost cel puţin oficioasă. În al doilea rând, guvernul prin Ministerul de Externe şi nu numai trebuia să cunoască existenţa unei aprobări a Consiliului de Securitate al O.N.U, precum şi faptul că un avion românesc urma să zboare la Bagdad. În al treilea rând, explicaţiile date de Adrian Năstase şi Corneliu Vadim Tudor privind încercarea celor cinci de a obţine plata de către guvernul dela Bagdad a datoriei către România nu stă în picioare dacă ne referim numai la faptul că Irakul se află sub embargou internaţional. Chiar dacă guvernul dela Bucureşti doreşte să primească petrol contra banilor pe care regimul lui Saddam trebue să îi plătească României, nu şi-a găsit cel mai bun moment.

Oricum bâlbâiala autorităţilor dela Bucureşti în cazul parlamentarilor români *"rătăciţi"* la Bagdad pare că ascunde numeroase informaţii şi oricum nu este un punct pozitiv pentru regimul Iliescu.

Întâmplător sau nu, în chiar ziua în care cei cinci se întoarceau dela Bagdad, la sediul PDSR din Bucureşti avea loc o întâlnire la vârf cu o delegaţie a Comitetului Central al Partidului Comunist. Întâmplare sau nu, peste câteva zile, la Bucureşti urma să vină primul demnitar de rang înalt occidental, Premierul francez Lionel Jospin, care şi-a anulat vizita. Nu este nici un secret, de altfel, că actuala Putere dela Bucureşti ca şi Partidul România Mare au avut legături cordiale cu regimul dictatorial dela Bagdad până în 1996. Nu este de asemenea nici un secret că PDSR a avut şi are relaţii cordiale cu Pekinul, acolo unde actualul premier a fost invitat de vază acum un an şi de unde avertiza ritos Consiliul Europei să nu se amestece în genocidul rusesc din Cecenia.

ALUNECARE ÎN TIMP, ALUNECARE ÎN SPAŢIU

Mihai CREANGĂ

Pe vremuri, când *"călcam"* marile I.A.S.-uri ca reporter, un hâtru, care conducea încă din '49 o asemenea unitate şi *"mânca agricultura pe pâine"*, mi-a spus că potenţialul agricol al României este de a hrăni de patru ori populaţia acestei ţări! Precizarea era necesară (şi avea să-mi fie reconfirmată apoi de alţi specialişti) pentrucă spre sfârşitul anilor '70 începeau să dispară unele alimente şi să apară... cozile, raţiile şi *"relaţiile"*. *"Noi am fost pe culmea socialismului* - îmi spunea acelaşi director - *prin 1968, dar nu ne-a tras nimeni de mânecă să ne spună «rămâneţi aici» ..."*

Ultimii ani ai ceauşismului au fost - şi din punct de vedere alimentar - un atentat la fiinţa biologică a naţiunii. Iată, însă, că la mai bine de un deceniu dela căderea comunismului apar toate semnele unei naţiuni lovite de bolile sărăciei şi ale unei alimentaţii fie insuficiente, fie total dezechilibrate. A scăzut speranţa de viaţă. A crescut mortalitatea, inclusiv cea infantilă. A reapărut, masiv tuberculoza. Ocupăm primul loc în Europa la maladiile cardio-vasculare. boli determinate de modul de viaţă. Alterarea stării de sănătate a populaţiei se datorează, pe de o parte, scăderii continue a nivelului de trai al majorităţii cetăţenilor, înmulţirii numărului celor care trăiesc sub pragul sărăciei şi, pe de altă parte, deteriorării asistenţei medicale şi sociale din motive obiective - în primul rând din insuficienţa fondurilor acordate pentru aceste domenii.

În România, ţara care ar putea hrăni peste 80 de milioane de oameni, acum, la începutul mileniului III, aproape 63% dintre capii de familie nu pot asigura alimentele de bază pentru întreaga familie! Toţi cei care au avut şi au puterea în mână - din '90 încoace - sunt vinovaţi, chit că nu în egală măsură.

Ţara se umple de vile şi de maşini scumpe, dar mulţi, prea mulţi oameni abia îşi duc zilele. Să nu-mi spună nimeni că asta-i demagogie stângistă; ceea ce acuz eu este lipsă de bun simţ a oligarhiei post-decembriste, care numai de dreapta n'a fost.

În toate declaraţiile politice ţelul nostru este Europa. Din păcate, în realitate, ne *"scurgem"* spre un fel de republică americo-latină a anilor '50.

AVIZ IMPORTANT

Persoanele care doresc să plătească abonamentul la ziarul "Cuvântul Românesc" în lei, pot depune banii în valută naţională la contul Fundaţiei Culturale "Cuvântul Românesc": 2511.1 - 10297.1 / Rol B.C.R., Fil. Sect. 6, Bucureşti, anunţând în acelaşi timp şi secretariatul fundaţiei la adresa:

Oficiul Poştal nr.23. C.P. Nr.9, Sector 6, Bucureşti

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe toţi corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 15 a lunii precedente editării ziarului. Redacţia ziarului nu asigură publicarea articolelor nesosite la sediu până la această dată.

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că Redacţia acestul zlar nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

TRAGEDIE ÎN BASARABIA

Mihaela MOISIN

În ultimii zeci de ani, în fiecare zi de 27 Martie exilul românesc comemorează unirea Basarabiei cu patria mamă, România, eveniment ce a dus la înfăptuirea României Mari. Tristeţea răpirii din nou a Basarabiei de către Uniunea Sovietică după cel de-al Doilea Război Mondial, s'a transformat însă în speranţă imediat după Decembrie '89, crescând în intensitate după desmembrarea Uniunii Sovietice şi căpătarea independenţei de către aşa-numita Republică Moldova.

Imnurile dedicate Basarabiei - *"Marşul Basarabiei"*, *"Basarabie Frumoasă"* etc. ne-au mângâiat tuturor sufletul, ani la rând, dându-ne o nouă speranţă de nuntire: *"Basarabie frumoasă, / bine te-ai gătit mireasă / că-ţi aducem peţitor / mândrul nostru tricolor..."*

Am sperat, am aşteptat ca guvernele ce s'au succedat în România în anii imediat următori revoluţiei să ia iniţiativa unirii Basarabiei cu ţara mamă, dela care mişeleşte a fost smulsă. Unire după modelul Germaniei. Dar am aşteptat în zadar. După podul de flori peste Prut, totul a reintrat în normal, adică la *"relaţii"* şi *"tratate"* între cele două *"state"*. Ca să ajungem azi, să cântăm marşul funebru la înmormântarea teritoriilor noastre pierdute. *"Am vrut s'aştern cu flori un pat de nuntă, / iar nu mormântul tău fecioară blândă"*... sunt versuri din Hamlet, care-mi revin mereu în minte, după ziua neagră de 25 Februarie.

Mulţi adevăraţi patrioţi români au murit departe de ţară, fără a fi martori pe pământ ai Revoluţiei din Decembrie 1989. Am plâns pentru ei atunci, dar acum... cred că e mai bine că n'au văzut reîntoarcerea la comunism a României. La fel, au murit alţii cu gândul la unirea Basarabiei cu ţara; mai bine că au murit cu dorinţa în suflet, decât să fie martori ai pierderii, poate definitive, a oricărei speranţe de unire.

Grigore Scorochirjă a murit cu speranţă, înainte de alegerile din Februarie. Oricum ar fi murit pe loc, dacă auzea declaraţia lui Voronin care a numit steagul nostru tricolor - *fascist*. Dar Voronin a folosit cuvântul magic care impresionează Occidentul, pentru a justifica înlocuirea steagului, ca de altfel şi apropierea de Marea Rusie, introducerea limbii ruse ca limbă de stat, la fel ca şi probabila viitoare alianţă cu Rusia-Belarus. Se răscolesc azi în mormânt şi Grigore Scorochirjă şi Vasile Militaru şi atâţia alţi eroi care şi-au dat viaţa pentru unire şi pentru tricolorul nostru sfânt.

Nimeni din conducerea României, nu a protestat la această grea insultă la adresa steagului nostru. Mai mult decât atât, imediat după alegeri, Ilie Neacşu, deputat al Partidului România Mare şi-a declarat satisfacţia pentru rezultatele alegerilor din R. Moldova. Şi spuneau unele grupuri occidentale că Partidul România Mare este ultra-naţionalist. Nu este nici cât de cât naţionalist, atâta timp cât nu-l doare de soarta Basarabiei. Dimpotrivă, nu numai că nu este un partid naţionalist, el este un partid ultra-comunist.

Rezultatele alegerilor de luna trecută din Basarabia, prin care comuniştii au desfiinţat pur şi simplu opoziţia anti-comunistă, naţionalistă au fost comentate atât de presa europeană cât şi de cea din România, cu mare îngrijorare asupra viitorului.

Îngrijorarea nu este numai pentru soarta viitoare a Basarabiei, dar chiar şi pentru a României, pentru posibila ei orientare spre Moscova.

Să fie o simplă coincidenţă că pe ambele maluri ale Prutului au învins comuniştii, sau este o treaptă doar din cadrul unui program de termen mai lung de a rusifica atât Basarabia cât şi, mai apoi, România? Să fie oare o parte a unui program cu bătaie lungă, cu înţelegeri la nivele mult peste capetele noastre, ale muritorilor de rând, de a se trage o nouă linie pe harta Europei - Răsărit şi Apus - între catolicism şi ortodoxism ?

Este într'adevăr vina electoratului de pe ambele maluri ale Prutului că au câştigat net comuniştii în alegeri, dar cred că parte din vină revine si Occidentului, care nu nea ajutat în nici un fel. Doar cu sfaturi, promisiuni, strângeri de mână. Occidentul ar fi trebuit să înveţe din lecţia trecutului comunist, să facă sacrificiile necesare pentru a scoate aceste teritorii de sub influenţa rusească, nu atât din mila lor faţă de Români, cât pentru viitoarea lui securitate.

Ziua de 25 Februarie se înscrie azi în istorie ca o zi de doliu naţional.

SECOLUL XXI

Urmare din pagina 1

Secolul XXI zice că viitorul României nu stă în iniţialele PDSR, PRM, PD etc., ci în schimbarea politicienilor cu rădăcini criptocomuniste. Şi, o dată cu ei, în schimbarea şi a atmosferei şi a stilului politic. Iar pentrucă stilul este omul, se impune şi schimbarea tipului de politician român care în chip permanent nu face nimic altceva decât o politică personală. Acest politician a distrus economia şi buna politică din România. Omul politic pe care îl vrea Secolul XXI este exact opusul acestui tip.

Un om care să fie în stare să elimine blestemele prin care trece ţara. Blestemul *"de a nu se putea desprinde din minciuna economică cu care s'a amăgit o jumătate de secol"* şi cel *"de a nu putea scăpa de sub tirania mentalităţilor retrograde stăpânite de o barbarie politică"*. O barbarie care n'a sucombat total o dată cu dictatura lui Ceauşescu şi de aceea majoritatea populaţiei este încă prizoniera unui comunism rezidual, înfipt în adâncul subconştientului colectiv. Şi din acel adânc el blochează iniţiativele de reformă şi - respectiv - de renaştere.

Răul s'a banalizat. Şi Românul s'a obişnuit cu el. Până la punctul despre care cineva spune, foarte inspirat, că astăzi singurul lucru care nu se schimbă e certitudinea că totul se schimbă. Când în fapt totul se improvizează la limita isteriei ce duce la haos.

Să nu ne ascundem după deget. Românul a ajuns să nu mai poată respira normal, să aibă tot timpul impresia că se asfixiază, că se sufocă la tot pasul, că nimic nu se leagă, că totul parcă este hărăzit nimicului.

Secolul XX, de care ne-am despărţit, rămâne pentru Ţara Românească cu stigma celui mai năpraznic secol. Năpăznicia înseamnă două războaie mondiale la care ţara a luat parte şi 50 de ani de grozavă stăpânire comunistă, care au întors ţara şi pe Români pe dos.

Drept urmare, Secolul XXI începe în condiţii grele şi dificile, care provin din desechilibrul moral produs de comunismul ale cărui mlădiţe au încă România în mâinile lor. De aceea ea este încă în plin *"roşu-cenuşiu"*.

Cea mai fierbinte dorinţă pe care o avem este ca ţara să scape de această pacoste. Şi numai Dumnezeu ştie cum vor decurge lucrurile în visul românesc de ieşire din fundătura istoriei. O fundătură văzută de unii şi ca o situaţie în care în România n'ar mai fi rămas nimic de furat, după ce în ea s'a furat angro şi cu bucata.

La început de secol (XXI) şi de Milieniu (III) rămânem ancoraţi în speranţa că stângismul şi haosul obscurantist, care ţine de el, vor genera contrastul care să pună garnitura trenului românesc (numit Secolul XXI) pe alte şine, de care să nu-i poată fi ruşine ţării.

În fapt, şine care să ducă ţara la restituirea adevărului ei istoric, la repararea nedreptăţilor comise şi la revenirea la valorile fundamentale ale unei socjetăţi civilizate.

Doamne-Dumnezeule ocroteşte România.

Eugen BÂRSAN

Lupa pe săptămâna politică

CODURI

Roland Cătălin PENA

Printre promisiunile pe care Guvernul le-a făcut sindicatelor pentru a le convinge, chipurile, să semneze Pactul Social se află şi apariţia unui nou Cod al Muncii. Liderii sindicali s'au angajat să renunţe la proteste timp de un an şi să-şi vadă de activităţile parlamentare, executive şi lucrative în care sunt prinşi până peste cap, vreme în care guvernanţii vor codifica munca şi, pentru a nu tulbura pacea socială, vor înghiţi codul. Pe aceeaşi linie, de a face o distincţie clară între locurile de muncă şi muncă, Executivul a anunţat că întreprinderile vor fi privatizate gradual, adică investitorul cumpără azi o societate, iar statul rămâne patron mult şi bine, salariatul lucrând la privatizat şi muncind ca la stat.

Vizita premierului la Rocar nu a făcut decât să întărească angajamentul că nimeni nu va atenta, cel puţin pe termen scurt, la codul de conduită al proletarului român: *"decât mult şi fără rost, mai bine puţin şi prost"*. Cum primul-ministru se bucură de încrederea celor mai mulţi dintre cetăţeni, 67% după ultimul IMAS, mesajul este ca şi luat în serios.

În condiţiile date, cugetarea lui Roman, aflat la un biet 15% pe aceeaşi scară, *"nu se poate să corectăm un lucru strâmb cu o altă strâmbătură"*, arată că se poate, chiar dacă el nu mai poate. Stare de fapt sesizată rapid de Băsescu care şi-a format un grup de sprijin pentru atacarea şefiei partidului şi un obiectiv pentru 2004 - *"PD va obtine 30%, iar PDSR 7%"*.

Între timp chestiunea autobuzelor va fi rezolvată prin federalizarea Bucureştiului. Potrivit Legii Capitalei clocită de pedeseriști, rocarele poluante vor circula doar în cele şase noi municipii - Herăstrau, Unirea etc.

Dacă tot nu s'a răsturnat cu avionul de Cluj, Vadim s'a prăbuşit în sondaje (23% capital de încredere) şi e căzut tot mai rău în cap. Visează că el poate să nu respecte sentinţele Curţii Supreme de Justiţie. Când s'o lovi cu mâna de capul patului, şi s'o trezi, va trebui s'o ducă în buzunar şi să-i plătească cele 400 de milioane ziaristei Rodica Chelaru. Deocamdată.

SIMULACRU DE DEMOCRAŢIE

Gabriela VODĂ

România trăieşte un paradox: avem partide şi la guvernare şi în opoziţie şi practic se poate spune că toate formaţiunile prezente în Parlament se luptă cu această dilemă a viitorului lor. PD, UDMR şi PNL, cu toate că s'au declarat în opoziţie faţă de guvernul Năstase, se află implicit şi la guvernare, de vreme ce partidul minorităţii maghiare va obţine posturi în administraţia locală şi în Guvern. PNL îşi păstrează deocamdată posturi în administraţie, ca şi funcţia de director al Televiziunii. PD-ul, chiar dacă Petre Roman mai se răţoieşte la Executiv, este tot cu un picior la guvernare şi unul în opoziţie.

Şi PRM are o situaţie paradoxală. Chiar dacă se declară în opoziţie, persoane apropiate lui Vadim Tudor deţin funcţii importante. Nicoale Văcăroiu este numărul 2 în stat, generalul Carp care îi furniza dosare lui Vadim este consilier al Ministrului de Interne, iar Florin Georgescu va fi numit la Banca Naţională.

Parcă asistăm la o piesă de teatru care vrea să dea impresia de democraţie. Oricum, avem practic un Parlament superfesenizat, în plus pentru culoare UDMR şi PNL. Dar, să ne reamintim că liberalii au făcut parte din guvernul Stolojan în 1991 şi că Maghiarii au colaborat destul de bine prin 1990 cu Iliescu.

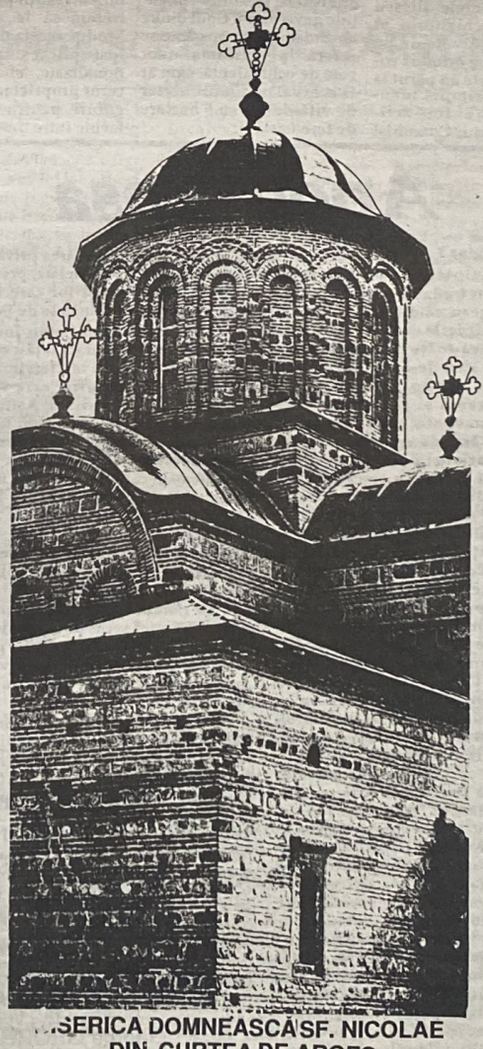

...SERICA DOMNEASCĂ SF. NICOLAE
DIN CURTEA DE ARGEŞ

FURTUL, CA MOD DE VIAŢĂ

Viorel PALTIN

S'a spus mereu că izvorul tuturor bunurilor la care poate râvni omul este munca. De altfel, este şi porunca Bibliei, care cere fiinţei umane să-şi câştige existenţa cu trudă şi sudoare, incluzând în cele 10 porunci, printre cele mai mari păcate, furtul, alături de crimă etc.

Numai că dela imperativele sacrosancte ale credinţei creştine şi până la realitate este de multe ori o distanţă care îi plasează pe unii dintre semenii noştri printre marii păcătoşi...

În lupta pentru traiul zilnic s'a văzut că se pot obţine bunuri fără sudoare, cu riscul de a intra în conflict cu morala creştină, cu etica oricărei societăţi, indiferent de orientarea religioasă - fiindcă nici mohamedanismul, budismul, hinduismul sau credinţa iudaică - într'un cuvânt nici una dintre marile religii ale lumii nu legitimează însuşirea în beneficiu propriu a unor bunuri care nu-ţi aparţin ori, cu atât mai grav, sunt produsele muncii altora.

Dar pentru ca marea majoritate să respecte interdicţia biblică de a nu fura este nevoie de o puternică credinţă, de o conştiinţă religioasă cu largă propensiune în toate straturile societăţii, lucru greu de obţinut în ziua de azi, căzută pradă celui mai lacom materialism...

Întrucât se ştie că hoţi şi tâlhari au existat în toate timpurile, oamenii au inventat, pe lângă instanţa divină, şi una pământească, sub forma instituţiilor poliţiei şi justiţiei, ca stăvilire împotriva furtului şi nedreptăţii.

Dacă în ţara noastră fenomenul numit furt a luat proporţii alarmante, desigur principalii vinovaţi sunt instituţiile de umerii cărora cade raspunderea educării copiilor, tinerilor şi adulţilor, în frunte cu familia, şcoala şi biserica, care acţionează în prea mică măsură şi cu rezultate insuficiente împotriva flagelului despre care vorbim. De asemenea, instituţiile statului, poliţia şi justiţia, sunt departe de a-şi îndeplini cu succes menirea, din pricina indeciziei cu care acţionează, a unei toleranţe de neînţeles faţă de autorii mari şi mici de furturi - dela marile manopere de inginerie financiară, tip Caritas, Bancorex, FNI etc., până la furtul din avutul personal... Aşa se face că individul nu se simte în siguranţă nici în faţa instituţiilor girate de stat, nici faţă de violenţa în creştere a lumii interlope - fiind subiect de rapt, începând cu portmoneul din buzunar până la factura cu care plăteşti telefonul, electricitatea, încălzirea, ale căror costuri sunt umflate pentru a spori salariile directorilor şi ale altor mahări...

Pentru destul de mulţi Români, hoţia a devenit un mod de trai - lucru vizibil mai ales în opulenţa obraznică a unei minorităţi de îmbogăţiţi peste noapte, profitând de poziţiile ocupate în viaţa politică şi economică. Pentru majoritatea Românilor, atunci când postura socială nu le permite să-şi însuşească bunuri ce nu le aparţin, hoţia este o stare mentală, împreună cu invidia de a nu putea fura şi ei.

S'a ajuns până acolo încât se fură combustibil din conducte magistrale naţionale, se fură instalaţii electrice din metale neferoase sau din inox, cabluri dela calea ferată, care garantează siguranţa circulaţiei, orice cade sub incidenţa simţurilor.

Oamenii plătiţi să ocrotească bunurile societăţii, îmbrăcaţi în uniformă şi dotaţi cu armament menit să-i împiedice pe răufăcători, se înhăitează cu tâlharii.

Fenomenul a atins proporţii cu mult dincolo de limita de alarmă, iar măsurile care se iau ne par ridicole în comparaţie cu pericolele care ne pasc la fiecare pas ca simpli particulari sau colectivitate naţională.

Ce este de făcut? Nu cumva suntem prea clemenţi cu rechinii cei mari, care fură cu acte în regulă, dar şi cu plevuşca ce şi-a făcut un mod de trai din a se feri de muncă şi a lua din avutul altora, la adăpostul întunericului şi, nu de puţine ori, sub oblăduirea ochiului îngăduitor al celor puşi să respecte legea?

Sau: ce părere aveţi despre pieţarul care te înşeală cu 200 de grame la kilogram?

Furtul ca mod de viaţă poate fi pus sub obroc prin prinderea hoţilor: în schimb furtul ca mentalitate rămâne o chestiune de educaţie, pe termen lung.

N'am crezut niciodată povestea aceea că am fi urmaşii tâlharilor din pivniţele Romei antice, dar ceea ce se întâmplă în ultimii ani începe să mă pună serios pe gânduri. Dacă în genele noastre ca neam stă sau nu înscris furtul ca un *"datum"* rămâne o datorie a generaţiilor de azi să confirme sau să infirme. Sau poate avem urgentă nevoie de un nou Vlad Ţepeş...

PDSR INTENŢIONEAZĂ SĂ LIMITEZE RESTITUIRILE PROPRIETĂŢIOR AGRARE

Horaţiu PEPINE

Preşedintele Senatului, Nicolae Văcăroiu, a dezvăluit că guvernul pregăteşte câteva amendamente la legea Lupu, legea de restituire a proprietăţilor agricole. Anunţul acesta a surprins mai mult chiar decât declaraţiile deja celebre ale lui Ion Iliescu dela Focşani.

În orăşelul moldovenesc, Preşedintele Iliescu făcuse un rechizitoriu al proprietăţii private de pe poziţii aproape ortodox comuniste, dar ele au părut la început ca o simplă inadvertenţă a unui fost activist al Partidului Comunist Român. Se pare însă, că nu e vorba doar de un accident de limbaj, ci de un proiect coerent de restrângere a proprietăţii private, care începe cu o lege care nu a putut fi aplicată, tocmai pentrucă administraţia locală dominată de PDSR a boicotat-o.

Secretarul de stat din Ministerul Agriculturii, Ovidiu Natea, a explicat intenţiile guvernului. Unul dintre amendamentele pregătite se referă la aplicarea unor cote de echivalenţă, cum ar fi echivalarea unui hectar de viţă-de-vie cu 5 hectare de teren arabil.

Aşadar, un ţăran care a avut odinioară 10 hecare, va primi înapoi numai 2 hectare, dacă între timp pe amplasamentul său s'a plantat viţă-de-vie. Un hectar de seră este echivalat cu 100 de hectare de pământ arabil şi aşa mai departe... Filosofia acestor amendamente ar fi aceea că statul comunist a făcut în agricultură investiţii pe care acum trebue să le recupereze. Modul acesta de a gândi a fost aplicat şi la casele naţionalizate, unde statul a cerut proprietarilor despăgubiri pentru renovările făcute între timp.

Statul nu a luat însă niciodată în considerare pierderile suferite de proprietari în toţi aceşti ani, prin privarea de drepturile lor. În concepţia PDSR statul nu este dator să plătească despăgubiri ţăranilor, pentrucă timp de 50 de ani i-a privat de proprietatea lor şi de şansa de a prospera.

Un alt amendament se referă la composesorate. Acest aspect a fost cel mai aprig discutat în Parlament, întrucât e vorba de sute de hectare de pământ care sunt revendicate de mai puţini proprietari decât erau odinioară. În afară de asta e vorba de Unguri, dintre care mulţi sunt acum cetăţeni străini. Se pare că este greu de acceptat pentru fondul naţional-comunist al PDSR ca nişte cetăţeni de origine maghiară să devină proprietari ai unor suprafeţe atât de mari de pământ şi încearcă să limiteze restituirile.

Însfârşit, PDSR vrea să schimbe regula după care se pot privatiza IAS-urile. Politica PDSR în agricultură este dominată de foşti diriguitori ai agriculturii de stat socialiste, cum este Triţă Fănită, fost senator PD şi care dezaprobă restituirea în natură a terenurilor agricole confiscate de comunişti sub diferite forme.

Vasile Lupu, noul vicepreşedinte al PNŢCD şi autorul legii de restituire a pământului, a dezaprobat aceste intenţii, dar ţărăniştii, după alegeri sunt lipsiţi de mijloace politice pentru a face opoziţie proiectului. PNL nu s'a exprimat încă, dar sunt puţine şanse ca liberalii să se opună, ţinând seama de contractul încheiat cu PDSR, iar PD a exprimat şi în trecut aceleaşi puncte de vedere ca şi PDSR.

Îngrijorează însă mai ales faptul că se va perpetua confuzia raporturilor de proprietate şi, în consecinţă, perspectivele relansării agriculturii româneşti se îndepărtează din nou.

Deutsche Welle

Apocalipsa

Urmare din pagina 1

Cu alte cuvinte, pentru banii investiţi în ei din truda noastră, a tuturor, când se munceau câte 16-18 ore pe zi, inclusiv duminicile, trebue să le trecem cu vederea toate samavolniciile şi crimele pe care le-au făptuit timp de cincizeci de ani de dictatură comunistă. Reactivarea şi aducerea lor în prim-plan demonstrează că ne apropiem cu adevărat de Apocalipsa prevăzută de ziaristul dela *"New York Times"*. Acest lucru nu a scăpat însă Agenţiilor de presă occidentale, *"Associated Press"* menţionând la 12 Februarie că în România au fost reactivaţi unii agenţi ai fostei Securităţi de către actuala Putere, fiind nominalizat agentul acoperit Ristea Priboi, fost ofiţer DIE, deputat PDSR, care în colaborare cu celebrul Carlos *"şacalul"* a pus la cale o serie de atentate împotriva unor Români incomozi din Exil în timpul regimului totalitar. La auzul acestor acuzaţii, Adrian Năstase a sărit ca ars în apărarea acestor indivizi, declarând că nu trebue să trecem acum dela un complex comunist la unul securist.

În legătură cu continuarea privatizărilor, tot el a declarat în faţa prefecţilor din toată ţara că *"Agricultura nu se poate face pe un hectar sau două. Trebue să încurajăm populaţia să se strângă, să pună împreună terenurile pentru exploataţii"*. Or, de aici până la refacerea colhozurilor nu mai este decât un pas. La rândul lui, Ion Iliescu a declarat la Focşani la 23 Ianuarie că *"dreptul la proprietate era valabil în feudalism, când oamenii erau legaţi de pământ"* şi că nu este de acord cu garantarea proprietăţii prin Constituţie, acesta fiind un *"MOFT"* (!!) Ca o consecinţă a declaraţiilor liderilor noii Puteri, în legătură cu continuarea privatizărilor şi cu dreptul la proprietate, precum şi a mobilizării securiştilor care au ţinut ţara sub teroare o jumătate de Secol, cercurile străine interesate au început să vadă care este adevărata faţă a celor care au câştigat Puterea la sfârşitul anului trecut şi să ia măsurile care se impuneau împotriva României. Astfel, ziarul german *"Die Welt"* a publicat la data de 15 Februarie crt. o pagină întreagă dedicată procesului de extindere a Uniunii Europene, în care România nu figurează pe lista ţărilor candidate la aderare. Ziarul plasează în primul val al extinderii Slovenia, Cehia, Ungaria, Polonia, Estonia şi Cipru, iar în al doilea Malta, Slovacia, Letonia, Lituania şi Bulgaria, adăugându-se şi Turcia cu un statut special. La rândul ei, Revista *"Central Business Europe"* scrie în ultimul său număr că *"PDSR are la dispoziţie patru ani pentru a demonstra ce au învăţat din anii dezastruoşi în care au fost la guvernare"*.

Referitor la aderarea României la Pactul Nord-Atlantic, specialistul britanic în istoria post-decembristă şi a Securităţii din ţara noastră, prof. Denis Deletant, a comentat pentru postul de radio BBC că România va trebui să facă tot posibilul pentru a nu se ivi dubii în legătură cu trecutul unor oameni, dacă doreşte să devină membră a NATO. *"În cercurile din Washington* - a spus el - *se exprimă nedumerirea în legătură cu numirea unor oameni cu trecut controversat, în funcţii de răspundere"*. Nu ar fi deci exclus ca reactivarea unora dintre cei mai periculoşi agenţi să pună în pericol primirea ţării noastre în NATO.

George GEORGESCU

Nu-i totuna de unde vii...

Mihai CREANGĂ

Am ales pân'am cules... e valabil şi de-a dreapta şi de-a stânga Frutului, ceea ce ne arată încă o dată că sângele apă nu se face, după cum nici prostia nu doare, că altminteri am asuri Planeta cu văicărelile noastre. Nu's dintre cei care au motive să declare - chiar şi când n'o cred - că electoratul are întotdeauna dreptate... Pe de altă parte, numai un orb n'ar vedea că pe meleagurile noastre, de-a dreapta şi de-a stânga râului care va avea până la urmă soarta Milcovului, democraţia a îngăduit să i se adapteze tocmai cei mai periculoşi duşmani ai ei - fie că se mai cheamă comunişti sau... şi-au schimbat părul, nu şi năravurile. Desigur, Ion Iliescu nu-i chiar Vladimir Voronin, nici Adrian Năstase nu-i chiar Dumitru Braghiş, dar fiecare pereche are ceva comun şi amândouă perechile au ceva comun - vă las să ghiciţi ce...

În rest, vorba rerealesului nostru, *"ar trebui să fim mai senini... Toţi am trecut prin acelaşi Purgatoriu"*. Aşa e: unii coborîţi din Raiul nomenclaturii, alţii doar de probă ridicaţi câţiva ani din Iadul comunist.

MUZICA-VIDEO CARTI-ZIARE

din ROMÂNIA, la dvs. ACASĂ!

MUZICĂ peste 500 AUDIO CASETE si CD: MUZICĂ POPULARĂ/ROMANŢE, MUZICĂ UŞOARĂ COMICE-BASME-COLINDE, muz.CLASICĂ CD-ROM-uri cu SUBIECTE DIN ROMÂNIA

VIDEO :+100 FILME: Nea Marin, Dacii, BD, Pacala, ORAŞE, DATINI; TEATRU: Caragiale-Birlic, Take-Yanke-Kadar etc. Revelion, Revoluţia 89 Muz./dansuri populare celebre, Divertis, Crăciun

CĂRŢI: 2000 TITLURI: ROMANE, ISTORIE, DICŢIONARE, FILOZOFIE, POLITICA, POLITISTE, DRAGOSTE, BANCURI, COPII, CĂRŢI DE BUCATE etc.

ABONAMENTE LA ZIARE-REVISTE! COTIDIENE,SĂPTĂMÂNALE,LUNARE: "Evenimentul" "CAŢAVENCU", "SPORT", "REVISTA VIP", "Formula AS" REV.PARANORMAL,"REBUS","FEMEIA MODERNĂ" "OLIVIA","VIVA","PLAYBOY","POVESTEA MEA","BURDA"etc

Cereti formulare si liste gratis!

ARTIMMEX

import-export & distribution of publications and media

Reprezentanţi ELECTRECORD şi INTERCONT MUSIC

4 Farmington Cres.
Toronto, ON M1S 1G1 CANADA
e-mail: order@artimmex.com
INTERNET: www.artimmex.com
Tel: (416) 332 9777 - Fax : (416) 332 8777

În România post-comunistă

CAPITALISMUL VINE DELA RĂSĂRIT

Col.(r) Marin PÂRVULESCU

După 1989 majoritatea zdrobitoare a populaţiei a crezut că ţării noastre i se deschide spre viitor şi neîntârziat, o singură cale, aceea a ne-comunismului. Numai că, grupul care a acaparat atunci puterea nu avea această intenţie şi a declarat-o prin reprezentantul său, într'o emisiune televizată, chiar în seara zilei de 22 Decembrie 1989. Am aflat atunci că Nicolae Ceauşescu se făcuse vinovat de *"încălcarea legilor comunismului ştiinţific"*, ceea ce se înţelegea că cei care i-au urmat îşi propuneau să repună în drepturile lor aceste *"legi"*. În contextul confuziei generalizate, create de credinţa eronată a celor ieşiţi în stradă, că puterea fusese luată de un grup de disidenţi anticomunişti, reprezentanţii acestui grup au făcut, atunci şi în continuare, o concesie de limbaj şi nu de intenţii, lansând gogorita unei *"reforme"* şi chiar a unei originale *"economii sociale de piaţă"*. Deşi evoluţia spre capitalism ar fi trebuit să urmeze calea inversă a instaurării comunismului, adică desetatizarea şi reconstruirea dreptului de proprietate, au fost menţinute prin sloganul *"reformei"*, structurile etatizate ale comunismului românesc.

Lipsite de electorat propriu şi contând doar pe segmentul pro-occidental al populaţiei, care a atins nivelul maxim numeric în 1996 de abia 35%, formaţiunile politice democratice, infiltrate puternic cu elemente de diversiune, (grupul Radu Câmpeanu, Radu Vasile, Valeriu Stoica sau puzderia de parlamentari CDR trecuţi la opoziţie după ce au acaparat voturile pe listele acesteia), urmau a fi discreditate prin calomnie şi neutralizate. Dacă în primii şapte ani a existat o permanentă hărţuire, inegală, între conglomeratul de formaţiuni politice rezultate din disperarea programată a FSN şi - pe ascuns - PNL, pe de o parte şi gruparea CDR, pe de altă parte, ultimii patru ani au fost consacraţi eliminării nucleului dur al opoziţiei anticomuniste reprezentat de elementele inflexibile din Partidul Naţional Ţărănesc - creştin şi democrat.

Acum, în anul 2001, după legalizarea la putere, prin alegeri, a PDSR (putere pe care o exercitase, prin înţelegeri oculte cu PD şi cu PNL şi pe timpul pretinsei *"guvernări ţărăniste"* din ultimii patru ani), ***România se află exact în poziţia şi în postura din Decembrie 1989: puterea este deţinută şi la guvern şi în opoziţie de acelaşi grup care a acaparat-o după înlăturarea lui N. Ceauşescu, opoziţia reală fiind eliminată din viaţa politică, iar statul fiind din punct de vedere al preponderenţei proprietăţii, un stat comunist.***

Numai că, ***pe plan extern*** s'a petrecut însă ceea ce pentru cei din grupul care a luat puterea în 1989 şi a menţinut-o permanent, părea de neconceput: ***URSS a trecut într'un timp la capitalism, prin crearea concomitentă a unei puternice clase capitaliste autohtone, formată în special din nomenclatura de partid şi de stat, ca rezultat al jefuirii averii socialiste a statului sovietic.***

Din analiza unor evenimente şi acţiuni disparate dar semnificative, rezultă fără nici un efort de gândire major, un adevăr incontestabil. Comunismul nu a fost înlăturat nici de către cei atât de des invocaţii săi *"duşmani imperialişti"*, nici de către atât de huliţii *"duşmani interni ai popoarelor sovietice"*. ***Comunismul s'a prăbuşit în patria sa de origine, URSS şi prin consecinţe şi în ţările comuniste europene, numai atunci când un grup de comunişti constituit la cel mai înalt nivel al ierarhiei de partid şi de stat, a ajuns la concluzia că este preferabilă pentru ei, trecerea la capitalism şi numai atunci când acest grup, dominat de către şefii de cel mai înalt rang din KGB şi armata roşie, a fost suficient de puternic pentru a iniţia şi realiza această trecere.***

De altfel, unul dintre ofiţerii KGB cu misiuni în Occident şi a cărui *"defecţie"* s'a petrecut în Decembrie 1961, Anatoli Goliţîn, semnalase ***încă din 1984 existenţa la Kremlin a unui plan de acţiune în cazul unei deteriorări grave a sistemului comunist. În acest caz echipe de rezervă, formate din vechi activişti şi menţinute în umbră, erau pregătite să la puterea şi să realizeze o pretinsă "reformă şi liberalizare"", în scopul neutralizării unor mişcări populare anticomuniste.*** Derularea ulterioară a evenimentelor, demonstrează prin probe incontestabile, că ***intenţiile de mai sus s'au radicalizat, hotărându-se să se renunţe complet la comunism,*** concomitent cu eliminarea grupărilor anticomuniste care ar fi revendicat realizarea de către ele a acestei treceri, ***ca un drept moral dela sine înţeles.***

Scenariul, pentru URSS, al acestei acţiuni, a cuprins, aşa cum rezultă din modul în care deja s'a derulat, trei etape succesive. Primele două au fost ***"de tranziţie"*** şi au necesitat sacrificarea a doi lideri comunişti, Gorbaciov şi Elţîn, care urmau să fie responsabili pentru *"greşelile"* de a fi pus în pericol prin măsuri improprii sistemul comunist, statul sovietic şi de a fi autorii unei stări de haos ireversibil. ***În percepţia omului de rând sovietic, manipulat prin dezinformare, dar şi a unor naivi analişti internaţionali, celui de al treilea lider, care nu era altul decât însuşi şeful KGB, Vladimir Putin, nu-i mai rămânea decât să salveze ceea ce se mai putea salva, dând un curs organizat evoluţiei Rusiei către capitalism.***

În acest proces, dirijat concomitent prin rezidenţii locali şi în statele comuniste europene, ***în România evoluţia a fost în contra-sens cu cele planificate la Kremlin.*** Este de presupus că blocarea sistematică, timp de peste 10 ani a lichidării structurilor economice şi organizatorice ale statului comunist, în ţara noastră, se datorează grupului pregătit din timp să ia puterea după înlăturarea lui Ceauşescu, ***grup care s'a nimerit să fie dominat de elemente dogmatice, devotate fără limite ideologiei comuniste şi incapabile să interpreteze corect semnificaţia luminii verzi, venite dela Moscova, în privinţa renunţării la comunism.***

În condiţiile în care celelalte state comuniste europene, au evadat deja în zona capitalismului de tip occidental, şi în perioada ultimilor patru ani în care PDSR şi sateliţii săi au fost scutiţi de responsabilităţile deteriorării condiţiilor de viaţă, având doar grija discreditării, pe acest fundal, a grupărilor democratice din CDR, ***este de aşteptat o schimbare radicală de ritm şi o renunţare la nostalgii, prin trecerea la desetatizare.*** Ca şi în cazul fostelor republici URSS însă, ***clasa capitaliştilor români, care se identifică cu însăşi clasa conducătoare a României, este supusă la cel puţin două restricţii majore.*** Pe ***de o parte nu poate scoate la vedere, pentru investiţii, capitalurile lichide, obţinute pe căi oculte, decât după o prealabilă "spălare"***, ceea ce înseamnă încă 10-15 ani, iar pe de altă parte, ***se împotriveşte prin tot felul de pretexte, pătrunderii capitalului străin, evitând astfel, o confruntare pe piaţa liberă cu capitaliştii occidentali mult mai eficienţi.***

Consecinţele acestor întârzieri sunt de o mare gravitate pentru poporul român. Blocarea investiţiilor străine sau autohtone elimină orice posibilităţi de creare a locurilor de muncă. Copiii care aveau în 1989, 10-15 ani, au acum 20-25 de ani, din urmă vin alţii, iar perspectiva păstrării actualelor locuri de muncă în întreprinderile de stat, falimentare, este nulă.

Cei care îşi împart puterea fie la guvernare, fie într'o pretinsă stare de opoziţie, nu au de ales. ***România va deveni, chiar prin propria lor lucrătură,*** contrar intenţiilor din ultimii 10 ani, un stat caplitalist. Din motivele enunţate mai sus dar şi dintr'o stare biologică de alergie faţă de NATO, Occident şi Americani, ***ţara noastră va aparţine noii zone în curs de constituire, a capitalismului rudimentar, produs prin dezagregarea sistemului comunist sovietic, zonă dominată de Moscova şi care va funcţiona, geografic vorbind, la Răsărit de Tisa.*** Consecinţele grave de ordin naţional, cu privire la teritorii, la recunoaşterea identităţii etnice a Românilor de peste Prut cu Românii din celelalte provincii româneşti, dar şi negarea latinităţii noastre, sunt previzibile.

Acest scenariu, deja în curs de a deveni realitate ar putea suferi o singură modificare: printr'o împrejurare, improbabilă în prezent, concomitent cu desetatizarea, obiectiv agreat acum şi de către cei de care depinde soarta ţării noastre, România să fie admisă în NATO, mai înainte de a fi inclusă în Comunitatea Statelor Independente (C.S.I.), aflată sub controlul Rusiei.

Faţă de cele de mai sus, orice invocare a vinovăţiei pentru starea de fapt în care se află România în prezent, a formaţiunilor politice democratice reconstituite sau constituite după 1989 sau a poporului român, în afara reproşului de a se fi lăsat, atât de uşor manipulat, este neîntemeiată.

CONGRESUL LIBERALILOR

Ana BADEA

Liberalii au ales la Congresul Extraordinar dela Bucureşti calea opoziţiei de catifea la regimul Iliescu prin alegerea lui Valeriu Stoica în fruntea partidului. Artizan principal al protocolului încheiat cu PDSR şi care pune PNL în situaţia de a cocheta cu guvernarea, fiind în acelaşi timp în opoziţie, Valeriu Stoica reprezintă, în fapt, dublura lui Radu Câmpeanu, cel care la începutul anilor '90 a vrut, de asemenea, să îi pună pe liberali la căruţa FSN-ului.

VALERIU STOICA

De fapt victoria lui Stoica era aşteptată de vreme ce prim grupul său de presiune a coordonat foarte bine desemnarea reprezentanţilor din teritoriu. Aceştia au fost numiţi, nu aleşi şi se credea că foarte greu Călin Popescu Tăriceanu, principalul contracandidat, ar fi putut să schimbe soarta Congresului. Şi aşa a fost să fie, cu precizarea că totuşi Stoica a învins greu, mai ales datorită faptului că şi-a mai *"inventat"* un contracandidat în persoana lui Crin Antonescu, fostul ministru al tineretului şi sportului între 1996-2000, o figură de *"playboy"* dâmboviţean şi cam atât.

Din păcate, după decesul lui Horia Rusu aripa nepedeserizată din PNL nu a avut un candidat proeminent pentru postul de preşedinte. Călin Popescu Tăriceanu este slab şi purtând în cârcă eşecul său ca ministru al industriilor în guvernul Ciorbea iar ceilalţi posibili candidaţi au refuzat să intre în luptă alături de Valeriu Stoica. Acest lucru i-a netezit calea lui Valeriu Stoica, printre altele. Cert este că, cel puţin deocamdată, PNL nu mai este un partid de dreapta, ci o anexă a PDSR. Acest fapt lasă total descoperită dreapta eşichierului politic, mai ales că se spera că liberalii îşi vor reveni în ceasul al doisprezecelea din mariajul ciudat cu PDSR.

TRECUTUL, O VIE ŞI ETERNĂ MĂRTURIE

Alexandru TOMESCU

Trezindu-mă la vârsta abecedarului în plină eră comunistă, eram îndoctrinaţi cu deviza *Nu uita*: armata sovietică ne-a eliberat de jugul hitlerist, lampa lui Ilici inventată de Iablocicov va lumina satele ţării, CAP *"Viaţa Nouă"* dă recoltă dublă la hectar folosind metodele lui Lasenko şi Miciurin, romanul *"Mitrea Cocor"* de Mihail Sadoveanu este capodopera epicului românesc. Ba însuşi academicianul Zaharia Stancu, în romanul *"Desculţ"* zicea prin personajul său: *"Să nu uiţi Darie. Să nu uiţi"*.

Acum, la aproape jumătate de veac aceiaşi doctrinari trăind agonia comunismului, recomandă să privim numai spre viitor, lansând ideea ruperii cu trecutul, adică să uităm totul.

Nu mă deranjează lipsa de inconsecvenţă a unei ideologii, ci faptul că evenimentele ce au avut loc în acest timp fac parte din viaţa noastră. Ele constituie o etapă, un palier dela care o societate adoptând un nou sistem îşi continuă existenţa. Deci, cel puţin pentru o perioadă de câteva zeci de ani, ea se dezvoltă folosind resursele spirituale şi materiale create şi parţial maturizate de perioada precedentă.

Liderul PDSR Adrian Năstase recomandă celor interesaţi de trecut să-şi scrie memoriile, *"pe noi ne interesează viitorul"*. Ce fel de gândire progresistă are primul ministru, este greu de înţeles. Sunt încălcate cele mai elementare principii ale conceptului de dezvoltare. Ţăranul român, când ară ogorul, din când în când priveşte în urmă să vadă dacă sămânţa a picat bine pe ţărână, dacă a fost acoperită şi dacă brazda e dreaptă.

Ruperea cu trecutul nu e acceptată nici de materialismmul dialect-istoric, care dacă îşi mai amintesc tovarăşii îl numeau *"concepţie ştiinţifică de ansamblu asupra lumii, o metodă revoluţionară de cunoaştere şi transformare a realităţii"*. Aici se defineşte dezvoltarea ca un proces dinamic neliniar ce se manifestă ca o sinteză contradictorie, ca o unitate a progresului şi regresului, care nu poate fi ***redusă unilateral numai la viitor.***

Cu atât mai mult acum, când ţara este într'un mare impas, când practic opoziţia nu mai există, punând în pericol sistemul democratic, trecutul nu trebue falsificat sau ignorat. Această diabolică strategie de a inocula maladia amneziei la Români este practicată de politicieni, o parte din media (TV Română) şi chiar de unii oameni ai condeiului. Că acest lucru ar servi interese personale nu ne-ar îngrijora, dar este pusă în pericol identitatea unei naţiuni.

Un crainic al televiziunii îşi punea întrebarea: *"Pe cine mai interesează azi ce a fost la colectivizare?"* Poate nu ne-ar mai interesa ce-a însemnat colectivizarea. Am socoti-o un coşmar şi atât. Dar când primul ministru dă indicaţii prefecţilor să încurajeze populaţia *"să se strângă, să pună împreună pământurile, că agricultura modernă nu se poate face cu un hectar sau două"* te apucă groaza. Vine iar coşmarul: nu cal, nu căruţă, nu vacă cu lapte, zi lungă de muncă cu cincizeci procenţi seara, cu terenul strămoşesc din jurul casei luat în dijmă, cu pensie mare cât să-ţi cumperi bocanci şi o pâine.

A trecut iarna, nu ştiu câţi dintre noi au dus o floare pe mormântul celor ce au ieşit cu pieptul gol în faţa tancurilor, strigând: *"Libertate, te iubim! / Or învingem, ori murim!"*? Crăciunul a fost nunta lor tragică. Au uitat acele zile, lansând liniştea veacurilor drept mângâierea lor. Dar când procurorul general Joiţa Tănase dispune suspendarea executării pedepsei în cazul generalilor ucigaşi Stănculescu şi Chiţac, ne înfiorăm la gândul că asemenea evenimente se pot repeta.

Miron Cozma trage de zăbrelele închisorii, amintindu-i Preşedintelui Iliescu că a mulţumit minerilor pentru *"misiunea"* îndeplinită în capitala ţării.

Acestea sunt numai câteva motive, care ne fac să nu îngropăm trecutul. Ne este teamă că trecutul poate deveni prezent.

PRM, ALIATUL RUSOFILILOR DELA CHIŞINĂU

—Ileana NICA—

Partidul România Mare, condus de agentul de influenţă al Securităţii, Corneliu Vadim Tudor, s'a dovedit de-a lungul existenţei sale nu numai un partid criptocomunist şi securist, ci şi o excrescenţă a unei puteri străine. Se cunosc relaţiile apropiate dintre partidul lui Vadim şi Gaddafi sau regimul din Irak sau admiraţia profundă faţă de Coreea de Nord.

Zilele trecute partidul lui Vadim s'a declarat şi un admirator făţiş al rusofililor care au preluat Puterea la Chişinău. Deputatul PRM Ilie Neacşu a comentat în acest sens dela tribuna Parlamentului, rezultatul alegerilor din Republica Moldova, remarcând, cu satisfacţie, că *"fraţii noştri basarabeni au optat pentru comunism"*.

Revoltat că evenimentele petrecute la Chişinău sunt analizate la Bucureşti *"de către agenţii de influenţă şi mercenarii Occidentului, după criterii bizare"*, Neacşu a conceput propria interpretare, izvorită din cugetările marxist-leniniştilor. *"Sătui de binefacerile democraţiei din ultimul deceniu, de promisiunile deşarte ale Vestului şi, nu în ultimul rând, de incompetenţa propriilor politicieni, basarabenii au votat pentru locuri de muncă, pentru susţinerea frontului anticorupţie, pentru o protecţie socială reală, într'un cuvânt pentru siguranţă"*, a spus deputatul PRM, în declaraţia sa politică. Ca un veritabil *"analist"*, Neacşu a interpretat, comparativ, situaţia din România, descoperind multiple similitudini cu starea de fapt din Republica Moldova.

"Dacă reprezentanţii Puterii actuale - instalaţi în diverse loje masonice - cunosc jocurile Occidentului şi că, în ceea ce priveşte România, cărţile sunt făcute, atunci toate strategiile către Vest sunt inutile, sunt dăunătoare şi păguboase", apreciază Neacşu.

Concluzia deputatului PRM emană nostalgie după regimul totalitar: *"Ne putem trezi în postura de a reactiva comunismul şi în România, pentrucă, orice am zice, majoritatea covârşitoare a Românilor suportă cu mai multă uşurinţă lipsa libertăţilor decât foametea generalizată de astăzi şi renunţarea la demnitate"*.

După cum se vede, dela împuşcarea în masă pe stadioane a pro-Occidentalilor, peremiştii lui Vadim vor şi instaurarea comunismului în România dovedind - dacă mai era nevoie - că este o forţă retrogradă care trebue aruncată la coşul de gunoi al istoriei.

Republica Roşie Moldova

PRESA INTERNAŢIONALĂ DESPRE ALEGERILE DELA CHIŞINĂU

—Dan BOTEA—

Dezastrul electoral dela Chişinău a fost reflectat ca atare în presa internaţională, relatează postul de radio german *Deutsche Welle*. Ne vom concentra atenţia asupra articolului intitulat *"Republica Roşie Moldova"*, publicat de *Neue Zürcher Zeitung* şi pentrucă ziarul helvet a acordat o atenţie deosebită subiectului pe parcursul ultimelor zile.

Să precizăm că ziarul elveţian a dedicat aproape în întregime prima sa pagină evoluţiilor din Ucraina, într'un grupaj intitulat *"Ucraina redesenează harta Europei"*, ceea ce ne dă voie să apreciem că *Neue Zürcher Zeitung* este preocupat de riscurile pe care ultimele derulări de forţe politice din spaţiul ex-sovietic le reprezintă pentru Bătrânul Continent. Tema alegerilor parlamentare din ţara situată între Prut şi Nistru este analizată din Kiev.

Dacă într'adevăr ceva poate fi considerat succes, atunci câştigător este Parlamentul care, de bine de rău, s'a ales cu o majoritate. O majoritate roşie, însă. Cu 70 de mandate dintr'un total de 101, comuniştii vor domina Parlamentul, într'o manieră în care orice modificare a Constituţiei le va fi într-un totul la îndemână. Iar în ce priveşte desemnarea şefului statului (chestiunea care a generat, de altfel, degringolada politică dela Chişinău), acesta va purta cu nonşalanţă; marca sovietică.

Cei 69% dintre cetăţenii cu drept de vot care s'au prezentat la urne au optat împotriva sărăciei galopante şi a şomajului cvasitotal, fermecaţi de promisiunile electorale ale comuniştilor. Liderul stângii pro-moscovite a anunţat intenţia sa de a forma un Cabinet tehnocrat, asigurând că la Chişinău nu se va instala un regim *"central-asiatic, definit prin cultul personalităţii"*. Iar pentru conducerea Guvernului, Voronin l-a propus chiar pe actualul premier, Dumitru Braghiş. În timpul campaniei electorale, comuniştii promiseseră, însă, recentralizarea economică şi blocarea procesului de privatizare. De altfel, anul de guvernare Braghiş a fost dificil şi pentrucă cele câteva proiecte de reformă avansate Parlamentului au fost boicotate de cei (pe atunci) 40 de legislatori comunişti. Însă, nevoia de credite i-a determinat pe Voronin şi compania sa roşie să nu excludă cooperarea cu Fondul Monetar Internaţional.

Reintroducerea limbii ruse, ca a doua limbă oficială în stat, este, conform comuniştilor, o măsură obligatorie, atât datorită faptului că 27% din populaţia ţării este de origine slavă (Ruşi şi Ucraineni) şi, deopotrivă, pentru a deschide calea spre un compromis în relaţiile tensionate cu rebelii dela Tiraspol. Transnistria, situată pe malul stâng al Nistrului, s'a auto-declarat independentă, în 1990, după introducerea limbii *"moldoveneşti"*, aminteşte *Neue Zürcher Zeitung*, completând: Ruşii şi Ucrainenii, majoritari în zonă, se temeau de *"românizare"*. De altfel, autorităţile transnistrene nu au organizat secţii de votare pentru alegerile parlamentare de duminică.

Instalarea regimului Voronin ar putea însemna o apropiere între Chişinău şi Tiraspol şi datorită noii orientări promoscovite a puterii moldave. Comuniştii, care şi-au anunţat intenţia de a coopta Moldova la Uniunea Rusia-Belarus, renunţă, practic, la politica oficială a preşedintelui Petru Lucinschi, cel care mimase o apropiere de Occident. Când toată Europa se uneşte, explica, recent Voronin, Uniunea Sovietică se destramă şi aşteaptă concesii din partea Europei.

Să nu încheiem fără a nota că *"Frankfurter Allgemeine Zeitung"*, comentând despre semnalul roşu la care a oprit garnitura moldavă, scrie: *"În vreme ce statele reformiste din Europa Centrală avansează spre Uniunea Europeană, ţări cum sunt Moldova, dar şi România şi Albania, cad în trecut. Absenţa unei perspective, în căminele săracilor Europei, îi determină pe alegători să opteze pentru partide de orientare radicală"*.

Guvernul preiua controlul asupra frecvenţelor radio-tv

—Gabriela VODĂ—

Guvernul a preluat administrarea frecvenţelor radio, deţinută până în prezent de Consiliul Naţional al Audiovizualului, organism cu statul de independenţă. Imediat după Decembrie 1989, frecvenţele radio erau atribuite de Executiv după critierii vagi şi care, în atmosfera aceea de deschidere politică dar şi de arbitrariu, au permis înfiinţarea rapidă a primelor posturi de radio particulare, se arată într'o relatare din Bucureşti pentru secţia română a postului de radio *"Deutsche Welle"* din Köln. A fost, de fapt, o adevărată explozie a posturilor de radio care emiteau pe unde ultra scurte şi care au contribuit mult la democratizarea vieţii publice, prin libera circulaţie a opiniilor şi informaţiilor. La un moment dat însă, proliferarea acestor posturi radiofonice a dus la reglementarea mai strictă a domeniului, arată *"Deutsche Welle"*, prezentând apoi modalitatea în care a avut loc acest lucru. S'a înfiinţat Consiliul Naţional al Audiovizualului, organism numit de Parlament după criterii politice, adică potrivit reprezentării partidelor alese în forul legislativ. Majoritatea (politică) creată în interiorul CNA, a decis apoi ani la rând în privinţa eliberării frecvenţelor de emisie. De multe ori grupuri de presă agreate de puterea politică reuşeau să obţină frecvenţe de emisie în timp ce alţii, care nu se aflau în graţiile puterii, pierdeau aşa-numitele licitaţii.

Recent, guvernul a preluat dela CNA, printr'o ordonanţă, atribuţiile privind repartizarea frecvenţelor de radio şi de televiziune. Politica de repartizare a frecvenţelor a devenit astfel o afacere strict controlată de partidul de guvernământ, concluzionează *"Deutsche Welle"*. Între timp în CNA, în timpul administraţiei Constantinescu, au pătruns mulţi oameni cu vederi foarte diferite de cele ale PDSR, care probabil au fost priviţi ca un obstacol în calea aplicării unei anumite politici în audiovizualul românesc. Răspunsul CNA la decizia guvernului a fost un protest energic, prin care se cere parlamentului repunerea în drepturi a instituţiei.

Comentariul nostru este că prin această acţiune, ca şi prin altele la nivelul presei din ultimul timp, PDSR doreşte să-şi supună mediile într'o ofensivă mediatică ce are ca scop păstrarea Puterii.

Western Union
vă oferă acum

un apel telefonic internaţional gratuit de 5 minute*

ca să vorbiţi cu cei dragi

De acum până pe 22 martie 2001, obţineţi un apel telefonic gratuit de 5 minute la fiecare tranzacţie internaţională* de Transfer de bani prin Western Union, ca să-i sunaţi pe cei dragi din lumea întreagă.

1-800-225-2750

www.westernunion.com

1 Trimiteţi bani prin Western Union la orice adresă din afara Canadei.

2 Urmaţi instrucţiunile furnizate de agent.

3 Sunaţi-i pe cei dragi şi simţiţi-vă aproape de ei.

*Sunt excluse tranzacţiile către Statele Unite. Oferta nu este disponibilă în provincia Quebec.

WESTERN UNION | MONEY TRANSFER®

The fastest way to send money worldwide™

* Nu este valabilă în provincia Quebec şi unde este interzisă de lege. Consultaţi agenţii cu privire la regulile oferte speciale de apel telefonic. ◆ Western Union Holdings, Inc. Toate drepturile rezervate. "Western Union Money Transfer şi design" şi "The fastest way to send money worldwide" sunt înregistrate pentru folosirea în S.U.A. şi în multe alte ţări străine. Tranzacţii de transfer de bani către destinaţii internaţionale, incluzând Mexicul în afară de tranzacţiile de transfer care se aplică acestei operaţiuni, se va aplica şi un curs de schimb valutar stabilit de Western Union sau de Telecom. Toate preţurile se pot schimba fără preaviz. Servicile telefonice sunt furnizate de Voz Pacifica Communications, Inc. conform tarifelor declarate.

INOCENŢA GENERALILOR

Radu DUNĂREANU

Într'o luminoasă zi de iarnă, acum peste patru decenii, eram arestat şi, cu ochelarii aceia orbi, de tablă neagră, eram aruncat într'una din celulele de sub Ministerul de Interne, de unde nu se auzea nimic din afară şi cu atât mai puţin *spre afară*.

Undeva, la nu ştim ce etaj, îşi avea biroul său elegant un ofiţer de Securitate, la data aceea probabil că numai colonel, pe nume Pacepa care, dacă îl întrebi azi, menţine cu seninătatea securistului, fără să clipească: *eu nu am ştiut ce se întâmplă acolo jos.*

Timpul a trecut, greu pentru noi cei din celulele subpământene, vesel şi productiv pentru Pacepa.

Cu o abilitate rar întâlnită, a urcat toate treptele ierarhiei securiste, a fost apreciat de Dej (pe care îl consideră oarecum naţionalist), a ajuns general şi consilierul omnipotent al lui Ceauşescu. Cum a reuşit asta, probabil că nu vom afla niciodată pentrucă generalul de Securitate Pacepa are talentul balcanic unic de a ne minţi cu faţa senină şi, conform educaţiei comuniste însuşite temeinic, are impertinenţa să ne spună că, totdeauna, alţii au fost de vină. însă cine sunt aceşti *alţii*, nu ne-o spune.

După ce şi-a îndeplinit partea sa de aranjament cu nu ştim cine, Pacepa a defectat la Americani unde, trebue să admit, probabil a adus ceva servicii CIA sau FBI, lucru care pe noi nu ne interesează. Ştim în mod cert că trecerea lui dincolo de cortina de fier nu a ajutat cu nimic la reducerea terorii comuniste şi nici la căderea regimului pe care cu credinţă şi cu eficacitate şi fără scrupule, l-a servit decenii în şir.

Întâi ne-a procopsit cu cartea sa mult trâmbiţată *Orizonturi roşii*, din care nu aflăm nimic în afară de ceea ce ştiam: că a fost teroare, că Ceauşescu era un viclean uşor retardat şi că băieţii veseli dela Secu' îşi făceau datoria, sau ceea ce credeau ei că se cheamă datorie, ucigând discret, distrugând ţara faţiş, profitând de avantaje de nababi, tot discret şi toţi proclamând acum că alţii au fost de vină, ei au executat ordine.

De curând Pacepa, ca să pozeze, zice el, antisecurist, ne mai fericeşte cu alte trei broşurele intitulate *Cartea neagră a Securităţii.*

Nu am folosit termenul de *carte* pentrucă este impropriu. Sunt doar nişte broşuri, fără valoare documentară sau istorică.

Oricine, stând între rafturile unei biblioteci sau având o oarecare cultură istorică contemporană, le-ar fi putut scrie. Nimic tipărit acolo nu este nou şi asta mă face să mă întreb: de ce au fost scrise?

Răspunsul e simplu. Au fost scrise pentrucă Pacepa, cu tot meritul său de a fi demascat pentru uzul CIA sau FBI nişte reţele de spionaj, el rămâne acelaşi securist care încearcă să ne ducă de nas cum că, conform talentului balcanic, întotdeauna *alţii sunt de vină.*

În fiecare broşură, o treime din spaţiul tipărit e ocupat cu note de referinţă şi o pretinsă bibliografie pentru a ne arăta nouă, neofiţilor în spionaj, ce mare om de cultură este el, Pacepa, aşa cum s'a auto-adulat şi în *"Red Horizons"* cu talentul său de a cânta la vioară. Aici se autoinfatuează cu talentul său pentru chimie (pe care n'a practicat-o) şi cu multilingualismul său, folosind câteva expresii ruseşti (că la mama Moscova a fost educat) şi câte un *Danke*, ici şi colo, ca să ne convingă că a fost spion în RFG. îl credem. De fapt a fost fiu de procomunist care a fost în concubinaj cu ocupantul şi şi-a frecat umerii cu un alt trădător vestit, Pătrăşcanu, care se voia naţionalist.

(De altfel, e obositoare deja tendinţa la mai mulţi de a-l prezenta pe Pătrăşcanu ca o victimă, când de fapt a fost călău participant la distrugerea României şi pe Mihai de Hohenzollern ca pe un puştiulică cu curaj, când de fapt a trădat interesele ţării şi datoria lui de rege).

Pacepa încearcă să ne convingă că toată ascensiunea lui a fost datorată *întâmplării.* Trebue să fii un naiv tâmpit ca să crezi aşa ceva, când Pacepa ştie foarte bine dela marxismul său practicat intens că nimic nu e întâmplător şi totul se leagă cauzal. Nu ajungi la Secu' din *"întâmplare"* şi nu *"din întâmplare"* ajunge dela sublocotenent de Secu' la rangul de general, fără a călca pe victime; şi mâna cea mai dreaptă a lui Ceauşescu cu care manipula spionaj şi asasinate.

Nu mă convinge aserţiunea lui că nu a fost direct amestecat în nici un fel de asasinat politic.

În schimb, s'a complăcut să le privească, să le organizeze, să le justifice, să le teoretizeze, dar să le considere ca ceva abstract, rupt de persoana lui fizică. (De altfel nici Stalin nu cred că a executat direct pe cineva).

În broşurelele lui vorbeşte despre tot ce vrei şi ce poţi găsi în multe alte cărţi, dar nu dă, or *deconspiră*, ca să folosesc limbajul lui profesional, nici măcar un nume de-al criminalilor care au făcut ce au făcut, în afară de cele câteva nume oficiale ştiute, membri ai CC.

Pentru el, în broşurelele lui, închisori nu au existat, nici lagăre, nici mine, nici dispariţii fără urmă. A trăit, inocent, în mijlocul terorii, într'un fel de turn de fildeş!

Dacă vrea să apară curat în faţa noastră, să ne prezinte listele ce le are, cu nume şi date biografice, pentrucă cei pe care el îi ştie şi încă îi protejează, sunt azi la putere şi desăvârşesc opera de distrugere a unei naţiuni, operă începută şi finisată admirabil de el şi de cei din subordinea lui.

Atât el cât şi alţi foşti profitori ai comunismului care încă mai comit ceva pagini memorialistice, evită să dea detalii. De cine le e frică, nu ştiu, pentrucă, trebue să admitem un fapt trist dar adevărat: şansa de a plăti pentru crimele lor trecute este nulă datorită neocomunismului care a acaparat puterea şi datorită tembelismului politicienilor apăruţi pe ruinele unei democraţii inexistente.

Lui Pacepa, ca şi altora ca el, i se potriveşte PERFECT următoarea fabulă care poate fi găsită în mai toate limbile europene:

Într'o zi foarte friguroasă, un piţigoi stătea pe o sârmă de telegraf, jumătate anchilozat de frig şi de foame. Pe sub el trece o văcuţă care lasă în urma ei un morman de reziduuri gastrice calde. Piţigoiul cade de pe sârmă taman în balega proaspătă şi dând de căldurică se învioreză, mai găseşte şi câteva seminţe nedigerate şi cu guşulica plină începe să cânte. Cirip, cirip! Pe deasupra trece un uliu, şi el flămând, care îl aude, îl vede şi îl înghite. Morala istoriei: când mănânci în ceea ce ai căzut şi te-ai complăcut decenii în şir, e mai bine să taci din gură.

Este sfatul pe care Pacepa îl ignoră cu obstinaţie şi de aceea nu am nici un respect pentru fronda lui de mare erou disident. Dacă el, ca şi alţii ca el, nu vor să apară curaţi în faţa noastră, măcar acum, după trecerea celui de-al dosiprezecelea ceas, mai bine să tacă aşa cum zice fabula şi cel puţin să nu mai distrugă copacii din care se face hârtia pe care se tipăreşte maculatura lor imorală şi abjectă.

Închisorile din America de Nord au o multitudine de criminali care se consideră mântuiţi, deoarece se declară *new born Jesus.*

Bunica mea, femeie aprigă din Bărăgan, era mai directă şi avea o vorbă: când curva nu mai poate, se apucă de mătănii.

Este exact cazul moral al acestor generali inocenţi.

SE'NTORC TOVARĂŞII 'NAPOI

T.B.ŞUŢEANU

Demult nu s'a mai văzut atâta grabă în reinstalarea la putere a unor oameni. A fost, aşa, ca o năvală a celor *"izgoniţi"* cu patru ani în urmă spre fotoliile după care au plâns şi au tânjit cu ură proletară. *"Fereasca Dumnezeu de parveniţi* - zice o vorbă bătrânească. - *Ei sunt ca ţiganul ajuns împărat şi aşezat pe şapte perne. Nu mai vede şi nu mai cunoaşte pe nimeni; buricului lui să-i fie bine".*

Eram în Canada când s'a început campania electorală şi acolo Românaşii noştri îmi spuneau cu spaimă cu sunt semne clare că Iliescu şi ai lui vor reveni la conducere. Nu-mi venea să cred. întors în ţară mi-am dat seama că cei care se temeau aveau dreptate. Numai în perioada '45-'47 am mai trăit această nebunie a ieşirii mahalalei şi sărăcimii la bătaie. Literalmente, toate gardurile, stâlpii şi pereţii erau pline de chipurile foştilor şi din toate glasurile dogite şi veninoase ca şi din difuzoare portavoce ieşeau acelaşi invective şi aceleaşi injurii ca atunci: *"Jos boierii şi ţărăniştii care ne-au adus în sapă de lemn"; "Jos bărboşii şi mincinoşii care ne-au distrus ţara!"* Chipul lui Iliescu se vedea peste tot: dela mărimea unui nasture lipit pe lift, la afiş color 50/70 până la panouri de 2 pe 3 metri. Pe toate tonetele din pieţe numai chipul lui şi câte unul, ici colo, de-al locotenentului său Adrian Năstase.

RADU TIMOFTE

Foştii activişti, propagandiştii mici dela organizaţiile de bază din cartiere şi din sate au ieşit la bătaie argumentând: *"Era mai bine sub Văcăroiu, mult mai bine ca sub Constantinescu".* S'au reactivat *"gazdele"* de prin sate şi cartiere la care veneau securiştii să culeagă datele. Aceştia au chemat tineri la ei, le-au dat gustări şi băutură şi le-au spus roşu'n faţă: *"Măi băieţi, vreţi să vă faceţi oameni? Vadim vă angajează miliţieni cu 3.000.000 de lei pe lună şi securişti cu 5.000.000 de lei pe lună; numai să-l votaţi!"* Hă-ă - au sărit tinerii - fără perspectivă - în sus, ieşind matoli pe străzi şi pe uliţi, cerând lumii să-l voteze pe Vadim.

Se înţelege că împărţirea rolurilor s'a făcut în subteranele prin care comunică tovarăşii - sub şcoală KGB - prin care Iliescu şi Vadim au decis să spulbere opoziţia democrată, punându-i pumnul în faţă atunci când în turul doi vor rămâne doar ei amândoi. Dintr'unul s'a făcut pericol naţional şi din celălalt - pentru încă odată - salvator al poporului. Deşi sunt unul care între *"ciumă şi holeră"* am ales sănătatea (stând acasă să nu mă infectez la urna de vot), deşi numărul nostru aproape că a atins jumătate din numărul alegătorilor, manevra le-a ieşit, spre marea durere a neamului românesc. Când un ziar din Apus şi-a încheiat comentariul asupra rezultatelor alegerilor cu sintagma *"săraca Românie"*, a plâns sufletul în mine, ştiind ce va urma.

De-atunci asistăm la graba nebună cu care tovarăşii pe umerii cărora s'a sprijinit sistemul comunist se reîntorc în locurile unde erau *"specialişti"*. Viorel Popescu dela radio l-a şi adus pe tovarăşul său Corneliu Leu în emisiunea de sorginte propagandistică marxistă *"Viaţa ca un spectacol"*, să sperie iar tineretul care ajunge slugă în Apus. Al doilea mare scriitor comunist după Tudor Barbu, iată-l iar director de teatru, acum chiar la Teatrul Naţional - insensibilul burtă vulgară Dinu Săraru, fiu de colonel de Securitate. Păunescu a reajuns preşedintele comisiei de cultură din Senat, Văcăroiu urcă încă o mare treaptă ajungând al doilea om în stat - preşedintele Senatului agentul kaghebist Ioan Mircea Paşcu chiar ministrul Armatei, celălalt informator pe linie militară către Moscova este ce şi-a dorit: şeful serviciului român de informare sub numele său dubios - Radu Timofte. Fostul şef al televiziunii, prin care s'au organizat minieriadele este acum chiar Ministru al Culturii, academicianul Răzvan Theodorescu, căruia nu-i tremură nici un muşchi pe faţă când *"se laudă"* cu familia lui de liberali şi se simte *"mândru"* că a intrat *"din convingeri de stânga"* în partidul comunist, în 1968.

Lista este imensă. Ea vine ca un bici asiatic - harapnic sau cnut - să ne mai sfrişcuie încă patru ani până - poate - la limpezirea neamului nostru puternic zdruncinat din felul nostru de a fi, de o propagandă zgomotoasă bolşevică.

MARC BOISSOUNNEAULT
BARRISTER AND SOLICITOR

Oferim următoarele servicii cu maximă seriozitate:

IMIGRAŢIE

DIVORŢ • CUSTODIA COPIILOR * ADOPŢII
PROCESE PENALE * TESTAMENTE * MOŞTENIRI
SPONSORIZĂRI * TRADUCERI * LEGALIZĂRI

Pentru informaţii şi consultaţii gratuite, în limba română, sunaţi la Rachel:
TEL: (416) 515 -0463; (416) 515 -1987 E-MAIL: (416) 925 -7930
Adresa: 480 University Ave. Suite 610, Toronto, Ont. M5G 1V2

Alianţa civică avertizează:

PUTEREA ARE TENDINŢA DE A ÎNLOCUI STATUL DE DREPT CU STATUL-PARTID

Membrii Consiliului Naţional ai Alianţei Civice (AC) cer societăţii civile şi sindicatelor să fie unite în protestul faţă de deformarea democraţiei şi faţă de posibila instaurare a unui regim abuziv, se arată într'un comunicat. *"AC observă cu îngrijorare tendinţa noii puteri ca, profitând de actuala configuraţie a Parlamentului, să îşi adjudece un monopol al informaţiei şi să modifice anumite relaţii din cadrul statului de drept, care s'ar opune însăşi definiţiei acestuia"*, se subliniază în comunicat. Liderii Alianţei îşi motivează afirmaţiile prin faptul că *"unele dintre prevederile noilor regulamente de funcţionare a Parlamentului sunt contrare spiritului democratic şi transparenţei regimului legislativ (accesul limitat al presei la comisii), prevederi care vor duce treptat la o putere prea mare pentru partidul care guvernează, ajungându-se chiar la imaginea unui partid unic"*. AC nu vede cu ochi buni nici transformarea *"Preşedinţiei României"* în *"Administraţie Prezidenţială, considerând că Preşedintele ţării nu este un administrator, atribuţiile sale fiind clar definite în art.85-94 din Constituţie"*. Alianţa Civică este de părere că preconizata *"comunitate a informaţiilor"* sub o singură conducere urmăreşte eludarea controlului Parlamentului asupra serviciilor secrete şi concentrarea puterii informaţiei într'o singură mână.

"Punerea în practică a proiectelor menţionate mai sus ar putea contura treptat imaginea unui stat-partid, a unui regim antidemocratic, autoritar, asemănător mai mult cu cele din lumea a treia decât celor din Europa democratică spre care năzuim", se mai precizează în comunicat.

Paul ŞTEFAN

Nestor Rateş în dialog cu Radu Călin Cristea

SCANDALUL PRIBOI, SEMNAL EXTREM DE NEGATIV PE PLAN EXTERN

Nestor Rateş, directorul secţiei române dela Radio Europa Liberă, a comentat, într'un interviu pentru Europa Liberă, în 9 Februarie, la ora 19.00, articolul *"Prigonitorul angajaţilor dela Europa Liberă în fruntea Comisiei SIE"*. Interviul a fost realizat de Radu Călin Cristea.

Radu Călin Cristea: Cum comentezi articolul apărut în cotidianul ZIUA?

Nestor Rateş: Ce am putea spune, Radu, este că la 11 ani dela căderea comunismului ne-am fi aşteptat să obţinem dela autorităţile româneşti clarificări, precizări, dezvăluiri asupra anilor în care *"Europa Liberă"* şi redactorii ei s'au aflat în vizorul Securităţii suferind insulte, ameninţări, agresiuni şi atentate. Ce se întâmplă acum este absolut incredibil. În Parlamentul României, ales în Noembrie anul trecut, au intrat mai mulţi ofiţeri ai fostei Securităţi, inclusiv doi care au condus acţiunile contra *"Europei Libere"*. Despre colonelul Ilie Merce, şeful operaţiunilor *"Melita"* şi *"Eterul"*, s'a scris pe larg şi în volumul istoricului Mihai Pelin. El este acum deputat PRM. Cum am auzit, Ristea Priboi, deputat PDSR, a fost desemnat chiar să prezideze Comisia parlamentară de control a SIE, succesorul DIE, în care, potrivit ziarului ZIUA, Dl. Priboi ar fi fost şeful adjunct al Departamentului care se ocupa de postul nostru de radio şi de angajaţii lui.

Trebue să precizez că nu putem nici confirma, nici infirma din surse proprii informaţia din ZIUA, dar, dacă este corectă, înseamnă că el trebue să se fi ocupat de *"Europa Liberă"* într'o perioadă în care au fost trimise cărţile bombă unor Români din Exil; cel puţin una dintre ele destinată colaboratorului postului nostru, a explodat la sediul central al *"Europei Libere"* din München bomba pusă de grupul teroristului internaţional Carlos; la comanda Securităţii, a fost înjunghiat de vreo 28 ori şi grav rănit Emil Georgescu, prezentatorul celui mai ascultat program *"Actualitatea românească"*, toate acestea întâmplate în 1981 numai. Ceva mai târziu era agresată Monica Lovinescu, unii dintre noi apăream pe liste ale Interpolului, ca potenţiale victime ale unor atentate, alţi colegi erau ameninţaţi sau insultaţi la telefon sau prin cărţi poştale, se făceau încercări de şantajare şi câte altele.

Radu Călin Cristea: Am vorbit, Nestor, de altfel, despre toate acestea pe larg, într'un ciclu de emisiuni din anul '98, dacă nu mă înşel. Nu spun nici o noutate, mai sunt şi alţi ofiţeri de Securitate în Parlamentul actual. Cum ar putea privi străinătatea o asemenea evoluţie?

Nestor Rateş: Arată foarte prost şi ridică grave întrebări. Sigur, Radu, se ştia că în PRM şi-au găsit adăpost politic numeroşi ofiţeri de Securitate şi accesul lor spre demnităţi înalte odată cu ascensiunea acestui partid în preferinţele electoratului a fost oarecum aşteptată. Dar, Dl. Priboi este deputat PDSR, al unui PDSR presupus reformat, care, iată, în loc să-l ascundă, îl plasează în fruntea unei Comisii care controlează noul SIE, probabil în virtutea experienţei acumulate în Departamentul de Informaţii Externe, cum se chema serviciul de spionaj în perioada Ceauşescu. Lucrurile arată prost nu numai sub aspectul aşteptatei şi presupusei primeniri ce ar fi avut loc, dar şi sub raportul credibilităţii României ca un candidat pentru aderare la NATO.

Radu Călin Cristea: Mulţumesc, Nestor pentru această analiză.

Nota redacţiei:

Sublinierile ne aparţin.

ILIESCU ŞI-A PUS AGHIOTANTUL ŞEF LA SPP ŞI FINUL DIRECTOR LA SIE

——Dan BITU——

Revenit la Palatul Cotroceni pentru un al treilea mandat, Ion Ilici Iliescu a început să-şi numească oamenii de încredere în funcţii. Aghiotantul său, colonelul Naghi a fost şef al Serviciului de Pază şi Protocol (S.P.P), iar finul, Gheorghe Fulga, director al Serviciului de Informaţii Externe (S.I.E).

Gheorghe Fulga s'a născut în Agaş-Bacău, la 2 Mai 1951. A fost unul din şefii Uniunii Asociaţiilor Studenţilor Comunişti (UASCR). Între anii 1971-1975 a studiat Sociologia la Facultatea de Filosofie a Universităţii Bucureşti, iar apoi a predat Socialismul Ştiinţific din poziţia de lector la Universitatea Transilvania, începând cu 1979. Între 1975 si 1979 a fost sociolog la *"Tractorul"* Braşov, post datorat tatălui său, colonelul Fulga, care deţinea o funcţie de mare răspundere în Inspectoratul Judeţean de Miliţie. Din Iulie 1990, devine consilier pe probleme de politică internă la Preşedinţia României. A fost apoi prefect de Braşov şi în strânse legături cu Otilian Neagoe, fost director la SC Poiana Braşov SA, acum prefect de Braşov. Revine apoi în baza Decretului 235/25 August 1994 la Cotroceni, ca şef al Compartimentului de politică internă. Fulga este şi membru fondator al Fundaţiei *"Un Viitor pentru Romania"*. A fost în conducerea Băncii Astra Braşov, cea care a devenit - Banca Română de Scont, aparţinând lui Ovidiu Sorin Vântu, un personaj de acum celebru. Oricum, semnificative sunt legăturile lui Fulga cu grupul *"Un viitor pentru România"* şi relaţia sa *"de afaceri"* cu Sorin Ovidiu Vântu, despre care ştim că îi are ca subordonaţi şi pe preşedintele Senatului, Nicolae Văcăroiu şi pe directorul SRI, Radu Timofte.

RĂUL URMEAZĂ SĂ VINĂ

——J.V. IAMANDI——

Adresez aceste rânduri compatrioţilor mei din afara graniţelor ţării care au rămas constanţi în atitudinea lor împotriva comunismului. Să nu le ia în considerare cei ce se cred integraţi sau asimilaţi, cei care vor să uite şi mărturisesc că le este ruşine că sunt Români, cei care interzic copiilor lor să mai vorbească limba maternă; ca şi toţi cei veniţi de un an sau o sută şi care s'au îmbolnăvit de morbul *"democraţiei occidentale"* şi vor să dea lecţii celor de acasă - uitând că timp de 45 de ani sub oblăduirea acestei democraţii legate la ochi, am plătit cu sânge dela elită la talpa ţării, în timp ce călăii noştri, criminalii roşii erau invitaţii capetelor încoronate şi ai preşedinţilor în funcţie, erau recunoscuţi ca oameni politici, patrioţi, onoraţi, pupaţi în bot.

Nu-i condamn pe aceşti compatrioţi ai noştri. Este o alegere pe care ei au făcut-o de bună voie (indiferent de motive), pe care încerc să o înţeleg chiar dacă nu o aprob, de care trebue să ţinem cont atâta timp cât nu este justificată prin denigrarea culturii, istoriei şi bisericii noastre naţionale.

Gândul meu însă se îndreaptă numai spre acei oameni de bine care înfruntând vicisitudinile soartei iubesc pământul ţării în care se odihnesc moşii şi strămoşii noştri. Cărora glasul patriei le cântă la ureche: *"O mamă, dulce mamă, din negură de vremi..."* Cei pe care îi trage inima la lupta pentru salvarea ţării şi a naţiunii lor şi pentru care a face parte din naţiune înseamnă asumarea răspunderii trecutului, prezentului şi viitorului, a tuturor generaţiilor care au fost, sunt şi ne vor urma până când vom răspunde împreună în faţa judecătorului suprem de tot ce nu am făcut, am făcut rău sau am făcut bine.

Simion Bărnuţiu spunea în discursul său dela Blaj în 1848: *"Acel pe care nu-l trage inima a lucra nici pentru a naţiunii sale glorie, acela nu e decât un egoist pentru umanitate, de care e păcat că l-a declarat natura cu forma de om; naţionalitatea e libertatea noastră cea din urmă şi limanul salvării noastre viitoare"*.

Astăzi suntem mai departe ca oricând de acest liman al salvării şi mai aproape ca oricând de decesul naţional. Răul urmează să vină. Mai este oare timpul să căutăm ţapi ispăşitori? Vina apasă greu şi pe umerii noştri.

Am uitat avertismentul dat de un om, cum rar se mai poate naşte altul - Corneliu Zelea Codreanu în 1936: *" De vor intra trupele ruseşti la noi şi vor ieşi învingătoare în numele diavolului, cine poate să creadă, unde este mintea care să susţină că ele vor pleca dela noi înainte de a ne sataniza, adică bolşeviza? Consecinţele? Inutil a le discuta."*

Putem noi acuza un popor care a trăit zi de zi, clipă de clipă jumătate de secol sub teroarea bolşevică?

Putem pune mâna pe piatră noi cei plecaţi sau fugiţi mai devreme sau mai târziu, precum şi toţi Românii născuţi în afara graniţelor ţării care au trăit această perioadă şi care fără să ne dăm seama în mai mică sau mare măsură purtăm în noi sechelele satanizării bolşevice?

Iată consecinţele. Ele au fost scrise cu litere de sânge pe trupul ţării şi ne vor tortura în nopţi de coşmar până la sfârşitul zilelor noastre pe toţi cei care am trecut prin gulagul comunist.

PDSR-ul cu al său păpuşar instruit la Moscova a reuşit totdeauna să tragă sforile manevrându-ne pe toţi numai spre folosul şi câştigul lor, reuşind să păstreze puterea chiar şi atunci când au mimat pierderea alegerilor.

CDR-ul şi partidele aşa zis istorice, pentru a ocupa un fotoliu şi pentru a-şi umple buzunarele din avutul ţării leau făcut jocul. Acum culeg ceea ce au semănat, exact ceea ce merită.

Cred că nu mai este cazul să insist asupra unor evenimente pe care le-am trăit sau le ştim şi le cunoaştem din presă, despre care au curs fluvii de cerneală punându-se diagnostice şi făcându-se analize pe spatele unui popor satanizat.

Chiar atunci când Dumnezeu ne-a întins o mână nu am fost vrednici s'o prindem.

S'au scurs 10 ani de infern bătând pasul pe loc, repetându-ne că am ajuns în ceasul al 12-lea, căzând din lac în puţ, din jos în şi mai jos, răul urmează să vină.

În jungla dejecţiilor comuniste, numite impropriu partide istorice, care se bucură de toate facilităţile moderne de pătrundere în masă pentru a-şi face cunoscută propaganda diversionistă, pentru înşelarea opiniei publice, un partid nou fie el cât de bun nu va putea răzbate, nu va deveni reprezentativ neavând accesul la aceste mijloace oficiale şi mai ales fiind lipsit de posibilităţi financiare.

Imaginaţi-vă o gazetă care să răspândească adevărul distribuită gratuit până în cele mai îndepărtate cătune, etc... mă opresc aici, dar lista rămâne deschisă. Aici ar interveni rolul nostru; dacă printre milioanele de Români din afara graniţelor se vor găsi măcar 500.000 dispuşi să sacrifice o sută de dolari pentru ţara în care s'au născut, au trăit, au suferit şi au sperat, ar fi un gest de sacrificiu şi curaj.

Pentru orice decizie este un preţ de plătit, dar pentru lipsa noastră de decizie şi curaj acest preţ va fi inestimabil. Răul urmează să vină.

Nu propun organizaţii, consilii, foruri, fac apel numai la comunităţile româneşti de pretutindeni, la toţi cei care gândesc la fel ca mine, la toate figurile reprezentative care s'ar putea implica luându-şi sarcina organizării acestei acţiuni. Dezbrăcaţi de orice urmă de egoism, să tragem o linie peste eternele orgolii, certuri şi nemulţumiri măcar acum când am ajuns la acest impas.

Lupta pentru alegerile viitoare trebue imediat angajată. În ţară s'a ridicat o generaţie de tineri, poate mai înţelepţi decât noi bătrânii; sperăm că ei vor reuşi să înnoade un fir conducător ţesut din dragoste pentru naţiune şi biserică, care să aducă duhul iubirii creştine printre noi, să unească toate forţele. Lor le revine rolul de catalizator al forţelor politice de dreapta.

Se adevereşte ceea ce spunea Valeriu Gafencu (sfântul închisorilor):*"salvarea neamului românesc va fi înfăptuită de tineri - alături de preoţi - care să aducă printre oameni cuvântul lui Dumnezeu"*.

Spre aceşti tineri trebue să se îndrepte toate gândurile şi speranţele noastre. Pe ei trebue să-i ajutăm.

Subsemnatul nu are nici un fel de pretenţii veleitare în această acţiune; doresc să rămân un simplu soldat, cel care sună goarna - un semnal disperat care ar putea fi deşteptarea sau stingerea pentru naţiunea română. Altfel, răul urmează să vină - depinde numai de noi.

Apelez la Dvs., cei dela redacţia acestui ziar, pentru a deschide larg porţile tuturor sugestiilor şi propunerilor, tuturor celor care vor să se implice.

PUNCT OCHIT, PUNCT LOVIT.

TRADUCERI ENGLEZA - FRANCEZA - ROMÂNA
(CERTIFIED TRANSLATIONS)

- ACTE EMIGRARE - SPONSORARE
- DIPLOMĂ, FOAIE MATRICOLĂ LICEU - FACULTATE
- CERTIFICAT NAŞTERE - CĂSĂTORIE - DIVORŢ
- RESUMÉ - C.V.
- ANUNŢURI, RECLAME, BROŞURI, MANUALE
- PAGINI WEB IN HTML

POST-SCRIPTUM TRANSLATIONS
Tel: 416-587-6603
http://PostScriptum.Bizland.com

Dezvăluiri

STENOGRAMA AUDIERII DOMNULUI IULIAN VLAD

19 Octombrie 1993

Urmare din numărul trecut

Dl. GABRIELESCU: - Deci suntem în momentul 22 Decembrie spre 23, când a început focul. Vă rog să ne spuneţi în legătură cu aceasta momentul sosirii D-lui Iliescu.

Dl. Vlad: - Dânsul a sosit înainte de a începe focul, cu câteva zeci de minute, era în aceeaşi încăpare în care erau gen. Guşe şi Militaru, la Ministerul Apărării Naţionale. în balcon nu am ieşit şi nu ştiu cine a fost acolo.

A continuat acel infern până în 25 sau 26, pe care din 23 seara l-am înfruntat dela Ministerul Apărării Naţionale, când am plecat de aici din Sediu...

Dl. GABRIELESCU: - Aţi fost cu gen. Guşe pe care noi l-am audiat. Despre un ajutor din partea trupelor sovietice ştiţi ceva, ce s'a întâmplat?

Dl. VLAD: - în acea perioadă, mi se pare, noaptea, un prim telefon s'a primit dela Ministerul Apărării al Ungariei, care a vrut să vorbească cu gen. Guşe, care era capul Armatei, dar era curios că se cunoştea acest lucru, cât şi telefoanele la care a sunat... A fost gen. Guşe un om cu o poziţie francă, politicos i-a spus că nu avem nevoie de ajutor, poate greşesc, să fi fost primul dela Sovietici, vorbind omologul gen. Guşe şi s'a vorbit ruseşte. Acolo era o fată care ştia să traducă şi s'a spus acelaşi lucru, că nu avem nevoie de ajutor. Acest lucru s'a întâmplat aici în biroul lui Apostoiu...

Dl. GABRIELESCU: - în legatură cu prima listă a F.S.N., în care aţi spus că aţi fost şi Dvs. trecut, unde s'a constituit?

Dl. VLAD: - Cred că acolo, în biroul lui Curticeanu s'a făcut acea listă, eu nu am luat parte la acel grup civil. în momentul când a început să se tragă şi s'a dispus ca generalii să ia măsuri, am plecat din acea cameră. Despre constituirea frontului nu ştiu mai nimic.

Dl. PLĂTICĂ: - în legătură cu nişte discuţii telefonice cu Sovieticii: sunt persoane care au vorbit despre prezenţa Dvs. şi a altora în legătură cu aceste discuţii, când vă aflaţi la M.Ap.N. şi interlocutorul vorbea limba rusă, dar părerile sunt împărţite că eraţi Dvs. sau nu aţi fost.

Dl. VLAD: - Nu am fost de faţă dar mi s'a spus despre această convorbire, iar interlocutorul nostru a fost gen. Militaru. Pe mine m'a informat gen. Guşe, uite ce a făcut ăsta şi realmente el l-a indicat pe Militaru. în noaptea de 24-25 în biroul gen. Nicolescu eram cu gen. Hortopan şi lucram la un plan de captare a teroriştilor pentrucă se trăgea încă, dar nu cu intensitatea nopţilor dinainte. După miezul nopţii a venit Brucan, aşa cum a spus el *"consiliul de război"*, care spunea de ce nu sunt prinşi teroriştii, că sunt dela Securitate. De faţă mai erau şi gen. Ionel şi alţii şi gen. Vasile dela Securitate şi Câmpeanu dela Miliţie. în stânga lui Brucan era Militaru, în dreapta erau Dl. Iliescu, Petre Roman şi Gelu Voican Voiculescu. A fost un duel-dialog pe care l-am dus cu Brucan, ceilalţi nu au spus nimic. Eu am spus că dacă nu au încredere în mine să mă lege şi apoi mi s'au mai dat câteva zile.

Dl. PLĂTICĂ: - La o discuţie cu Militaru, de faţă fiind şi alţii, s'a spus că Dvs. aţi făcut afirmaţia: *"Eu l-am trădat pe Ceauşescu, dar nu şi poporul român"*. Aşa este?

Dl. VLAD: - A fost o discuţie a mea cu Guşe, când am spus că eu nu mi-am trădat poporul român, dar nu am spus că l-am trădat pe Ceauşescu, *"ne dăm viaţa dacă trebue pentru poporul român"*. Adică am gândit că ne dăm viaţa dacă trebue pentrucă ceva se întâmplă cu acea nimicire. Era deajuns ca un ordin să nu se îndeplinească şi să se bată între ei cum s'a întâmplat la Sibiu de exemplu, cum s'a întâmplat din păcate şi la Otopeni.

Dl. PLĂTICĂ: - în discuţia cu Dl. Brucan şi ceilalţi ce vi s'a mai cerut sau vi s'au imputat?

Dl. VLAD: - Că de ce nu sunt prinşi teroriştii, că sunt o unitate specială a Securităţii, care nu erau decât baliverne, vânturate şi prin ziare.

Dl. PLĂTICĂ: - Când s'a hotărît trecerea USLA sub comanda nemijlocită a M.Ap.N.?

Dl. VLAD: - în noaptea de 22-23 Decembrie mi-au fost luate de sub comandă trupele de Securitate şi USLA...

Dl. PLĂTICĂ: - Când au cunoscut cei din Front şi militarii din zonă despre arestarea soţilor Ceauşescu?

Dl. VLAD: - în seara de 22 Decembrie, cum am spus, şi cred că a fost o mare greşeală că nu s'a anunţat că cei doi au fost prinşi. De ce să mai rămână stare de incertitudine şi oamenii aceia dela televiziune să incite ţara întreagă şi au provocat multe nenorociri dând ordine prin televiziune, când Ceauşescu era deja arestat? Nu ştiu cine s'a opus la anunţarea arestării, eu nu eram în cercul puterii. Sigur că era o putere din moment ce toate forţele erau dirijate dintr'un punct. Cum s'a constituit această putere, din cine a fost formată este altceva, dar nu a fost un vacuum, un gol s'a umplut poate la un ceas, la câteva ore.

Dl. PLĂTICĂ: - Aţi fost în grupul sau în apropierea celor care au hotărît soarta soţilor Ceuaşescu?

Dl. VLAD: - Nu am fost şi nu ştiu. Gen. Guşe cu care eram mi-a spus că au fost judecaţi şi executaţi. A venit apoi operatorul care a filmat acele scene şi a pus banda la televizor. Era dela studioul Armatei. în continuare, în 24 sau 25 Decembrie, col. Ardeleanu fusese chemat la ordin de gen. Militaru pentrucă nu mai era sub comanda mea. Eu m'am dus să dau un telefon, fiind la etaj în birourile gen. Guşe şi Nicolescu şi am coborît la parter la cabinetul ministrului, ocupat oficial de gen. Militaru şi acolo l-am găsit pe Ardeleanu care fusese desfigurat, mi se pare că erau şi Stănculescu, Voican şi Montanu, care fusese în miezul multor probleme. L-am auzit pe col. Ardeleanu dând ordin ca o echipă operativă să vină la M.Ap.N. în sprijin. Dar vă spun că este inexact ce a arătat Militaru că trebue să vină vreo 600 dela USLA să apere M.Ap.N., mai ales că 600 nu erau nici cu femeile de serviciu, unii erau la aeroporturi, în unitate dacă erau 200 de oameni care să fi fost luptători, practic era un serviciu. Eu am spus de ce să vină, la care Militaru a spus că trebue lichidate cuiburile de vis-à-vis, dar era curios că biroul acesta în care eram era pe linia focului şi nu ştiu cum erau nimeriţi numai acei soldaţi în frunte, şi nu a nimerit nici un glonţ în acest birou. S'a comunicat că se va trimite un echipaj în 2 ABI, care însemna automobil blindat de intervenţie - care era un ARO cu unele modificări şi că s'au luat măsuri de consemn, era gen. Stănculescu care comanda dispozitivul exterior. Peste o oră sau două revenind, am găsit un om desfigurat, împuşcat în gât, plin de sânge, legat şi care era anchetat, era dintre răniţi, spunându-se că de ce a venit şi n'am ştiut ce să mai cred. Mi s'a spus că au fost puşi în bătaia tancurilor şi nimiciţi, era un subofiţer dintre uslaşi care scăpase cu viaţă, dar rănit. Mi se pare că a rămas unul care a reuşit să se rostogolească, restul au fost omoriţi. A doua zi de dimineaţă nu ştiam cum arată câmpul de luptă, am plecat cu gen. Hortopan, col. Ardeleanu, nu ştiu dacă mai era altcineva la unitatea antiteroristă ca să mai detaliem acel plan pe care începusem să-l facem. Când am ieşit dela minister am văzut o scenă de groază: erau cu capetele tăiate, cu ţigări stinse în ochi. Pe câtiva i-am cunoscut, era şeful statului major al unităţii Troţka, şi şeful serviciului de intervenţie, cpt. Cotuna şi nu m'am putut abţine şi am urlat spre gen. Hortopan: cum a fost posibil aşa ceva că e o barbarie, de ce sunt lăsaţi acolo? L-am suntat pe gen. Militaru, cu un ton care sigur nu mai putea fi controlat, să ia măsuri ca să ridice cadavrele de acolo, să nu mai fie bătaie de joc, pentrucă se spunea că sunt teroriştii, aşa ziceau oamenii. Dar nu au fost ridicate cadavrele şi i-am spus gen. Militaru că nici duşmanul care este învins în luptă nu poate fi lăsat aşa. în sfârşit, seara au fost ridicate cadavrele. Aşa au stat lucrurile, Militaru a dat ordin lui Ardeleanu să intervină ei şi să distrugă cuiburile de foc din blocurile de vis-à-vis. De ce s'a tras în ei? Se ştia că vin două maşini, cred că problema trebue clarificată. Dacă se inversează personajele şi cei morţi erau camarazii, iar cei care au tras erau ai mei se mai spunea că este o eroare? Atunci sigur se spunea că a fost premeditat. Dę ce unii sunt judecaţi într'un fel şi alţii...? Sau cei dela Otopeni! Cum s'a putut întâmpla? Gen. Ghiţă a primit ordin dela gen. Rus. Gen. Ghiţă era subordonat lui Militaru, ce putea să facă? A venit şi a arătat traseul, deci cum a fost posibil acel măcel?

Dl. GABRIELESCU: - Deci despre aceste probleme nu ştiţi lucruri exacte, dar fiind în Ministerul Apărării Naţionale, ştiţi despre o bătălie între Armată şi un inamic care trăgea în clădirea ministerului, aţi spus că era un iad, cine l-a provocat?

Dl. VLAD: - Nu ştiu, dar eu am suferit efectele acelui iad, cine era inamicul care tragea din afară, că era parașutat din afară nu ştiu! Dacă eu aş fi avut ofiţerii de contrainformaţii la fiecare unitate, aşa cum trebuia să fie, vă puteam spune cu certitudine.

Dl. GABRIELESCU: - Dar teroriştii au existat sau nu?

Dl. VLAD: - Sigur că nişte oameni care au tras, au existat. Că au fost teroriştii în sensul clasic, nu pot să vă spun.... Sunt şi oameni care au ţintit precis, dar că au fost ucigaşi de meserie, aşa cum sunt acum, au fost şi atunci... Cred că mai trebue lămurită problema cine a dat dispoziţie să se împartă arme civililor? Aşa ceva a fost inadmisibil. Cine şi de ce a dat dispoziţie să fie graniţele deschise?

Dl. HOZSSU: - Dar şi în 1956 cu evenimentele din Ungaria s'au deschis graniţele.

Dl. VLAD: - Dar atunci erau acolo nişte armate de ocupaţie şi preţul a fost la fel de mare, dar la noi în 1989 nu erau trupe de ocupaţie. Sunt câteva aspecte esenţiale care ar trebui lămurite. Eu am suferit efecte atunci, dar securişti-teroriştii în misiune şi cu ordin constituiţi în unităţi sau subunităţi, nu au fost. în patru ani de judecăţi, de anchete, dacă ar fi fost tot un ordin, se găsea unul care să spună: uite, acesta este ordinul care s'a dat, mai ales că unii au încercat să intre în graţiile noii puteri, dar aşa ceva nu s'a întâmplat.

Dl. GABRIELESCU: - în calitatea Dvs. de şef al Securităţii, să ne spuneţi, vă rugăm, cum era cu societăţile comerciale şi cu aurul lui Ceauşescu?

Dl. VLAD: - Societăţi comerciale eu cunosc trei, erau altele decât cele din sistemul comerţului exterior: Dunărea - dela Departamentul Securităţii Statului, una la Ministerul Apărării Naţionale, pe care o conducea Stănculescu şi a treia se numea Carpaţi şi pe care o conducea Gere sau Naş. Cred că şi această problemă trebue să o lămuriţi Dvs. Mie mi s'a spus că Dunărea va rămâne în continuare în subordinea Ministerului de Interne şi că această unitate a adus o sumă de servicii ţării, dar eu nu am fost în sediul ei niciodată. Pentru activitatea ei lucrau multe alte unităţi ale ministerului care creau deschideri, vaduri şi tot în subordinea Ministerului de Interne era şi acel serviciu de aport valutar. Poate vă spune ministrul Postelnicu mai multe. Era şi gen. Stamatoiu, care conducea nemijlocit această unitate şi cred că a făcut-o cu competenţă. Despre depunerile care s'a spus că au fost făcute de Securitate nu cunosc şi dacă era vorba de aşa ceva Ceauşescu nu ne dădea nouă o asemenea sarcină care era delicată şi riscantă. Personal am rezerve că el ar fi făcut aşa ceva... dar eu nu pun mâna în foc. Avea un frate care lucra la Viena, deci putea apela la el. Probabil că a avut contacte cu Dunărea, care nu manipula mărfurile, lua comision din tratative, aşa ştiu eu.

Dl. POP: - Dacă puteţi să ne spuneţi, cui i-a fost frică de Dvs. din cei care au preluat puterea? Pentrucă atunci când eraţi pe cale să spuneţi care sunt teroriştii, aţi fost arestat.

Dl. VLAD: - Eu fac o legătură, nu pot spune cu certitudine, dar atunci când planul era aproape gata, m'am dus cu el la raport la ministru... Mi s'a spus atunci de col. Cerbu, care era la cabinet, mi-a spus că mă primeşte la ora 14, dar să vin şi cu loctiitorii, dar gen. Alexie avusese un infarct şi nu l-am luat, mi s'a ordonat expres să-l iau pe gen.Vasile... Am ajuns la cabinetul ministrului, era acolo şi gen. Puiu, comandantul aviaţiei, care a murit în condiţii mai deosebite la Timişoara, gen. Militaru era în audienţă cu ambasadorul U.R.S.S., care destul de des venea în vizită acolo, şi am aşteptat. Am intrat în cabinet cu cei trei loctiitori cu care venisem: gen. Bucurescu, Stamatoiu şi Vasile. în birou era şi Gelu V. Voiculescu şi Vasile Ionel. Ni s'a cerut să raportăm ce măsuri luăm pentrucă era noaptea de Anul Nou... A raportat gen. Vasile ce avea pe felia lui, i s'a mulţumit şi apoi i s'a spus că poate pleca. A continuat gen. Stamatoiu, tot pe felia lui... şi ultimul am fost eu. Mi s'a urat un nou an. Colegul meu de promoţie mi-a cerut să predau arma, i-am spus că nu am, că nu am purtat niciodată pistol la mine, a spus că nu se poate, era gen. Hoprtopan, i-am spus că el e general şi nu se face, atunci a dat ordin unui maior care m'a percheziţionat. I-am dat cheile dela fişet, am fost pus între 10 baionete ale soldaţilor care erau acolo şi am fost condus la locul de detenţie, a închisorii improvizată într'o unitate militară pe şos. Olteniţei.

Dl. GABRIELESCU: - în calitatea de şef al Departamentului Securităţii Statului ce puteţi spune despre un complot pregătit împotriva lui Ceauşescu înainte de revoluţie? Dl. Iliescu era supravegheat de Dvs?

Continuare în pag. 10

Maria Globe Tours Inc.

UNDE CĂLĂTORIA MULT VISATĂ DEVINE REALITATE

Servicii de turism

- Bilete de avion
- Vacanţe la soare
- Croaziere
- Închirieri de maşini
- Asigurări medicale pentru vizitatori
- Asigurări de călătorie
- Bilete de tren
- Rezervări de locuri la hoteluri

Servicii speciale

- Curier săptămânal spre România
- Invitaţii pentru vizitatori
- Comenzi de alimente pentru Bucureşti, distribuite la domiciliu
- Şampanie, flori şi tort pentru cei dragi la aniversări

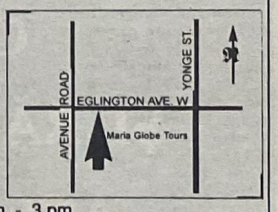

Luni - Vineri 10 am - 6 pm; Sâmbătă 10 am - 3 pm

261 EGLINGTON AVENUE WEST, TORONTO, ONTARIO M4R 1B1 Tel 416.481.2227 Fax 416.481.2067

mariagt@idirect.com

"CALEIDOSCOPUL UNUI FILOSOF DILETANT"

-Jurnal spiritual-

Prof. Nicolae RĂGAN

N'am luat niciodată în sens peiorativ nostimul cuvânt *"diletant"* care vine dela diletto=plăcere. A face filosofie din dilletantism adică din dragoste pentru ceva, mi s'a părut o adevărată virtute. Nu-l parafrazez pe Platon, chipurile că filosofia e iubire de înţelepciune, iar înţelept propriu-zis este doar Zeul. L-am reprodus numai. Fiindcă în sensul ăsta am nişte afinităţi; mă domină *uimirea*. Uimirea în faţa creaţiilor lui Dumnezeu. Maiestuozitatea sfântă şi armonia acestora m'au tulburat întotdeauna şi la auzul sau cititul diferitelor raţionamente, am căutat să-mi păstrez echilibrul şi logica în spiritul învăţăturilor creştine, simţindu-mă înălţat.

Am parcurs enorm de multe citate, treceri în revistă de idei şi concepte, care m'au pus permanent pe gânduri, m'au răvăşit, m'au intrigat ori revoltat şi m'au uimit. Registrul caleidoscopului propus fiind absolut autentic, viu, frapant, incitativ. Iată de ce pornesc dela un citat biblic cu adânci semnificaţii şi voi termina aşijderea:

"Cuvintele alese nu se potrivesc în gura unui nebun" (Proverbe 17/7 - Vezi Biblia).

Zice-se că ar spune Iuda în evanghelia sa apocrifă: *"Mă mâhnea Iisus că se încurca atât de rău în învăţătura Sa şi se prefăcea a nu lua în seamă practica. El rostea neîncetat principii care cu neputinţă de împăcat cu Împărăţia Pamântului, nu puteau duce decât la sinucidere"*.

Am reflectat cu inima grea (auzisem nişte discuţii în plus la unii tineri) am încercat să desleg raţionamentele labirintice ale acestei creaţii şi spovedanii stranii şi mi-au fost cu neputinţă fiindcă afirmaţiile se băteau cap în cap: *"Mi-am făgăduit să i-o spun, căci el mă'nvăţase sinceritatea, dar de atunci n'am rămas niciodată faţă'n faţă pentru a-i mărturisi ce aveam pe inimă"*.

Or logica îţi spune prin comparaţie, analiză şi sinteză că nu-i nici măcar o lucrare apocrifă ci un fals grosolan camuflat sub o mască sacră a vreunui teolog retardat încăput pe mâinile diavolului. Şi pentrucă mai sus am pomenit cuvântul *"sinucidere"*, care pentru orice om de bună credinţă e echivalent cu păcatul, m'au surprins negativ părerile alambicate ale unei celebrităţi istorice - Lucius Seneca. Seneca (4 î.Hr.) într'o carte incitantă *"Moartea şi sinuciderea"* atestă acceptarea sinuciderii ca un test al capacităţii umane de *"eliberare"*. Eliberare de ce? De cine? În spre ce sferă? Căci zice Seneca (pg.204): *"Moartea e în puterea noastră - sfârşitul chibzuit al înţeleptului care vede că restul vieţii sale morale ar fi primejduite"*.

Vai Doamne - a justifica sinuciderea de către unul din baronii vremurilor sale, echivalează cu un cinism rar întâlnit.

Volens-nolens reflecţiile în cauză mă duc cu mintea, la cine credeţi? La o întâmplare cu Eminescu. Publicistul de mare elită Eminescu, crtitică prezicerile fanteziste ale lui August Rohling despre sfârşitul lumii (articol publicat în 3 Septembrie 1876). *Antihrist*, scrie Rohling, *va fi mai întâi un principe mic, dar apoi va deveni sultan şi va supune repede Occidentul*. Eminescu l-a ironizat caustic pe profesorul de teologie din Praga, iar cuvintele acestuia sunt puse doi ani mai târziu în gura lui Baiazid din Scrisoarea a III-a:*"Am jurat ca peste dânşii să trec falnic fără păs / Din pristolul dela Roma să dau calului ovăs"*.

Şi toate astea mă duc cu meditaţia la *"Răscola argintarului Dimitrie"* din *Faptele Apostolilor* (19/34) *"Mare este Diana Efesenilor!"* Sau într'un limbaj mai profan: *"Mare este grădina lui Dumnezeu"*.

Paleta coloristică a caleidoscopului nostru e largă şi putem pătrunde şi în alte ascunzişuri ale labirintului spiritualităţii şi ecourilor unor mărturisiri din sfere diferite, unele chiar cu haz.

Emil Cioran, filosoful şi omul de cultură trăitor la Paris, prieten cu Eliade şi Noica, a avut parte de unele acuze anecdotice. Aşa de pildă *"patrioţii"* i-au dedicat mai multe diatribe din care citez o strofă doar din Alexandru Hodoş:

El satul nu-l mai ţine minte
Cărţi româneşti nu mai citeşte
Cu dicţionarul înainte
înjură ţara'n franţuzeşte.

No comment! Nu degeaba se spune *"Românul e născut poet"*.

Dar să ne urmăm caleidoscopul.... Lermontov - marele poet şi romancier rus, intră în aria unor documente descoperite mai recent. Descendent al lui Learmonth de Bolcomie, un ofiţer mercenar scoţian care-l slujise pe regele polonez, intră mai apoi în slujba ţarului... Ei, nu sunt oameni - cum zice cronicarul - ci oamenii sub vremi.

Şi mergem puţin mai la vale...

De pildă, cum să nu rămâi fermecat de misteriosul surâs al Giocondei care a făcut ocolul lumii. Şi ingenua Mona Lisa îşi ascunde de fapt în travesti, cu mânuţele aşezate discret pe pântece, rodul şi plodul.

E prea frumos ca să... nu fie adevărat.

Fără să vrem am intrat în sfera formidabilă a marilor artişti ai penelului. Şi atunci să luăm lucrurile aşa cum sunt dacă iubim adevărul. Ce, fiul lui Suzan Valadon, faimosul Utrillo nu-şi realiza miraculoasele opere copiind şcolăreşte după nişte banale ilustrate? Sau Gauguin, aventurierul francez dela Pont Aven care zburda prin insulele Tahiti şi murea în arhipelagul Marchizelor a fost cumva un pictor remarcabil? Să nu ne grăbim. A fost mai mult o legendă, o mare aventură, pentrucă spinările contorsionate ale *"băştinaşilor"* nu ne sugerează prea multe. Şi nici măcar coloristica greoaie, anostă...

Dar Cranach cel Bătrân, n'a pictat perfid şi vinovat nişte fetiţe naive dintre care multe sunt nuduri? Da!, Da, Cranach cel Bătrân... Şi să nu-mi spună mie cineva că Renoir nu se dădea în vânt după madame voluptoase, ba chiar supraponderale (de gustibus non disputandum). A pictat pe viu (ce viciu perfect) *"Nud culcat"*, *"Gabriela cu trandafirul"*, *Femeie ştergându-se după baie"*.

La urma urmei nu cred că mă poate contrazice cineva foarte sincer referitor la Picasso cu măzgălelile savante ale*"Celor trei muzicanţi"* sau *"Domnişoara din Avignon"*. Toate astea pot converti pe snobi sau semidocţi. Iar dacă în trecere ne oprim oleacă la altcineva, de pildă la portretul Doamnei Matisse cu verdele stupid aruncat cu pensula pe frunte, nas şi buză, ce concluzie putem trage decât că artistul s'a gândit ironic la o răfuială postumă cu nevasta. Chipurile, vezi aşa cerea... fauvismul?!!

Şi să vă mai spun un secret: la Muzeul Prado din Madrid, poţi studia un detaliu din panoul central *"Grădina desfătărilor"* cu subtile siluete realizate aproape pervers, de cine credeţi? De marele Bosch.

Poate că nu era rău ce scria pe frontispiciul templului dela Delfi *"Totul cu măsură"*. Da, la Delfi, acolo, în sanctuarul lui Apolo.

Nu pot să închei decât cu un convingător citat din Psalmul 89/15: *"FERICE DE POPORUL CARE CUNOAŞTE SUNETUL TRÂMBIŢEI, CARE UMBLĂ ÎN LUMINĂ"*...

A APĂRUT ÎN EDITURA "DORUL", DANEMARCA

Într'o vreme precum a noastră, în care umanismul aproape că a dispărut din literatură înlocuit fiind (de ce să ne ascundem?....) cu trivialitatea şi cruzimile de tot felul, literatura practicată de Radu Negrescu-Suţu constituie o lăudabilă excepţie. Excepţie cu atât mai demnă de relevare cu cât prin vârsta sa relativ tânără şi era în care şi-a format şi desăvârşit personalitatea şi propria cultură, ne-am fi aşteptat poate ca şi creaţia şi stilul său să poarte cât de cât şi amprenta anilor de tristă aducere aminte.

Ei bine nu, Radu Negrescu-Suţu este un clasic, stiul său aminteşte pe La Bruyère iar delicateţea discursului pe Brătescu-Voineşti. Tot ce poate fi mai departe de necioplirea contemporană - tot ce poate fi mai aproape de filonul bunei tradiţii franceze de care dânsul s'a simţit atras încă de când locuia în ţară, prin tradiţie de familie - oarecum în felul lui Andrei Makine. Subliniez *"în felul lui Andrei Makine"* precizând că acest mare scriitor, devenit mai târziu Francez, a trăit şi s'a format în Rusia în atmosfera ireală creată de o bunică de cultură franceză reuşind să facă astfel, în plin comunism, din nepotul ei un mare scriitor francez, odată ajuns în Occident.

Nu putem decât felicita pe Radu Negrescu-Suţu că foloseşte mai departe limba română a strămoşilor săi în versiunea rafinată a unei societăţi româneşti francofone, care o mlădiase ca un instrument aproape perfect de comunicare. Spun aceasta pentrucă ce m'a frapat înainte de toate a fost eleganţa frazei.... astfel că am pus mâna pe telefon, când dintr'o întâmplare mi-a căzut în mână o altă carte a sa, felicitându-l. Fraza aproape că se lăsa scandată: îmi amintea de D'Annunzio!

Ce urmăreşte Radu Negrescu-Suţu prin schiţele din *"Concertul de Haendel"*? După modesta mea părere: o comunicare prin simboluri, luxuriantă totdeauna, istorică pe alocuri. Luxuriantă prin imagininălucă: *"cu viteza şi puterea Gândului, am călătorit împreună cu ea în Maşina Timpului"* (Maya) sau *"începuse să-i şoptească duios, pe limba ei pe care Miron o ştia totuşi răstită, cuvinte pe care el le ghicea sublim de senzuale"* (Japoneza). Comunicări în registru aproape suprarealist (Concertul de Haendel), amintiri cvasi-istorice despre personaje demne de Mateiu Caragiale din vechea societate a Bucureştiului; Roma şi Andaluzia; reflecţii pe marginea valorilor (Despre Frumeseţe, Despre Egalitate, Despre Dragoste şi Prietenie); satire la adresa materialismului personificat (Noul Calendar, Invitaţia) constituie, pe scurt, substanţa.

Reţin că înainte de toate Radu Negrescu-Suţu este un moralist... Valorile de care se simte legat ar putea regenera o societate bolnavă precum cea românească. Ele sunt în esenţă tradiţionale, dar căutşi de puţin didactice, iar proza dânsului se citeşte uşor, deşi e profundă şi invită la reflecţie.

Şerban ORESCU

CITIŢI
ŞI RĂSPÂNDIŢI
ACEST ZIAR

STENOGRAMA LUI IULIAN VLAD

Urmare din pag. 9

Dl. VLAD: - Nu se putea face aşa ceva, prindeam noi un fir, cei care vin şi se laudă acum.... sunt poveşti. Despre întâlnirile din parcuri ale lui Militaru cu Dl. Iliescu se ştia. N'aş putea spune că era foarte supravegheat, dar din când în când se întreba despre dânsul. Era aşa ca un ghimpe, dar care disidenţi din timpul lui Ceauşescu au fost băgaţi într'un ţarc?

Dl. IVAN SABIN: - Dvs. puteaţi asculta o discuţie a unor persoane într'un parc, de exemplu?

Dl. VLAD: - Aşa ceva exista dar noi nu aveam...

Dl. SĂNDULESCU: - Dvs. aţi dat ordin să nu se tragă, dar dacă totuşi cineva, pe cont propriu, a tras?

Dl. VLAD: - Sigur că se poate, dar eu am fost condamnat pentru ordinele care le-am dat. Poate e bine să fie audiat viceamiralul Dinu, fostul şef al DIA, şi la procesul dela Timişoara am înţeles că depoziţia lui a fost foarte interesantă, şi un col. Ilie...

Dl. GABRIELESCU: - Vă mulţumesc pentru cele ce ne-aţi spus, dar vă reproşez că nu aţi răspuns la toate întrebările, de exemplu la întrebarea cine se teme de Dvs., motiv pentru către trebue să staţi în puşcărie.

Dl. VLAD: - Aş fi subiectiv dacă aş răspunde la această întrebare, dar comisia Dvs. va ajunge şi la acest răspuns.

Dl. GABRIELESCU: - Nu ne-aţi spus nici despre Malta, nici cu KGB-iştii, ce facem cu ei? Noi care suntem aici avem o sarcină şi va trebui să ne spuneţi tot ce ştiţi, mai ales că aţi depus un jurământ în acest sens. Vă rog să reflectaţi şi vă vom mai chema o dată, este în interesul României, pe care o iubiţi şi Dvs. ca şi noi, să aflăm, poate e şi în interesul Dvs. personal...

Dl. VLAD: - Să ştiţi că sunt om ca toţi oamenii, am anumite limite şi dacă unele lucruri nu le-am spus, realmente nu le ştiu. Altele ţin de un jurământ care priveşte viaţa unor oameni.

Vă mulţumesc, şi tuturor recunoştinţă.

SFÂRŞIT

Notă: În numărul următor al ziarului *"Cuvântul Românesc"* veţi putea urmări în serial, audierea de către Comisia Parlamentară de Cercetare a Evenimentelor din Decembrie 1989, a viceamiralului (r) Dinu Ştefan, fost şef al Direcţiei de Informaţii a Armatei.

Andrei Iuliu RACOVIŢĂ

NEVOIA UNEI CULTURI CREȘTINE

Sergiu GROSSU

Cu ocazia celei de-a doua călătorii misionare, apostolul Pavel - după ce a vizitat pe creștinii din localitățile Filipi și Berea - s'a oprit la Atena. În așteptarea celor doi însoțitori, Sila și Timotei, el fu profund bulversat de aspectul păgân al celebrei cetăți antice. În *"Faptele apostolilor"* (17.16-33) citim că lui Pavel *"I se întârâta duhul la vederea acestei cetăți pline de idoli. În sinagogă stătea de vorbă cu Iudeii și cu oamenii temători de Dumnezeu, iar în piață stătea de vorbă în fiecare zi cu aceia pe care-i întâlnea"*.

Câțiva filosofi epicurieni și stoici, auzindu-l predicând pe Iisus și învierea, l-au luat pe *"palavragiul"* care vestea *"niște dumnezei străini"* și l-au dus la Areopag, ce reprezenta în antichitatea elenică un fel de forum, unde *"toți atenienii și străinii care stăteau în Atena, nu-și petreceau vremea cu nimic altceva decât să spună sau să asculte ceva nou"*.

Închipuiți-vă pe apostolul Pavel, stând în picioare *"în mijlocul Areopagului"*, față în față cu reprezentanții intelectualității epocii. Pe de o parte, marii gânditori epicurieni și stoici, exhibiționiștii înfumurați ai silogismului emfatic și confuz, dar și jongleri ai virtuților echivoce. Pe de altă parte, un om aproape însignifiant, pe care auditorii Areopagului îl considerau un grăitor de lucruri stranii (vorbind de un Dumnezeu *"care a făcut lumea și tot ce este în ea"*, care *"a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a înviat din morți"*), un martor al Domnului Iisus și un dispensator al misterelor lui Dumnezeu, inegalabilul ambasador al Evangheliei și atletul unic al unui creștinism în germinație ebluisantă, prin care Atotputernicul a decis să transforme structurile învechite ale unei lumi crepusculare și să regenereze pământul.

Să încercăm să ne imaginăm că apostolul Pavel ar veni în România, la București. Înarmat cu aceeași gândire cristică, precum odinioară pe străzile Atenei, nu i s'ar întârâta sufletul la vederea unei societăți românești *"pline de idoli"*? N'ar înfrunta, parcurgând capitala țării noastre, păgânismul unui popor care pretinde că n'a fost încreștinat, ci s'a născut creștin, și n'ar combate, în mod deschis, prin toate mijloacele posibile astăzi, *"lucrurile"* de respins ale unei devoțiuni perverse? N'ar blama altarele închinăciunii noastre ipocrite și n'ar predica, oare, Evanghelia mântuirii, filosofilor, academicienilor, ziariștilor, scriitorilor, artiștilor, universitarilor, industriașilor, oamenilor politici, vorbindu-le nu numai în biserici și temple, dar mai ales în piețele publice, pe stadioane, la radio și la televiziune, în școli și universități, ba chiar și în *"Areopagul"* parlamentului român?

Să ne recunoaștem vinovăția mai întâi înaintea Celui Veșnic și apoi înaintea oamenilor care ne înconjoară. Fiecare dintre noi trăiește într'un mediu social aproape descreștinat, ros de toate viciile și amenințat de forțele întunericului. Iată de ce

> "Când dela Nistru, până la Tisa, tot Românul se va hotărî împotriva păcatelor, când din Maramureș până la Dunăre și Marea Neagră, tot Românul se va aprinde de dorul și de dorința să trăiască o viață după Evanghelia lui Hristos; când țara aceasta se va umple de fronturi și de ostași hotărîți de luptă împotriva păcatelor; când vom cuceri a doua oară această țară pentru Evanghelia lui Hristos, atunci și numai atunci am asigurat pe veci viitorul acestei țări și al acestui neam. O, cum s'ar schimba, ca prin minune, stările din țara noastră, dacă oamenii din ea s'ar hotărî pentru Iisus Hristos! Când și miniștrii, când și slujbașii, când și plugarii și cărturarii, când și săracii și bogații, și cei învățați și cei neînvățați s'ar hotărî cu toții să trăiască și să lucreze așa cum spune Evanghelia atunci îndată s'ar face țara noastră cea nouă un Canaan dulce și plăcut".
> Preotul IOSIF TRIFA
> *("Ce este Oastea Domnului")*

avem datoria imperativă să-L mărturisim pe Hristos sufletelor celor împovărați și trudiți; să strigăm, cu voce tare, de pe acoperișurile acestei umanități bolnave, vestea cea bună a salvării în Iisus Hristos; să denunțăm păcatul lumii în care trăim și să acuzăm lumea păcatului. Da, noi avem datoria să examinăm, să judecăm și să condamnăm tot ce nu este agreabil lui Dumnezeu, respectiv: viața morală, artistică, economică și socială a localității în care trăim, reținând ce este bun și refuzând orice fel de rău. Se impune să repetăm cuvintele ucenicului lui Gamaliel: *"Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia; ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită"* (ROMANI, 12.2).

Noi vrem, noi dorim, noi încercăm, prin această revistă, să cântărim lipsa de iubire și tăcerea oamenilor de cultură creștini, concretizate prin absența lui Dumnezeu în operele lor. Nu s'ar cuveni să considerăm mediul nostru social drept un imens *"Areopag"*, peste care Iisus Hristos ne-a pus ca *"santinele"*, obligați să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu și să avertizăm opinia publică din România - prin arta noastră, prin strădania noastră artistică, prin creațiile cu care ne mândrim - de necesitatea prezenței lui Iisus în trăirea noastră cotidiană, ca unii care știm ce ne spune Domnul: *"Despărțiți de Mine nu puteți face nimic"* (IOAN, 15-1)?

Tare mi-e teamă că și astăzi, ca atunci când Sfântul din Tars se silea să le deschidă atenienilor ochii, vor apare batjocoritori, ripostând, întocmai epicurienilor și stoicilor de altădată, preferând știrile sportive sau discuțiile politice, în locul *"lucrurilor stranii"* ale Evangheliei. Și ni se va scrie: *"Asupra acestor lucruri te vom asculta altădată..."*

Nu este vorba să ne transformăm, editând revista ***Areopagul Luminii***, în apologeți înveterați ai existenței lui Dumnezeu, chiar dacă un celebru premiu Nobel francez se încăpățâna să persevereze, în urma descoperirilor sale genetice, în viziunea sa ateistă a lumii, afirmând imperturbabil că natura și, bineînțeles, omul sunt produsul *"hazardului"* și al *"necesității"*; chiar dacă un mare nor de falși martori ai religiei își dau toată silința să asasineze teologic pe Dumnezeu, trâmbițând *"moartea"* Sa. Scopul nostru nu este de loc să apărăm pe Dumnezeul *"care a făcut lumea și tot ce este în ea"*, pentrucă El nu are nevoie de apărarea noastră; pentrucă El este Cauza fără cauză sau ***Causa sui***, cum îl caracterizează Spinoza; pentrucă El există prin El însuși. Ceea ce ne revine este de a șterge imaginea denaturată a unui Dumnezeu ***pe care lumea L-a făcut***, a unui Dumnezeu creat de către om și micșorat de om, produs amorf al *"mâinilor omenești"* și prizonier neputincios al micimii noastre spirituale, o prezență ipotetică, zăvorîtă *"în temple făcute de mâini omenești"*: fie ele templele mentalității noastre idolatre și ale unei credințe conformiste, fie templele unei religii înguste și-a unei creștinătăți descreștinate.

Noi ne așteptăm nu la aplauzele entuziaste ale creatorilor de artă, în ce privește invitația noastră la o cultură creștină, ci la tăcerea lor. Și, totuși, vom continua să credem în biruința lui Hristos în cultura de mâine a unei Românii reîncreștinate, în care mai există suflete și minți avide de puritatea piscurilor serafice în care mai sunt sau vor apare inimi însetate de *"apa vie"* și înfometate după *"pâinea"* Cuvântului lui Dumnezeu. De aceea ne-am aruncat în aventura fondării unei asociații intitulată ***"Centrul de cultură creștină Nicoleta-Valeria Grossu"***, încurajat de îndemnuri frățești și de nenumărate scrisori de dragoste creștină, primite de pretutindeni, chiar dacă nu puțini au fost aceia pentru care *"aventura"* noastră se prezintă, pur și simplu, utopică. În cazul acesta și Evanghelia este utopică. Însă noi, cei adunați în jurul steagului creștin de luptă culturală, noi, voluntarii Crucii, credem în această *"utopie"*. Și mai credem (fiindcă trebue să s'o afirmăm fără cea mai mică umbră de suficiență publicistică) în nevoia pe care o are cultura română de o publicație de luptă și de îndrumare spirituală. Sperăm că Areopagul va pătrunde, încetul cu încetul, în casele intelectualilor creștini care, în pofida șicanelor istorice din cei 45 de ani de dominație comunistă și-a vârtejului lumii în care sunt obligați să-și poarte crucea, mai doresc să citească o slovă impregnată de miresme și primăveri duhovnicești.

Rostul acestei foi nu este satisfacerea unei ambiții personale. Ci ducerea mai departe a unei svâcniri de încandescență misionară, de apostolat laic, buchisit cu ani în urmă - în toiul năpastei ce-a aruncat zăbranicul roșu al terfelirii peste fața curată a Patriei - în cadrul mișcării ortodoxe de trezire *"Oastea Domnului"*, ctitorită, dintr'o sfântă inspirație, de părintele Iosif Trifa. Noi, cei care am cunoscut prigoana religioasă și temnița, ca apoi să luăm calea spinoasă a Exilului, cu toate ostenelile, cu toată otrava înstrăinării, după ce am văzut, întocmai Ecleziastului, că tot ce se face sub soare nu este decât *"deșertăciune și goană după vânt"*, ne-am întors privirile întinate spre Iisus Mântuitorul, în vederea unei răscumpărări veșnice. Și-am învățat că există sub soare și ***ceva*** trainic, de neclintit, care este dragostea lui Dumnezeu. Dar, mai ales, că există ***Cineva***, care ne așteaptă cu toate îngrijorările de fiece zi, cu toate neputințele, infirmitățile și nerealizările noastre, cu toată inutila noastră goană după vânt. ***Areopagul luminii*** vă invită la această indispensabilă, decisivă întâlnire cu Iisus. Apostolul Iacov ne avertizează că *"credința fără fapte este zădarnică"*. De unde concluzia: *"Arată-mi credința ta fără fapte și eu îți voi arăta credința mea din faptele mele"* (IACOV, 2.18). Or, *"faptele"* unui om de cultură sunt operele lui, creația lui. Vorbesc de omul de cultură creștin, mai bine zis care se consideră creștin, fiindcă își are certificatul de botez în buzunar, frecventează cu regularitate biserica și se fălește cu acest automatism religios, așijderea Fariseului din Evanghelie. Despre asemenea creștini vorbește Iisus: *"Fățarnicilor, bine a zis proorocul Isaia despre voi când a zis: Norodul acesta se apropie de Mine cu gura, dar inima lui este departe de Mine"* (MATEI, 15.7-8). Să-și controleze creatorii creștini inima și să vadă dacă pot găsi în operele lor o ***inimă topită după Iisus***. Dacă Domnul și Mântuitorul nostru poate găsi măcar un locșor în pictura lor, în poezia lor, în romanele și povestirile lor, în piesele lor de teatru, în bogăția gândirii lor, în planurile lor de cucerire a puterii politice.

Noi pledăm în favoarea unei culturi constructive, prin care creatorii se adeveresc *"împreună lucrători"* cu Dumnezeu.

A unei culturi de zidire spirituală, care să ne transforme în *"clădirea lui Dumnezeu"*, care să ne ajute să devenim, prin credința în Mântuitorul Iisus, temple ale Duhului Sfânt. Cultura creștină are acest rol fundamental, după părerea noastră: să-i îndemne pe oamenii, care iubesc cultura, să-și zidească viața pe stâncă și nu pe nisipul deșertăciunilor, pe care îl spulberă orice șuvoi și orice vânt potrivnic.

Adevărată și cutremurătoare este profeția lui Isaia: *"Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit, că îți întorceai fața dela El, și noi nu L-am băgat în seamă"* (SAIA, 53.3). Oare oamenii de cultură creștini nu se simt vinovați de aceeași indiferență, de aceeași răceală, de aceeași absență a Domnului Iisus în tot ce au creat sau mai creează, socotindu-se, totuși copii ai lui Dumnezeu și admiratori ai religiei creștine? Iisus a trecut și mai trece - pentrucă El ne-a asigurat că rămâne cu noi *"în toate zilele; până la sfârșitul veacurilor"*) - pe lângă toți oamenii de artă creștini și bate la ușa tuturor creatorilor de frumos, dar aceștia nu-L bagă în seamă și nu fac uz, în operele lor, de moartea și învierea Domnului, socotind, probabil, prea inferioară și prea *"religioasă"* această cultură inspirată din Evanghelie. N'au ajuns, încă, la convingerea nestrămutată că ***"Hrisots este totul"***, că trebue să fie *"totul"* în cărturăria noastră, în arta noastră ca și în familia noastră; totul în gândurile noastre și în eforturile noastre de autodepășire, în lupta noastră cu răul din lume.

Încă de pe băncile Facultății de filosofie și Litere mi-am propus deviza: ***"Prin cultură creștină, la o societate creștină"*** și tot ce-am gândit în materie de pedagogie, de estetică, de artă, de literatură, purta amprenta spiritualității creștine.

Pentru a contracara influența nocivă a culturii care domină, actualmente, societatea românească, ne-am hotărît să lansăm revista Areopagul luminii - în vederea zămislirii unei culturi care să reflecte reperele luminoase ale Evangheliei lui Hristos. Țării îi lipsesc slujitori jertfelnici, intelectuali și oameni de cultură, gata să lupte pentru realizarea plenitudinii sale sociale, culturale, politice și spirituale, creând opere care să contribuie la înfrumusețarea morală a poporului român. Dacă iubiți România, alăturați-vă luptei noastre. Și Dumnezeu vă va binecuvânta...

DE VORBĂ CU ACTORUL FRANCEZ

CLAUDE LAUGIER

DESPRE TEATRUL CREŞTIN

Recent, într'una din catacombele Criptei Saint-Sulpice a bisericii cu acelaşi nume din Paris, anume amenajată, am avut prilejul - invitat fiind de scriitorul Sergiu Grossu - de a viziona o piesă de teatru cu subiect religios, scrisă şi interpretată de Claude Laugier, inspirată din viaţa sacramentală în deşertul african a preotului misionar Charles de Foucauld, o mare faţă bisericească rămasă legendară în memoria creştinilor francezi.

Într'un decor sărăcăcios - zidul de piatră al criptei, un scaun şi o masă pe care stăruiau o lumânare aprinsă şi o carte, nisip pe toată pardoseala scenei, ingenios improvizată de-a lungul încăperii - un singur actor, îmbrăcat cu pelerină albă, a reuşit să creeze momente emoţionale unui public care l-a recompensat cu salve de aplauze şi ovaţii.

După spectacol, Claude Laugier, un actor de o rară sensibilitate artistică, a avut amabilitatea de a ne acorda un interesant interviu despre reuşita acestui gen de teatru creştin, pe care l-a iniţiat şi care se bucură de un mare succes în capitala Franţei.

- Ilie Mihalcea: Cum aţi ajuns, stimate Domnule Claude Laugier, la ideea necesităţii şi a realizării unui teatru creştin? Mai bine zis, din ce imbold a luat naştere această tulburătoare şi fascinantă creaţie artistică?

- Claude Laugier: Ultima mea aventură teatrală corespunde convertirii mele, continuată cu voinţa de a pune arta în serviciul credinţei. Din păcate, întoarcerea mea la Dumnezeu s'a produs destul de târziu, mai încet, mai lent, nu în mod fulgerător, pentru a-mi alege o cale. Gândesc că şi eu simţeam în mine nevoia acestei întoarceri, a acestui nou sens al vieţii. Esenţialul este că să te identifici cu tâlharul cel bun de pe cruce, chiar dacă te arunci în braţele Domnului în ultimul minut, fiindcă eşti asigurat că vei fi în paradis împreună cu Iisus. După toate rătăcirile din existenţa mea, din care n'a lipsit suferinţa, Dumnezeu s'a servit de aceste inevitabile încercări pentru binele meu. A fost o adevărată experinţă care m'a ajutat să mă ridic, să mă învingă şi să cresc spiritualiceşte, aplecându-mi privirile şi către alţii, către semenii mei - eu, care eram prea sigur de mine însumi...

- I.M.: Şi care a fost efectul acestei schimbări spirituale?

- C.L.: Eu, care aşteptam un răspuns la întrebările mele, l-am primit în urma citirii a trei cărţi capitale orientătii mele ulterioare: *"Istoria unui pelerin rus"*, *"Înţelepciunea unui sărac"* şi, în mod special, biografia vieţii lui Charles de Foucauld. Graţie acestei vieţi extraordinare, mi-am dat seama că iubindu-ţi aproapele, vei reuşi să iubeşti lumea întreagă. Când am înţeles toate aceste sfinte valori, credinţa mea s'a îmbogăţit şi m'a făcut să doresc să comunic, să dăruiesc şi altora aceste valori. Să le pot exprima ca artist. Dorinţa aceasta a devenit pentru mine o obligaţie, o necesitate, o împlinire în care găsesc multă bucurie. Deoarece am aflat un sens artei mele teatrale.

- I.M.: Cum a avut loc întâlnirea Dv. cu Charles de Foucauld şi cum s'a ivit dorinţa de a-l încarna scenic?

- C.L: Charles de Foucauld m'a ajutat să duc la bun sfârşit aceste măreţe gânduri şi planuri. Doream, cu orice chip, să-l fac cunoscut prin teatru. Simţeam lucrul acesta ca o datorie de actor creştin. După povestirea cu *"pelerinul rus"*, precum şi cea a *"sărăcului"* Francisc d'Asisi (care mi-au revelat, prin viaţa lor, că Dumnezeu este într'adevăr iubire, că Iisus Hristos, prin iubire, S'a întrupat pentru noi, păcătoşii), m'am hotărît să joc aceste personagii, pe care le socoteam un fel de braţe deschise, prin care Domnul îşi manifesta mila şi îndurarea Lui, expresie a sfintei iubiri.

- I.M.: Când v'aţi gândit să jucaţi pe scenă rolul lui Charles de Foucauld?

- C.L.: Timp de 4 ani am aşteptat să-l simt pe Foucauld pentru a nu-l trăda, pentru a simţi ca el. Astfel mi-am impus necesitatea de a scrie o piesă despre el: *"Istoria unui om: Charles de Foucauld"*. Trăiam un fel de fascinaţie, de atracţie, deoarece Charles de Foucauld răspundea exigenţelor mele de viaţă creştină în viaţa mea de actor. Şi acest lucru vreau să-l ofer, să-l transmit publicului. Pentru *"Înţelepciunea unui sărac"* am gândit un an şi jumătate. *"Pelerinul rus"* m'a obsedat, de asemenea, timp îndelungat. Nu ştiam cum să procedez, cum să abordez subiectul, fiindcă erau multe personagii. Eu consider această activitate de teatru creştin ca pe un dar, ca pe o graţie din partea lui Dumnezeu.

- I.M.: Cum aţi abordat această sarcină gândită timp de 4 ani?

- C.L.: În această perioadă jucam pe Francisc d'Asisi. Ma gândeam adesea la ceea ce trebue să fac, în momente de tăcere interioară, de rugăciune. Doar este vorba de două personagii complet diferite, însă strâns unite prin dragostea exprimată de amândoi prin viaţa lor de dăruire pentru cei săraci. În ce priveşte Charles de Foucauld, spre sfârşitul vieţii sale a devenit o Evanghelie vie printr'o permanentă rugăciune interioară. Toate gesturile lui nu erau decât rugăciune. El personifică mărturia Adevărului din Evangheliu, al dinamismului credinţei. Pentru mine, Evangheliile reprezintă un cod al vieţii şi o speranţă pentru umanitate, dacă putem trăi această iubire, această părtăşie duhovnicească.

- I.M.: Aţi citit probabil multe cărţi pentru a realiza acest teatru creştin?

- C.L.: Da, foarte multe cărţi, mai ales despre viaţa şi opera lui Foucauld. M'am izbit, însă, de dificultatea de a prezenta un personaj atât de complex într'o oră şi un sfert. Eu am vrut să-l prezint pe Foucauld aşa cum îl simţeam citind toate aceste cărţi consacrate vieţii lui. Am vrut să-l exprim pe scenă, temându-mă să nu-l trădez, vorbind de tinereţea lui, de viaţa lui misionară în Maroc, de iubirea lui faţă de tuaregi. Să nu uităm străduinţa sa lingvistică pentru a traduce cele 4 Evanghelii în limba tuareg. M'am aplecat asupra scrisorilor sale de o mare bogăţie informativă, ca să parvin la propria mea realizare teatrală, la propria mea dramaturgie.

- I.M.: Aţi avut, de-a luungul anilor de lucru, simţământul prezenţei lui Charles de Foucauld?

- C.L.: Da, este destul de delicat, şi poate chiar îndrăznet, să spui şi să vrei să realizezi această creaţie teatrală. Aveam cu adevărat impresia că Charles de Foucauld mă împingea să doresc să exist împreună cu el. Eu resimt şi astăzi dragostea lui învăluindu-mă şi, ca atare, am această răspundere de a-l juca scenic. Îmi pare ceva cu totul misterios că încerc să mă identific cu această viaţă de om excepţional, care dorea să trăiască împreună cu Iisus cel Răstignit. Eu mi-am dat toată silinţa ca aceste trei personagii, jucate de mine -*"Pelerinul rus"*, *Francisc d'Asisi* şi mai cu seamă *Charles de Foucauld* - să trăiască prin mine. M'am considerat întotdeauna în serviciul lor.

- I.M.: Aţi avut contact cu familia lui Foucauld, dat fiind că el este un contemporan?

- C.L.: Bineînţeles. La primele mele reprezentaţii, multe persoane care participau la spectacol făceau parte din familia sa sau erau prieteni de-ai săi de demult.

- I.M.: Dar scena şi... nisipul?

- C.L.: Eu căutam să redau sensul vieţii lui. De unde decorul natural al criptei St. Sulpice: pietrele, nisipul..., la care ţinem mult, pentru a respecta sobrietatea existenţei sale. Locuinţa îi era modestă, biroul său, o cutie răsturnată. Totul, deci, foarte sobru, cum a fost şi el, care dormea pe jos, care se tundea singur, fără oglindă. Mă rog, un martor, prin iubirea sa, al Mântuitorului Hristos...

- I.M.: Semănaţi cu el?

- C.L.: Da de unde. Charles era mărunţel, slab, modest îmbrăcat, cu încălţăminte sărăcăcioasă...

- I.M.: Şi când era tânăr?

- C.L.: Tinereţea sa? Admis în şcoala din St. Cyr, în anii de studii petrecea şi se risipea în plăcerile sexuale. Era un desfrânat. Îi placea să se deghizeze, să folosească trăsurile cele mai scumpe, fuma ţigările cele mai costisitoare, nu bea decât vinurile cele mai alese... Mânca mult şi devenise obez. Camarazii îl porecleau: *"Porcul"*. Descendent dintr'o familie extrem de înstărită (cele descrise mai sus aparţin proprilor sale mărturisiri de mai târziu). *"Mă îndepărtam* - zicea el - *din ce în ce mai mult de Dumnezeu; moştenisem o bogăţie enormă, pe care o risipeam în plăcerile cărnii..."* Îşi punea, mereu, întrebări, cu toată onesitatea, despre rostul existenţei: *"Doamne, dacă eşti, fă ceva ca să Te cunosc..."* Aceste cuvinte sunt sublime şi descriu minunat personajul. Un preot l-a pus în genunchi şi i-a zis: *"Îngenunche şi mărturiseşte-ţi păcatele! Aşa vei crede!* - *"Dar n'am venit pentru aceasta, părinte..."* - *"Îngenunche şi spovedeşte-te!"* Şi-am îngenuncheat, spunea el, şi mi-am mărturisit întreaga mea viaţă de păcat. Apoi m'am sculat... Preotul mi-a zis: *"Ai postit? Mergi şi împărtăşeşte-te!"* Zis şi făcut. Şi în clipa aceea totul s'a transformat în el. A înţeles că Dumnezeu nu mai este un Adevăr de învăţat, ci o Persoană, pe care trebue S'o întâlnească şi pentru care merită să trăieşti. De aceea m'am simţit aşa de aproape de Charles de Foucauld. Verişoara lui, Maria, pe care o iubea, a contribuit enorm al convertirea sa, prin bunătatea şi perfecţiunea ei; a fost instrumentul divin de care S'a servit Dumnezeu ca să-l aducă pe calea cea dreaptă, răspândind parfumul prezenţei sale tăcute. *"Tu m'ai atras la virtute"*, îi mărturisea Charles de Foucauld într'o scrisoare, deoarece graţie ei a dorit să întruchipeze Evangheliile, să le trăiască, să avanseze către Dumnezeu, prin căutarea Lui în rugăciune, prin contemplaţie. Admirabil, nu-i aşa? Cât curaj în existenţa acestei trăiri, renunţând la toate proprietăţile, trăind în asceză, gata să moară de foame...

- I.M.: Se afla în Maroc când s'a produs schimbarea vieţii sale, momentul transformării lui.

- C.L.: Da, aşa-i. O transformare totală. A cunoscut iudaismul şi islamismul, fiindcă avea prieteni din amândouă religiile. Dar ceea ce l-a atras îndeosebi şi l-a schimbat a fost religia creştină. Credinţa sa a pus-o în slujba tuaregilor. Lucra, pentru aceasta, mai mult de 10 ore pe zi; restul timpului îl petrecea în adoraţia lui Iisus. În el ardea dorul să între într'o comunitate monastică, căutând acest loc de retragere, pentru a trăi în sărăcie, ca şi Iisus. El vroia să trăisacă după exemplul lui Iisus şi a făcut din ascultare, din supunere, un drum de sfinţenie. Pentru Foucauld, ascultarea este o cruce. Vreau să spun, o renunţare la eul său, ca să devii tu însuţi, mai mare, mai puternic, pentru a te deschide, a te detaşa de propria ta persoană, pentru ceva mai frumos, pe care nu-l cunoşteai mai înainte...

- I.M.: Am fost la spectacolul Dv. şi-am văzut atâta lume care vă sorbea cuvintele. Cum se explică această participare entuziastă?

- C.L.: Charles de Foucauld demonstrează prin existenţa sa, că se poate face o alegere radicală în viaţă: dela plăceri şi lucruri inutile, să ajungi la o treaptă ridicată de iubire pentru Dumnezeu. Şi această treaptă se măreşte prin milostenie, dărunidu-te fraţilor tăi mai săraci şi mai îndepărtaţi de Dumnezeu. Iată de ce Charles de Foucauld uimeşte pe toţi cei ce i-au citit cărţile şi-i cunosc viaţa de credinţă. El ne învaţă că nu putem converti pe alţii, înainte de propria noastră convertire. Ne interesează viaţa lui, pentrucă este un martor, o fiinţă extrem de realizată din punct de vedere spiritual, gata să dea totul pentru aproapele său, gata să renunţe la totul pentru Dumnezeu. Pentru a se desăvârşi, călcând pe urmele lui Iisus.

- I.M.: Şi ce vă atrage şi vă apropie de el?

- C.L.: Ceea ce mă atrage, pe plan profesional, este că nu mai există nici o distanţă între el şi omul care asistă la spectacol, trăind un fel de întâlnire cu eroul piesei.

- I.M.: Vă gândiţi să daţi spectacole şi în alte oraşe decât Paris?

- C.L.: Da, mă interesează să apar, cu piesa mea, şi în alte localităţi ale Franţei. Dar mi-ar fi imposibil să aduc cu mine şi cele patru tone de nisip... Doar să organizez aceste spectacole pe plajele de pe coasta Mediteranei...

- I.M.: Am înţeles, ascultându-vă, că societatea are nevoie astăzi, mai mult ca oricând de un teatru creştin...

- C.L.: Oare nu ne considerăm creştini? Prin Charles de Foucauld am vrut să fac un fel de deschidere spre mister, spre spiritual. Asistând la spectacolul meu, publicul va regăsi gustul de a-l citi şi de a-i descoperi sufletul, viaţa, înfăptuirile. Vroiam, în toată umilinţa, să-l fac să învie, ca să ne îmbie la bine şi la iubire...

- I.M.: Aşi vrea să închei interviul cu Dv., rugându-vă să rostiţi măcar o parte din rugăciunea lui Charles de Foucauld care v'a impresionat atât de mult.

- C.D.: Tatăl nostru, mă încredinţez între mâinile Tale, mă încredinţez şi mă abandonez Ţie. Fă din mine ceea ce îţi place... Îţi mulţumesc pentru tot ce mi-ai dat şi sunt gata să accept tot ce vine dela Tine. Facă-se voia Ta, Dumnezeul meu. Te iubesc. Am nevoie de această iubire, ca să mă pot arunca în braţele Tale cu o infinită încredere. Căci Tu eşti Tatăl meu ceresc...

Interviu realizat de Ilie MIHALCEA

O carte, de o imensă importanţă pentru toţi cei ce luptă în favoarea unei culturi creştine, are ca titlu *"Pour un théâtre chrétien"* (pentru un teatru creştin), apărută cu doi ani în urmă la editura Téqui din Paris, sub semnătura lui Jean-Luc Jeener. În concepţia autorului, teatrul şi creştinismul *"pot fi formidabil de folositori unul celuilalt"*, deoarece, *"religia Întrupării"* permite să dăm teatrului o dimensiune mai gravă, mai esenţială, recentrând-o pe om şi aducându-i o nouă legitimitate, iar teatrul *"poate, prin însăşi natura sa de artă a Întrupării, să ajute unei percepţii mai reale a creştinismului"*. Numai prin Hristos, teatrul devine o miză esenţială,căci altfel, asistăm la *"o artă a divertismentului, a spectacolului, o maşină intelectuală, o simplă sursă de informaţie"* şi, ca atare, se adeverească, *"derizoriu, van şi - de ce nu? - periculos"*. *"Am devenit creştin* - mărturiseşte Jean-Luc Jeener - *datorită teatrului"*, acest teatru al spiritualităţii care *"poate să ofere ceva esenţial înţelegerii misterului creştin"*.

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale

din exil și din țară

Arhim. Veniamin MICLE

MANUSCRISE ROMÂNEŞTI DELA PRODROMUL

(MUNTELE ATHOS)

Pr. Gh. NAGHI

Muntele Athos a căpătat interesul istoricilor, al cercetătorilor, al cărturarilor care s'au aplecat cu dragoste, pricepere și migală în renumitele biblioteci și arhive atonite, asupra manuscriselor, documentelor - adevărate monumente de cultură religioasă ortodoxă, păstrate cu sfințenie de-a lungul secolelor -, prin contribuțiile lor îmbogățind literatura străină și românească cu lucrări de o remarcabilă valoare. Ne sunt binecunoscute numele lui Marcu Beza, Teodor Bodogae, Virgil Cândea, Al. I. Ciurea, Ioan G. Coman, Al. Elian, Gh. I. Moisescu, Petre S. Năsturel, Teodor M. Popescu, Arhim. Scriban, Milan Șesan care s'au ilustrat în acest domeniu de-a lungul vremii. Iar acuma, după serioase contribuții anterioare cunoscute din cele 15 cărți și sute de articole, s'a impus în lumea științifică printr'o lucrare fundamentală, Arhim. Veniamin Micle. El reușește să îmbine fericit contribuțiile fiecăruia dintre înaintași cu propriile constatări aducând, prin editarea acestui volum de o acribie aparte, o nouă lumină asupra ***"Manuscriselor românești dela Prodromul"***, cunoscute parțial până la această dată, de acum de referință.

Este o lucrare de o inegalabilă valoare și prin îmbinarea fericită a vocației autorului de preot cu cea de istoric. Prea Cuviosul Părinte fiind monah el însuși, înțelege mai bine ca nimeni altul jertfa celor ce au creat în decursul timpului aceste tezaure - de fapt, chiar lor le este închinată cartea - fiindu-i încununată răbdarea, migala, efotul îndelungat cu această mununată realizare științifică.

Autorul își începe studiul chiar cu organizarea Bibliotecii Schitului Prodromul, în 1982, care dispunea de o depozitare necorespunzătoare a manuscriselor și a cărții vechi și lipsă totală de evidență. O muncă demnă de un ales istoric, un iubitor al trecutului care, iată, a durat peste 20 de ani. Și, în același timp, un ales reprezentant al monahismului românesc, fapt ce ne aduce aminte de începuturile istoriei noastre naționale, înfiripate în jurul mânăstirilor, adevărate focare de elevată spiritualitate și profundă cultură. O afirmă Mihai Eminescu, cel mai mare creator al limbii, pentru care ***"Biserica a creat limba"***, și Nicolae Iorga, pentru care ***"Cultura românească a luat ființă în pronaosul bisericii"***. Înalt Prea Cuviosul Părinte Arhim. Veniamin a depistat un număr de 219 manuscrise din secolele XVIII-XX, între 1766-1947. Le-a descris, etichetat, înregistrat pentru cercetătorii care vor (mai) veni să cunoască aceste tezaure ale culturii românești.

Pentru a plasa fenomenul cultural românesc atonit în contextul general al culturii românești din Țară, autorul se oprește într'un condensat STUDIU INTRODUCTIV (p.8-12) la manuscrisele păstrate pe teritoriul Țării, aparținătoare secolelor IX-XIV.

Reamintește cel mai vechi manuscris cunoscut, care datează dela începutul secolului al IX-lea, un fragment de ***Evangheliar*** păstrat la Biblioteca Episcopiei Catolice din Alba Iulia. La începutul secolului al XV-lea intervine un moment de excepție, o consecință a mișcării monahale isihaste, și anume aducerea în Țară a ***Colecției de manuscrise dela Mânăstirea Studion*** din Costantinopol. A fost un eveniment de o excepțională valoare culturală. Domnitorul Alexandru cel Bun (1400-1432) primește această colecție și o donează Mânăstirii Moldovița. De fapt, secolul al XV-lea este deosebit de productiv prin multiplicarea manuscriselor. Multe se datorează ieromonahului Gavril Uric, caligraf și miniaturist de talent, creatorul unei adevărate școli de artiști, mutată apoi la Putna de Ștefan cel Mare.

Autorul s'a oprit în capitolul ***"Mânăstiri din Muntele Athos și manuscrise de proveniență românească"***, (p.12-51) și asupra prezentării celorlalte mânăstiri dela Athos unde a depistat asemenea manuscrise, pe care le-a descris sumar, în ordine cronologică. Și pentru a avea o privire de ansamblu asupra lor, începe cu o scurtă prezentare istorică a ***"Grădinii Maicii Domnului"***, plecând dela hotărîrea Împăratului Constantin cel Mare de a dona muntele creștinilor și monahilor trăitori acolo. Și urmașii lui Constantin au acordat o atenție specială muntelui întărindu-le tot felul de privilegii sau adăugând altele noi. Primele documente scrise datează din secolul al IX-lea când, în anul 963 Sfântul Athanasie fondează Mânăstirea Marea Lavră și reușește să transforme întreg muntele într'o ***"republică autonomă monahală"***. Urmează mânăstirile grecești Xeropotamu și Dohiaru iar mai apoi ale Georgienilor, Armenilor, Italienilor și, interesant, un document din secolul al XI-XII-lea amintește de Vlahii din Peninsula Calcidică. Astăzi la Muntele Athos sunt considerate 20 de mânăstiri principale, număr stabilit în secolul al XVI-lea, chiar dacă anterior, între sec. XI-XIII se identifică documentar peste 200 de mânăstiri mari cu un număr de 6.000 de monahi. Astăzi (1991) sunt un număr de 1.557 monahi, o ușoară creștere fiind resimțită după căderea comunismului în țările ortodoxe.

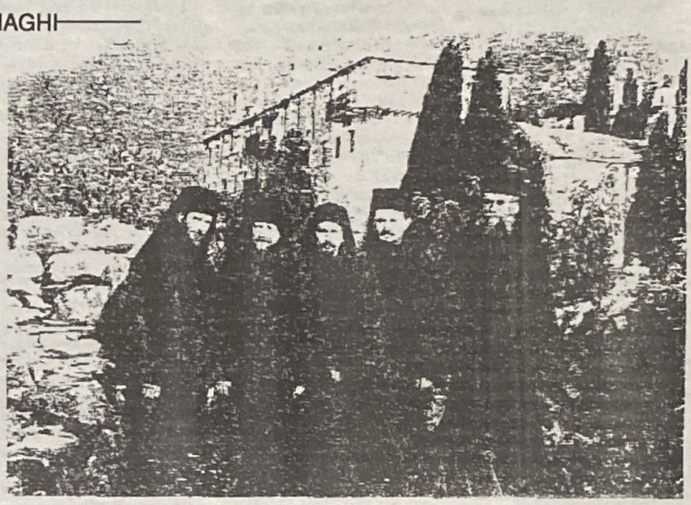

Un grup de monahi români din Schitul Prodromul, împreună cu arhim. Veniamin Micle - al doilea din dreapta.

Viața monahală la Muntele Athos are la bază ***Regulile*** Sfântului Vasile cel Mare (+379) împreună cu ***Canoniconul*** și ***Testamentul*** Sfântului Athanasie Athonitul, redactate în anii 970 și 990, precum și tradițiile locale, tipicoanele (în număr de 8), hrisoavele imperiale, decretele patriarhale și hatișerifurile sultănești.

O importanță aparte acordă autorul, sprijinului material al mânăstirilor atonite de către voievozii, boierii, ierarhii și credincioșii români. Și vor fi menționate aceste ajutoare pe tot parcursul cărții. Istoriografia slavonă și greacă recunoaște că între secolele XIV-XIX, cu sprijinul financiar românesc, au fost zidite sau restaurare mânăstiri, biserici, paraclise, trapeze, apeducte, fântâni, arsanale, turnuri și ziduri de apărare. Donațiile au cuprins obiecte de cult, icoane, racle, vase liturgice, veșminte, epitafuri, în frunte situându-se cărțile de spiritualitate creștină și laică, unele sub formă de manuscrise. Arhim. rus Porfirie Uspenski spune că: ***"nici un alt popor ortodox n'a făcut atâta bine pentru Athos cât au făcut Românii"***. În continuare, autorul amintește cu exactitate, fără a intra în detalii, manuscrisele de proveniență românească dela toate mânăstirile de pe Muntele Athos.

La Mânăstirea *HILANDAR* se păstrează cel mai bogat fond de manuscrise provenite din țările române. Sunt un număr de 60 manuscrise printre cele 1.000 slave și grecești. Cele românești sunt databile din secolul al XV-lea. Această mânăstire sârbească a fost un apreciat centru de cultură, unde s'au format ierarhii, cărturarii, copiștii, caligrafii Serbiei medievale. Donațiile românești încep cu Vlad Călugărul (1492-1495) din Țara Românească și Ștefan cel Mare din Moldova, în anul 1496. Mânăstirea *VATOPED* cu peste 1.700 de mauscrise dispune de unele de o valoare unică. Locul central îl ocupă ***Geografia lui Ptolomeu***, din secolul al II-lea, ilustrată cu 42 de hărți în culori. Din țările române se află un număr de 33 de exemplare. Și aici ne-am permite să amintim o raritate: *O PSALTIRE* din secolul al XI-lea, în limba greacă, scrisă pe pergament, iar un *"ex libris"* din 1725 o atribuie Bibliotecii lui Constantin Mavrocordat. Celelalte manuscrise sunt databile, până în secolul al XVIII-lea, toate fiind donații ale voievozilor Petru Rareș, Petru Șchiopul, Constantin Mavrocordat.

Mânăstirea *MAREA LAVRA* a fost fondată în anul 963 de Sfântul Athanasie Athonitul (925-1005) care devine cel mai renumit centru de spiritualitate monahală și cultură ortodoxă din Muntele Athos prin mișcarea isihastă din sec. al XIV-lea cu personalități de talia lui Grigore Sinaitul, Grigore Palama. Biblioteca are 2.046 de manuscrise din care 23 sunt de proveniență românească, în mare parte donate de Matei Basarab, descrise fiecare, în parte, de autor. Donațiile românești la Marea Lavră au fost considerabile fiind considerată a doua ctitorie tradițională a Țării Românești, după Mânăstirea Cutlumuș. În continuare, autorul prezintă 20 de manuscrise dela Mânăstirea *ZOGRAFU*, deosebit centru de cultură slavon, mânăstire întemeiată de monahi bulgari, în sec. al X-lea. Ea devine o vatră a vechii culturi și literaturi bulgare. Au viețuit aici cunoscte personalități, printre care Vlahul Eftimie ajuns patriarh de Târnovo (susținut de frații Țamblac). El întreține corespondență cu Mitropolitul Antim Critopulos (1370-1382) al Țării Românești și cu Sfântul Nicodim (+1406) egumenul Mânăstirii Tismana. Donațiile pentru această mânăstire au fost făcute de către voievodul Alexandru Aldea (1431-1436) al Munteniei, Alexandru Iliaș (1436-1442) al Moldovei și, apoi de Ștefan cel Mare. Tot o preponderență slavă o găsim la Mânăstirea Sfântul *PANTELIMON* sau *RUSICON* întemeiată de monahii slavi, probabil ruși, în sec. al XI-lea.

Continuare în pag. 15

SCHITUL ROMÂNESC PRODROMU DELA MUNTELE ATHOS

UN ISTORIC ROMÂN ANCORAT ÎN LUMEA CONTEMPORANĂ

(1927-2000)

- XII -

Urmare din numărul trecut

Perioada Octombrie 1941 - Martie 1944, a fost o perioadă fructuoasă din viaţa mea, urmând la Ismail clasele III-IV-V la liceul *"Sf. Dumitru"*, cu profesori foarte buni şi o serie de colegi, aş spune minunaţi. În perioada 1942-1944 n'am mai stat la internat, ci într'o casă boierească cu multe camere, chiar vizavi de liceu, la unchiul meu. Om foarte cult, ca formaţie fiind militar, predase câţiva ani latina, franceza şi germana, limbi pe care şi le însuşise, când făcuse Şcoala superioară de război, pe lângă Marele Stat Major Imperial Rus.

Luase fiinţă o Direcţie pe trei judeţe (Ismail, Cahul, Chilia Nouă), cu sediul la Ismail, a Ministerului Muncii şi Prevederilor Sociale. Se ocupa de pensii, de prevederi sociale, şcoli de ucenici etc. Birourile erau în 3 camere şi avea ca subalterni doi funcţionari, o dactilografă şi doi oameni de serviciu. În restul de 6 camere, zburdam eu cu colegii mei, căci unchiul meu nu era căsătorit şi făcea numeroase deplasări. În zilele ploioase, când nu făceam baie în Dunăre, sau nu eram în splendidul parc al oraşului, care era la câteva sute de metri de locuinţă, jucam ping-pong, ori băteam la maşină.

La 23 Iulie 1942, în ziarul *"Basarabia"*, mareşalul Ion Antonescu se adresa locuitorilor acestei provincii cu următoarele cuvinte: *"Basarabeni, aţi simţit prin propria voastră suferinţă, prin sărăcie şi umilinţa în care aţi trăit ce înseamnă comunismul. Aţi putea judeca singuri că viaţa fără libertate şi proprietate, fără dreptate şi familie, fără biserică şi lumină este mai cumplită decât moartea"*.

În ciuda a numeroase demolări de biserici şi deportări masive de preoţi, funcţionau 931 de biserici cu 1.145 preoţi, alocându-se 39 de milioane de lei din fondurile Guvernământului.

Deşi la dezrobire totul este distrus, în toamna anului 1941, s'au luat măsuri de colonizare, cu cei evacuaţi din Dobrogea de Sud şi o parte din Ardealul de Nord. Întâietate aveau în plus, cei care au luptat pentru dezrobirea acestui pământ, cei decoraţi, invalizii şi orfanii de război. Loturile pentru aceşti coloniştі, urmau să fie de 16 hectare, lot familial economic într'o regiune de stepă.

Mareşalul Antonescu voia să facă din Basarabia o provincie model a ţării. O cunoştea bine, căci înainte de 1940 a deţinut funcţii importante pe linie militară. Tot în 1942 declara: *"Fac toate eforturile, pentrucă vreau să fac din Basarabia, Ţinutul Model, de unde voi aduce exemplarele cele mai bune, pentru a redresa restul Ţării. Vreau să arăt Neamului şi Europei că acest ţinut atât de criticat, poate da cea mai de seamă contribuţie în reconstrucţia noului stat românesc"*.

Într'un fel dorinţele mareşalului Antonescu s'au adeverit. Frontul ajungând la Nistru, la 22 Martie 1944 a început evacuarea instituţiilor de stat, a întreprinderilor şi a populaţiei. Aproape toată intelectualitatea a plecat, localităţi întregi au fost despopulate. Chiar dacă Rusii au reuşit să ia cu japca 62.000 de persoane, basarabenii care au reuşit să se salveze, muncind îndoit şi chiar înzecit, au dat ţării specialişti de mare renume, doi mitropoliţi (Antonie Plămădeală al Ardealului, care mi-a fost coleg de cameră la Căminul de studenţi *"Matei Voievod"*, în perioada 1946-1948 şi Nestor Vornicescu al Olteniei), câţiva generali şi mulţi profesori universitari şi cercetători ştiinţifici.

Revenind la Ismailul anilor 1942-1944, ne-au venit o serie de profesori noi, ca matematicianul Trofim, care-şi preda materia cu dăruire, iar la geometrie cu ajutorul traforajului şi a cuburilor de hârtie, elevul înţelegea fiecare teoremă, fiecare exerciţiu. Aveam cunoştinţe atât de sigure, încât la liceul *"Timotei Cipariu"* dela Dumbrăveni, am meditat colegi de-ai mei, la sugestia diriginţelui, profesorul Domnaru. Trofim făcuse studii strălucite la Cluj, fusese oprit preparator la Universitate, dar nefiind avansat asistent, fiind preferat altul mai puţin înzestrat, s'a întors în Chişinăul natal, unde a fost profesor şi inspector. El a fost unul dintre profesorii care au stat sub ocupaţie şi neavând nici o vină în plus - dacă acest lucru se putea numi vină - au fost detaşaţi la Ismail, spre norocul nostru. În refugiu a ajuns la Calafat, unde a pregătit şi format o serie de matematicieni. În aceeaşi situaţie a ajuns la Ismail, cu doi ani înainte de pensie, profesorul Mititelu de latină, care era rudă cu familia Ciachir.

La Ismail au mai fost detaşaţi şi câţiva profesori legionari, ca profesorul de religie Andronescu dela Giurgiu şi profesorul Lolu. Aromân din Constanţa, preotul Andronescu era un legionar convins, dormea la internatul liceului şi se plimba mereu cu câţiva elevi mari din ultima clasă, dar foarte buni la învăţătură. Într'o Sâmbătă, pe seară, cu un coleg de-al meu, ne-am furişat în sala de festivităţi şi ne jucam în cuşca suilerului. Apare preotul Andronescu cu 3 elevi din clasa a VIII-a, care în acea săptămână terminau liceul (suntem în 1942) şi circa două ore le-a vorbit celor trei despre Mişcarea Legionară. Vorbea cu atâta convingere, cu atâta patos, încât când a ajuns la asasinarea Căpitanului, cei trei elevi care erau decişi să facă şcoala militară plângeau în hohote, împreună cu Andronescu. Am rămas răvăşit, ne ţineam răsuflarea cu colegul meu, dar eram conştienţi că ne aflam în mare pericol şi ne era o frică de moarte. Grupul a plecat, noi am stat încă mult timp înţepeniţi, apoi marcaţi, am zbughit-o afară.

Când l-am cunoscut pe Nicu Naum, în 1993 la Câmpul Românesc dela Hamilton, nu ştiu de ce mi-am amintit de preotul Andronescu. Se scula foarte devreme, ca şi mine, se spăla, se bărbierea şi apoi se plimba oprindu-se citind dintr'o carte a lui Corneliu Codreanu. I-am oferit două cărţi ale mele, *Istoria Basarabiei* şi *Marile Puteri şi România*, unde aveam multe referiri despre legionari. Mi-am dat seama, că de acord cu unele, cu altele nu, dar blajin, resemnat, discret, dar foarte ferm pe ideile sale, încerca să-mi domolească elanul privind persoana lui Antonescu. De loc fiind dela Tulcea, iar eu dela Ismail, ca vârstă era cu patru ani mai mare (născut în 1923), am găsit un numitor comun în discuţiile noastre. I-am spus că în 1969 am devenit membru PCR, iar după 1989 nu m'am înscris în nici un partid, scopul pe care-l urmăresc fiind cunoaşterea corectă a istoriei româneşti în cadrul istoriei universale. Îi admiram pe Nicu Naum şi pe Zahu Pană, oameni care trecuseră prin atâtea puşcării, care erau sobri, dar umani şi cu multă verticalitate. Îl parafrazez pe Virgil Ierunca, care vizitându-l la spital pe Nicu Naum, în 1950 scria: *"Nu voi înţelege niciodată tinereţea acestor oameni care-şi convertesc puritatea, suferinţa şi sărăcia în voinţă de speranţă"*. Ultima dată l-am văzut în 1997 la Câmpul Românesc şi apoi când cu Domnul George Bălaşu şi Zahu Pană, am trecut prin Montreal. Am aflat recent că Nicu Naum, cel care spunea: *"Să credem în Dumnezeu şi în neamul nostru. Neam din care ne-am născut si pentru care trăim. Viaţa noastră nu se poate înţelege altfel"*, a decedat. Dumnezeu să-l odihnească în pace.

Revenind la profesorii dela Ismail, oameni sobri, corecţi, gata să te ajute, o figură singulară a făcut un profesor de latină, mutat disciplinar dela Brăila, pe care-l porecleam Catilina. I-am uitat numele, dar nici nu merita să-l reţin. Mic de statură, când mergea se legăna, parcă îşi căuta echilibrul, urât şi cu multe dioptrii. Deoarece voia să facă economii la locuinţă, i s'a dat o cămăruţă, în cadrul internatului, luând şi masa gratis, ca recompensă pentru supravegherea şi îndrumarea elevilor. Catilina avea un caiet în care-şi nota dacă un elev oarecare întârzia un minut la masă, sau la sala de lectură sau nu-şi scotea ghetele noaptea din dormitor. Între două şi trei noaptea, Catilina, cu o lanternă pe care o băga elevului în ochi, îl chema la el în cameră. De obicei convoca în felul acesta originar 3 maximum 4 elevi, care veneau desculţi şi în cămaşă de noapte. Proceda aşa cu elevii mai mici, adică din cursul inferior al liceului. Am fost chemat şi eu odată. Tipul era sadic, era nebun, îţi dădea târcoale şi te trăgea de perciuni. Dacă striga cineva *"mă doare"*, Catilina râdea şi striga: *"Asta-i muzica ce-mi place"*. În final, după circa o lună, a fost momit să lasă seara în oraş, i s'a pus un sac în cap şi a fost bătut până la sânge. De fapt, şi brăilenii îi aplicaseră aceeaşi pedeapsă.

Directorul internatului a fost numit tot un brăilean, profesorul de educaţie fizică Anghel, mic de statură, muşchiulos, măsliniu la faţă, ca naţie fiind Grec. Foarte simpatic, apropiat de elevi, era poreclit Pişpiri că. Cu excepţia lui Catilina, profesorii se impuneau prin ţinută, sobrietate, corectitudine.

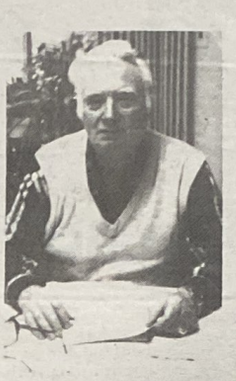

La internat şi în cadrul liceului erau tot felul de naţii: Români, Ruşi, Bulgari, Găgăuzi, Armeni, Greci, Francezi, Nemţi, Polonezi etc., dar nimeni nu jignea pe nimeni şi de multe ori premianţii proveneau din familii foarte modeste, cu mame spălătorese, croitorese, bucătărese.

Profesorul de ştiinţe naturale Verbiţchi nu te trecea dacă nu aveai herbar sau insectar. Tatăl unui elev care nu prea se descurca la această materie, dar era bogat, avea moară la Culevcea, a încercat tot felul de intervenţii, dar fiul său fusese lăsat corigent. Ca să prevină orice surpriză şi de a nu fi lăsat repetent, elevul a prezentat un herbar deosebit de bogat, cu coperţile făcute din pluş şi cu metal pe exterior. Profesorul Nedelcu dela fizico-chimice venea aproape zilnic după ore şi făcea experienţe cu elevii în laborator. Profesorul de română, un mare erudit, Panait Popovici, fusese coleg de facultate cu Iorgu Iordan, care în Memoriile sale scoate în evidenţă calităţile acestuia cu regretul că n'a optat pentru carieră universitară. Popovici făcuse şi dreptul, era unul din avocaţii buni ai oraşului Ismail, dar avea şi el o curiozitate; chiar vara umbla cu căciula pe cap, iar în zilele când avea ore la liceu şi bineînţeles urca prin intrarea principală, făcea p... pe sârma care făcea legătura între aparatul de radio şi pământ, aparat care era instalat în cancelaria profesorilor. Deoarece orele începeau la opt dimineaţa, iar profesorii veneau cu 10 minute înainte, se întâlnea cu Domnişoara Iablocova, profesoară de germană, domnişoară tomnatică, în jur de 50 de ani; Popovici îşi continua treaba şi striga tare: *"Sărut mâinile domnişoară. Cum aţi dormit noaptea aceasta?"* Iablocova îşi punea mâna pe ochi şi spunea: *"Vai, vai, domnule profesor. Ce ruşine"*. Era foarte cumsecade şi prea multă germană n'am învăţat dela dânsa. Într'o zi, doi derbedei dela mine din clasă au smuls toate penele la doi porumbei şi le-au dat drumul să zboare. Profesoara s'a speriat şi a strigat: *"Vai, dar de ce n'au pene"? "Domnişoară, le este cald şi zboară în pielea goală". "Vai, chiar sunt în pielea goală"...* şi a leşinat. Incidentul a fost aplanat, fiind foarte cumsecade, clasa n'a fost reclamată la director, dar toţi am început să învăţăm serios şi să ne scriem temele, în gotică, deşi era foarte greu.

Îmi amintesc că la religie am făcut un referat despre Mitropolitul Moldovei, Veniamin Costache, la care am lucrat destul de mult. Îl citam pe Nicolae Iorga, care scria în 1904: *"Dacă ai fi întrebat acum 60-70 de ani în Iaşii lui Mihai Sturza Voievod, cine este omul cel mai bun din Moldova, ei ar fi răspuns într'un glas <părintele Veniamin>. Dacă ai fi cercetat pe lângă aceiaşi oameni care e omul cel mai harnic din ţară, acel care nu lăsa nici o clipă fără o întrebuinţare folositoare altora, ţi s'ar fi arătat în căsuţa săracă a vechii Mitropolii dărăpănate un bătrân călugăr de aproape 80 de ani"*. Episcop de Huşi, apoi de Roman, Veniamin Costache este ales în 1803 mitropolit al Moldovei şi Sucevei. Datoriă patriotismului său şi a ideilor liberale, este înlocuit din funcţie.

La arhiva istorică centrală din Bucureşti, am descoperit în 1965, în fondul A.N. (achiziţii noi), un document original, datat la 15 Noembrie 1818, redactat în limba franceză, pe hârtie dublă cu filigram. Acest document menţionează că preşedintele şi secretarul Societăţii de învăţământ din Paris, fondată în 1815, au onoarea să-l anunţe pe Veniamin Costache, mitropolitul Moldovei, că în şedinţa plenară din 11 Noembrie 1818 a societăţii, i s'a decretat titlul de membru corespondent al acesteia. Scrisoarea este semnată de 5 membri ai societăţii. Alegerea eruditului moldovean de către acest for de învăţământ francez atestă că încă dela începutul secolului al XIX-lea, realizările şcolii româneşti se bucurau de aprecieri peste hotare. Cinste şi pentru Francezi, care aveau timp şi de cultură, mai ales că statul lor fusese înfrânt şi obligat pe baza Congresului dela Viena, prin documentul semnat la 1 Iunie 1815, să aibă trupe de ocupaţie: Ruşi, Englezi, Prusieni, Bavarezi, Suedezi, Austrieci etc., sub comanda generalului Wellington. Materialul respectiv l-am publicat cu mare greutate în Gazeta învăţământului din 26 Ianuarie 1968, datorită sprijinului unui redactor Rădoi - care a murit tânăr, Dumnezeu să-l odihnească în pace - deoarece mulţi s'au opus, pe motivul că popularizăm un popă, când noi facem educaţie ateistă atât elevilor cât şi dascălilor.

Va urma

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL
CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor se pot face după cum urmează:
Din Canada şi U.S.A. se pot trimite *"Cecuri Personale"*.
Din Europa numai *"Mandat Poştal"*. Nu trimiteţi *"Euro Cec"*
Alte continente - *"Cec Internaţional"*

Adresa ziarului este:
CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010, Westcliffe Postal Outlet, Hamilton Ont. Canada L9C 7N5

Costul abonamentului este 40.00 de dolari pentru un an

În drum spre Exil

135 DE ANI DELA DETRONAREA LUI ALEXANDRU IOAN CUZA

Doru MUNTEANU

Urmare din nr. trecut

Ceva mai târziu, în 3 Martie, acelaşi harnic gazetar, mereu cu ochii aţintiţi la hotelul Bucureşti îşi informează cititorii că *"ieri (n.n. 2 Martie) între orele trei şi patru a sosit D-na Cuza care a fost întâmpinată de principe"*, amintind, printre altele că este însoţită de cei doi copii adoptivi, trei fraţi ai săi, precum şi de cumnatul Lambrino, aghiotantul Pisoski, căpitanul Silou şi doctorul Davilla, precizând că Lambrino şi Pisoski vor conduce perechea, mai departe, la Viena, iar ceilalţi se vor întoarce în capitală, plecarea fiind stabilită pentru *"mâine 4 Martie"*. Câteva rânduri mai jos, aflăm că soseşte în Braşov şi Maria Obrenovici, însoţită de fratele ei, fiind cazată vizavi de hotelul Bucureşti, la hotelul *"Pomul verde"* urmând să plece şi ea înspre Viena.

Dintr'odată avem foarte multe date despre anturajul lui Cuza la Braşov, însă din cauza lipsei informaţiilor nu ne hazardăm în a face afirmaţii. Din păcate, n'am găsit nici în presaă, nici în arhivele păstrate alte semne despre activitatea lui Cuza în răstimpul celor aproape şapte zile petrecute la Braşov. Cu siguranţă că poliţia va fi expediat pe adresa magistratului multe informări despre modul cum domnitorul, mai ales că i se atrăsese atenţia, aşa cum am aflat din citatul de mai sus, să vegheze îndeaproape asupra ilustrei persoane. Am putea crede că Alexandru Ioan Cuza a făcut o vizită bisericii Sf. Nicolae din Scheii Braşovului, ca fiecare domn român ce a trecut pe aici, sau la gimnaziul românesc pe care-l ajutase cu serioase subvenţii, după cum, la fel de bine, se putea întâlni cu Iacob Mureşianu, redactorul Gazetei, căruia îi trimisese drept cadou un portret al său şi cu care întreţinuse o corespondenţă bogată, din păcate arsă şi distrusă în 1868, ori cu alţi fruntaşi ai mişcării româneşti pe care îi cunoştea bine din 1848, dar până când documentele nu vor releva asemenea lucruri perfect posibile şi logice, rămânem în sfera supoziţiilor.

Să însoţim mai departe pe domnitor în exilul său. Din documentele Prefecturii Făgăraş aflate la Arhivele statului din Braşov reies lucruri deosebite. În 4 Martie dimineaţa, suita lui Cuza pleacă spre Sibiu, iar în Făgăraş, la *"Casa poştei"*, domnitorul este întâmpinat de întreg oraşul. Mai mult, avem senzaţia că primirea lui în Făgăraş este pregătită de comandantul suprem al districtului Ioan Cavaler de Puşcariu şi este normal un asemenea lucru cunoscând activitatea profund patriotică a celui menţionat. Stă mărturie în acest sens un ordin emis de guvernul din Cluj la 12 Martie 1866 cu *"nr.Praes 181/1866"* în care i se cere lui Ioan Cavaler de Puşcariu o notă informativă pentru faptul că *"unii dintre funcţionarii dumneavoastră l-ar fi întâmpinat şi mai departe l-ar fi condus prin district, cu mai mulţi Români, pe fostul domn al Moldo-Vlahiei, Alexandru Ioan Cuza, până la Casa poştei din Făgăraş... Despre toată primirea care a primit un caracter oficial să-mi înaintaţi un raport amănunţit."*

Desigur, Ioan Cavaler de Puşcariu era prea experimentat în lupta politică pentru a se deconspira şi, în acest sens, *"organizează"* o anchetă printre participanţii la primirea lui Cuza, din care să reiasă că a fost o pornire spontană şi deloc premeditată a cetăţenilor.

La anchetă, toată lumea răspunde la fel, dând din umeri şi luându-l pe *"nu ştiu"* în braţe. Semnificative sunt întrebările puse fraţilor Negler: *"Prin cine şi în ce scop aţi fost chemaţi la principele Cuza?"*. *"În afară de dumneavoastră a mai fost cineva acolo"? "Cine şi de unde au fost călăreţii şi în ce scop l-au condus aceştia?"*, întrebări care lasă să se întrevadă că, de fapt, la intrarea în oraş Cuza a fost însoţit de călăreţi pentru a constitui o suită mai impunătoare, însă modul în care Ioan Cavaler de Puşcariu a *"organizat"* ancheta, *"zelul"* de care a dat dovadă a înşelat guvernul dela Cluj, care la 22 Martie 1866 chiar îi reproşează că a făcut prea multă tevatură şi nu era nevoie de un asemenea răspuns detaliat, de anchetă şi declaraţii, ceea ce înseamnă că nimeni nu l-a bănuit ca principal organizator.

Este foarte clar că acei călăreţi erau oamenii din Râuşor în frunte cu judele Ion Pica ce veniseră la Făgăraş sub pretextul cumpărării unui taur şi a unor grămezi de pietriş, dar care aveau drept sarcină de a-l însoţi pe domnitor până la Casa Poştei unde îl aştepta *"Căpitanul suprem"*, nu altul decât Ioan Cavaler de Puşcariu şi unde era adunat tot oraşul.

Cert este că alte lucruri nu s'au mai petrecut la Făgăraş, căci, în aceeaşi zi Alexandru Ioan Cuza soseşte la Sibiu, se cazează la hotelul *"Coroana ungară"*, este primit pentru o jumătate de oră de comandantul militar Montennuovo, iar în 5 Martie dimineaţa, la orele 8, pleacă spre Timişoara, după cum aflăm din acelaşi *"Kronstädter Zeitung"* din 7 Martie, care recapitulează ştirile din ultimele zile, consemnând că în aceeaşi zi a sosirii domnitorului ajunge la Sibiu şi Maria Obrenovici, găzduită la hotelul *"Împăratul Romanilor"* care va pleca şi ea pe acelaşi traseu spre Viena. Interesant este faptul că ziarul pomeneşte de oprirea lui Cuza şi în Deva, unde a făcut *"un popas de noapte"*, ceea ce înseamnă că abia în 6 Martie dimineaţa domnitorul pleacă spre Timişoara, iar de acolo, mai departe, probabil, după 7 Martie, ca în 3/15 Martie să fie întâlnit la Viena.

Din păcate, numai acestea au fost datele noi care

ne-au călăuzit paşii pe urmele începutului de exil ale celui despre care Bolintineanu spunea: *"Deşi n'a tras niciodată spada lui din teacă, el este primul Domn care face ca demnitatea să reurce treptele tronului românesc după un veac de umilinţă şi netrebnicie; care a ştiut să-şi agite cu energie sabia după pilda marilor voievozi în faţa boierilor obraznici şi lacomi; care a adus aminte streinilor respectul ce se cuvine patriei sale"*, dar suficiente pentru a demonstra că în Transilvania Alexandru Ioan Cuza devenise un simbol al luptei pentru dreptate socială şi naţională.

Chiar şi în exilul dureros, Cuza n'a încetat să gândească la binele ţării sale, refuzând cu îndărătnicie, la fel ca în momentul abdicării, orice ajutor extern pentru venirea pe tronul Principatelor aşa cum o va face şi în 1870 când ducele de Gramont, pe atunci ambasador al Franţei la Viena, îl sondează pentru reinstalare la domnie: *"Orice s'ar întâmpla, nu voiu consimţi niciodată ca să mai intru în România printr'o intervenire străină"*. Această atitudine a lui Cuza îi va face pe mulţi, chiar dintre uzurpatori, să-l regrete. Foarte semnificativă este schiţa de portret pe care Zoe Sturdza, sora lui Costache Negri, i-o face în 1881:

"Principele Cuza va avea întotdeauna o pagină strălucitoare în istoria ţării sale. Căci dacă omul a avut slăbiciuni inerente sărmanei noastre naturi umane, suveranul a fost întotdeauna integru şi pătruns de cel mai mare patriotism".

Cuza a domnit şapte ani cărora le-au urmat alţi şapte de pribegie şi exil. Un simbolic *"7"* şi glorios şi tragic, ca în poveştile noastre populare, în care Omul şi Domnul s'au risipit generos pentru Ţară şi oamenii ei.

La centenarul naşterii sale, în 1920, Nicolae Iorga sintetiza în câteva cuvinte ideea şi fapta cea mai importantă a acestui mare bărbat al istoriei naţionale, dela care n'a abdicat niciodată:

"Dar Alexandru Ioan I a întrupat lupta de veacuri a săraculuţăran român, veşnic obijduit şi jignit peste marginile suferinţei omeneşti, contra acelor exploatatori, din toate neamurile şi cu nici un suflet, pe care el i-a fixat cu numele de <ciocoi> - ceea ce înseamnă (s'o ştiţi bine), nu o clasă socială, ci o categorie politică şi economică, o varietate morală degenerată a omenirii.

I-a sfidat, în ciuda tuturor legăturilor pe care le avea cu dânşii, s'a bătut vitejeşte cu ei şi, a doua zi după împroprietărirea care a fost, de fapt, sămânţa cea bună pentru viitor, a căzut prin răzbunarea lor. Erou şi mucenic al aceleiaşi cauze, de aceea a rămas pentru poporul nostru nu idolul de o clipă, ci neuitatul părinte şi binefăcător".

MANUSCRISE ROMÂNEŞTI DELA PRODROMUL

Urmare din pag. 13

Are şi ea un număr de 18 manuscrise de proveniență românească. Sprijin material au avut începând cu Vlad Călugărul. Demn de remarcat a fost aici monahul savant VASILE, bibliotecarul Mânăstirii, care publică la Praga, în 1936, un studiu profund despre *Rugăciunea minţii*, aşa cum se practica la Athos. Manuscrisele sunt unele copii ale traducerilor şi diverse *învăţături* ale Cuviosului Paisie Velicicovschi. Tot 18 manuscrise din cele peste 2.000 are Mânăstirea *IVIRON*, fondată în sec. al X-lea de Ioan Ivirul cu un substanţial ajutor material al împăratului Vasile II (976-1025). Mânăstirea a fost sprijinită de voievozii români, peste 300 de ani începând cu Neagoe Basarab dispunând de iluştrii monahi cărturari. Tot Neagoe Basarab va sprijini şi Mânăstirea *DIONISIU*, alături de Petru Rareş, mânăstire dela care îl avem pe Nifon, Mitropolitul Ţării Româneşti (1503-1505), mânăstire care adăposteşte 13 manuscrise de proveniență românească, cea mai veche fiind o *EVANGHELIE*, în limba greacă din sec. al XI-XII-lea, copiat pe pergament. Acelaşi Neagoe Basarab sprijină şi Mânăstirea *XEROPOTAMU*, datată tot din sec. al X-lea, cu 12 manuscrise de proveniență românească. Aici se află ca şi o curiozitate *Statutul de organizare a Saşilor din Transilvania*, tradus din limba latină în limba greacă de Ion Adam de lângă Târnovo. Mânăstirea *XENOFON* are şi ea 12 manuscrise de proveniență românească şi a avut schitul Zdralea, prima închinare a unui aşezământ monahal unei mânăstiri străine de către Barbu Craioveanu, în sec. al XVI-lea. Unul dintre manuscrise a fost copiat la porunca lui Aexandru Lăpuşneanu. La Mânăstirea *ESFIGMENU* printre cele 8 manuscrise de proveniență românească se află o raritate din sec. al XI-lea, un *EVANGHELIAR* în limba greacă. Printre donatori găsim pe Petru Rareş şi Ion Crimca, tatăl mitropolitului Anastasie Crimca. La Mânăstirea *SIMONOPETRA* s'a păstrat după incendiul din 1891, printre cele 7 manuscrise şi Condica Mânăstirii Mihai Vodă din Bucureşti din 1775, precum şi 22 de versuri închinate lui Mihai Viteazul. Mânăstirea *PANTOCRATOR* are 6 manuscrise de proveniență românească din cele 350, printre care una *"Sfaturi pentru călugărie"* de Paisie Velicicovschi. Considerată *"Lavra Ţării Româneşti"*, Mânăstirea *CUTLUMUŞ*, *"mânăstirea lui Hariton"* - egumen ajuns mitropolit al Ungrovlahiei (1372-1380) are doar 6 manuscrise. Tot 6 manuscrise de aceeaşi proveniență are şi Mânăstirea *DOHIARIU* printre cărturarii monahi de aici aflându-se şi arhim. Hristofor, fost paroh în Braşov. Dintre manuscrise unul este din sec. al XII-XIII-lea. Mânăstirea *GRIGORIU* cu o manuscrise de proveniență românească a cunoscut dărnicia lui Ştefan cel Mare la 1496 ca de altfel şi Mânăstirea *"Sfântul Pavel"* care păstrează printre cele 4 manuscrise şi un *LITURGHIER* în limba slavonă donat de Mitropolitul martir Simion Ştefan al Ardealului la 1640 unui preot Mihail dela Mânăstirea Cătăluiu-Ilfov. Actualul centru administrativ al Muntelui Athos este Mânăstirea *PROTATON* care a cunoscut şi ea dărnicia lui Ştefan cel Mare şi Neagoe Basarab. Ajutoarele româneşti au continuat până în sec. al XIX-lea. Din cele 3 manuscrise este de remarcat corespondenţa dintre starețul Paisie Velicicovschi dela Mânăstirea Neamţ cu soborul dela Poiana Voronei. Schitul *"Sfânta Ana"*, cel mai vechi dintre schituri, cu monahi români are 3 manuscrise de proveniență românească. Mânăstirile *CARACALU, STAVRONICHITA, CONSTAMONITU, FILOTEIU* şi schitul *APOSTOLUL ANDREI* au câte două, respectiv un manuscris de proveniență românească. Dintre spijinitori, alături de cei cunoscuţi se mai adaugă Vlad Ţepeş şi Vasile Lupu. S'a insistat în special asupra sec. al XVIII-lea când are loc la Muntele Athos o identificare a activităţii culturale. S'au identificat 12 vetre de cultură românească athonită descrise în *Vetre monahale de cultură românească la Muntele Athos* (p.51-66) unde s'au afirmat în jur de 50 de monahi români ca miniaturişti, caligrafi, copişti, traducători şi autori de opere originale, prezentaţi după izvoare documentare, în mare parte inedite. Toţi aceştia sunt prezentaţi în ***"Monahi caligrafi şi cărturari români în mânăstirile athonite."*** *(p.66-96).*

Elementul românesc la Muntele Athos este semnalat din sec. al IX-lea, prin Vlahii sud-dunăreni, în sec. al XII-lea Mânăstirea Zografu se găsesc nume româneşti iar la Mânăstirea Hilandru erau şi mai mulţi fiindcă funcţiona un preot. Autorul precizează numele fiecărei mânăstiri sau schit, cei care au fost primii de au întemeiat-o, cine a reparat-o şi susţinătorii financiari, ce fel de activitate culturală şi artistică a desfăşurat şi în ce perioadă, cărturarii monahi care şi-au desfăşurat aici activitatea şi în final numele (călugăresc) al fiecăruia, cu multe date biografice inedite.

Autorul descrie toate cele 219 manuscrise în ***"Manuscrisele româneşti dela Prodromul"*** *(p.117-336)* în ordine cronologică, cu toate datele ştiinţifice recerute: vechimea, numărul filelor, dimensiunile, rândurile de pe o pagină, culoarea cernelurilor, calitatea caligrafiei, paginaţia originală sau ulterioară; sunt menţionate frontispiciile, chenarele şi miniaturile, legătura volumului şi starea de conservare, însoţită această prezentare, uneori, cu poza manuscrisului. De asemenea alfabetul folosit: chirilic, de tranziţie sau latin, redându-se la fiecare manuscris cuprinsul. Iar un fapt extrem de important pe care-l reuşeşte autorul este transcrierea tuturor însemnărilor care ne oferă date valoroase despre istoria Bisericii şi a Neamului românesc.

Volumul se încheie cu întregul aparat ştiinţific necesar: glosarul marginal de pe manuscrise (p. 337-346), biobliografie (p. 347-354), indice de nume, indice de locuri, indice de lucrări manuscrise. Semnalăm un singur neajuns: pentru o lucrare ştiinţifică de o asemenea ţinută academică, plasarea notelor bibliografice la sfârşitul textului este nefirească. Şi o tristă constatare: cu atâtea donaţii şi Românii au doar un... schit.

Pr. Gh. NAGHI

De Ziua Unirii, 27 Martie 1918, ne gândim şi...

PLÂNGEM PENTRU TINE BASARABIE

COMUNIŞTII AU CÂŞTIGAT ALEGERILE ÎN R. MOLDOVA

Cu toate că victoria comuniştilor era previzibilă, lovitura dată dreptei din Basarabia este dezastruoasă. Partidul comunist a câştigat alegerile parlamentare desfăşurate Duminică 25 Februarie, acumulând 50,2% din sufragii, ceea ce înseamnă că deputaţii comunişti vor avea în viitorul legislativ în jur de 70 de mandate din 101. Ei vor putea forma singuri guvernul şi vor putea alege şeful statului fără nici o problemă. Ba, mai mult, comuniştii pot modifica destul de uşor Constituţia şi vor putea legaliza limba rusă ca a doua limbă oficială. O aderare la Uniunea Rusia-Belarus nu este o imposibilitate.

REACŢII

Oamenii de cultură îi condamnă pe comunişti

Serafim Saka, scriitor

De trei zile, am senzaţia că am înmormântat pe cineva foarte scump şi aproape. Abia după ce l-am petrecut la cimitir şi m'am întors în casa rămasă pustie, m'a cuprins cumplita durere. Mă doare toată fiinţa. Durerea va ajunge, sunt sigur, şi la ceilalţi. Şi nu în ultimul rând - la cei care i-au votat, atât de copios şi iresponsabil, pe comunişti.

Comuniştii i-au votat pe comunişti. Lucru firesc. Dar i-au votat şi necomuniştii, poate chiar şi anticomuniştii. De ce, mă întreb, au votat frigul, foamea şi mizeria? Dar şi răzbunarea pe aşa-zişii democraţi, care, în loc să aibă grijă de leagănul în care creştea, nefiresc de încet şi anemic, democraţia moldovenească, au fost luaţi de alte griji. Nesatisfăcutele griji materiale. Cât mai mult şi totul mie!

Dacă ar fi să pot pedepsi pe cineva, pentru tot ce s'a întâmplat acum cu noi, i-aş pedepsi, în primul, în al doilea şi în al zecelea rând, pe cei care ne-au surzit, strigându-şi numele.

Comuniştii vor face tot ce au promis - ne vor da a doua limbă, ne vor aduce aici Belarus (Rusia nici n'a plecat vreodată) -, dar nu vor putea să ne dea ceea cu ce au indus atâta lume în eroare - o viaţă mai puţin câinească.

Trist, foarte trist şi nimeni nu ne mai aude.

Vladimir Beşleagă, scriitor

Voronin ar putea să facă ceea ce a promis în campania electorală. Are voturi destule. Nu însă şi minte.

Societate civilă nu avem. Avem un electorat nenorocit. Avem nişte politicieni (şefi de partide) prea egoişti, care, mergând separat în alegeri, au compromis totalmente democraţia. Era şi de aşteptat o asemenea turnură a lucrurilor. Numai că aceşti comunişti mizează şi vor miza pe sloganе demagogice.

Problema fundamentală este cea economică, eradicarea sărăciei, dar ea nu se rezolvă prin metode comuniste demagogice. Timpul represiunilor a trecut, iar socialismul a fost edificat prin constrângeri şi deportări. Acest partid comunist nu este în stare nici să viseze, nici să construiască un astfel de socialism. Toţi sunt nişte fosile.

De altfel, ceea ce promit comuniştii nu vizează alte scopuri, decât cele geopolitice, mai exact militar-imperiale. Lor le este în cot de aşa-zisul popor şi fericirea lui. Ei vor să menţină acelaşi cap de pod strategic, care este Tiraspolul astăzi, ca bază militară rusească, dar acum legitimată, ca o contrapondere a extinderii către Est a Uniunii Europene şi a NATO.

SĂRĂCIA, SLĂBICIUNILE OPOZIŢIEI DEMOCRATE ŞI DEZINTERESUL BUCUREŞTIULUI I-AU INSTALAT PE COMUNIŞTI LA CHIŞINĂU

Mihai VICOL

Din 1992 România a stins motoarele în relaţiile cu Republica Moldova. În anul 1992, luna Noembrie, în zilele de 25-27, la invitaţia fostului preşedinte al Parlamentului dela Chişinău, Dl. Alexandru Moşanu, o delegaţie parlamentară din România, condusă de actualul premier dela Bucureşti, Adrian Năstase, făcea o vizită la Chişinău. Delegaţia parlamentară din România a avut o întâlnire cu parlamentarii moldoveni, a fost primită de preşedintele de atunci Mircea Snegur şi premierul Andrei Sangheli. Fostul preşedinte al Camerei Deputaţilor dela Bucureşti, Adrian Năstase, spunea că *"una dintre priorităţile politicii externe a României, precum şi importanţa majoră care se acordă raporturilor de fraternitate şi integrare dintre cele două state româneşti sunt de o importanţă capitală pentru politica românească"*. Acele declaraţii au rămas doar schimburi de vorbe protocolare, evenimentele şi timpul aveau să infirme net angajamentele luate atunci de actualul premier român.

Consecinţele tragice pentru poporul român ale Pactului Ribbentrop-Molotov, în urma căruia străvechi teritorii româneşti au fost smulse prin forţă din trupul Ţării şi înglobate în imperiul sovietic, au fost evocate tot timpul, fără însă a se contura soluţii pentru găsirea unui numitor comun al rezolvării situaţiei postbelice. Totodată, s'a subliniat că în politica celor două state trebue să se ţină seama de relaţiile actuale şi de principiile general acceptate pe plan european, înscrise în documentele internaţionale. Angajamentele D-lui A. Năstase şi ale politicienilor dela Bucureşti s'au dovedit a fi formale, uitându-se, de altfel, faptul că în *"acest proces independenţa Republicii Moldova este un pas important, care se cere a fi consolidat"*.

Adrian Năstase dădea atunci asigurări că România va sprijini mişcarea de emancipare naţională a Românilor basarabeni şi va susţine pe toate căile întărirea independenţei Republicii Moldova faţă de forţele cu nostalgii imperiale, ca şi independenţa altor state victime ale Pactului Ribbentrop-Molotov. S'a mai afirmat că viitorul Republicii Moldova, ca şi al României este Europa. Numai că politica celor două state româneşti a demonstrat contrariul. Iarăşi vorbe goale.

Guvernarea PDSR din anii 1992-1996 a îngropat în uitare liniile convenite. Şi de o parte, şi de alta a Prutului s'a instalat un fel de nepăsare păguboasă. Poziţiile României şi Republicii Moldova privind soluţionarea paşnică a conflictului din raioanele de dincolo de Nistru ale Republicii Moldova, menite să asigure integritatea teritorială a Republicii Moldova, respectarea drepturilor omului, inclusiv ale persoanelor aparţinând minorităţilor etnice, s'au distanţat de obiectul esenţial propus.

Eşecul politicii româneşti, lipsa de interes a conducerii statului român faţă de Basarabia, ca şi sărăcia ajunsă la limite extreme au dus la crearea unui spaţiu gol prin care comuniştii dela Chişinău au ajuns la putere.

Politica românească din ultimii zece ani a neglijat teritoriile dintre Prut şi Nistru, în timp ce Moscova imperială era mai mult decât interesată de viitorul Republicii Moldova. Adrian Năstase e unul dintre cei vinovaţi, atât în calitate de fost ministru de Externe, fost preşedinte al Camerei Deputaţilor şi actual premier al guvernului dela Bucureşti. Basarabia a devenit un poligon politic de experimente păguboase şi după 1996, când politica de peste Prut nu şi-a găsit loc pe agenda ministrului de Externe, a guvernului în general.

(articol apărut în "România liberă")

Sunt mai multe semne că rezultatele votării dela 25 Februarie i-au zăpăcit pe comunişti mai tare decât pe adversarii acestora. Să-l luăm pe liderul PCRM, de exemplu. Ziariştii au crezut la început că Vladimir Voronin e buimac de fericire. Dar declaraţiile acestuia deveneau cu fiecare oră tot mai încurcate. Luni a susţinut că obiectivul său imediat e să confere limbii ruse statutul de limbă de stat şi să alipească cât mai curând cu putinţă Republica Moldova la Uniunea Rusia-Belarus. A doua zi însă a lăsat-o mai moale. În cadrul unei conferinţe de presă, care a avut loc Marţi, Vladimir Voronin a precizat că atât problematica limbii de stat, cât şi aderarea Chişinăului la alianţe internaţionale, sunt nişte chestiuni destul de complicate şi de aceea comuniştii nu vor forţa lucrurile. Liderul PCRM a făcut şi alte afirmaţii confuze şi contradictorii. Faptul acesta nu trebue să ne mire. Partidul Comuniştilor nu este pregătit de guvernare.

ŞTIRI DE ULTIMA ORĂ

• Primul secretar al Partidului Comuniştilor, Vladimir Voronin, a avut o întâlnire cu reprezentanţii Partidului Socialiştilor, Partidului Democrat Agrar din Moldova, Partidului Muncii, Mişcarea social-politică *"Ravnopravie"* şi Uniunea Juriştilor şi Economiştilor, relatează agenţia Basa . În cadrul acestei întâlniri s'a discutat posibilitatea participării acestor formaţiuni la formarea viitoarelor structuri ale statului.

Potrivit vicepreşedintelui grupului parlamentar al comuniştilor, Victor Stepaniuc, la această întâlnire s'a ajuns la înţelegerea de a crea un pol social-democrat care *"va conlucra la guvernare"*. Stepaniuc a spus că acestor formaţiuni le vor fi propuse unele funcţii în Guvern.

• Partidul Comuniştilor din Republica Moldova poartă negocieri cu premierul Dumitru Braghiş privind posibilitatea desemnării 'ui ca primministru. Vice-liderul fracţiunii comuniste din Parlament, Victor Stepaniuc, a declarat la BBC că Partidul Comuniştilor examinează şi alte candidaturi la funcţia de premier, iar în câteva zile urmează să fie desemnat candidatul pentru postul de preşedinte al Parlamentului. Deputatul Stepaniuc a mai spus că în prima sa şedinţă plenară Parlamentul va stabili data alegerii Preşedintelui Republicii Moldova, astfel încât la începutul lui Aprilie să fie deja ales şeful statului.

Surse diplomatice au precizat că anul trecut liderul rus, Vladimir Putin, a avut negocieri cu liderul comunist, Vladimir Voronin, pentru desemnarea lui Dumitru Braghiş ca premier al unui guvern controlat în Parlament de comunişti.

• Alegerile legislative din Moldova au fost comentate şi de politologul britanic Jonathan Eyal, directorul Institutului de Studii Strategice din Londra, care crede că relaţia dintre Chişinau şi Moscova reprezintă un *"adevărat punct nevralgic..."* *"Dacă comuniştii câştigă puterea la Chişinău, este foarte posibil ca Moldova să devină o colonie virtuală a Rusiei"*.

Drapelul Moldovei sovietice ars la Chişinău

Câţiva elevi dela liceul *"Gheorghe Asachi"* au ars în faţa instituţiei situate în plin centrul Chişinăului drapelul bicolor al RSS Moldoveneşti, relatează agenţia Basa Press dela Chişinău. Ei au declarat că au protestat astfel împotriva intenţiei comuniştilor de a decreta limba rusă drept a doua limbă oficială. Acţiunea nu a durat nici un sfert de oră, timp în care în faţa liceului s'au adunat mai mulţi elevi care erau în pauză. Andrei Corniciuc, elev din clasa XII-a, unul dintre participanţii la acţiunea de protest, a spus că arderea drapelului sovietic semnifică nedorinţa acelor tineri de a reveni la situaţia de acum 10 ani.

AMBASADORUL REPUBLICII MOLDOVA ÎN UZBEKISTAN NU VREA SĂ REPREZINTE O GUVERNARE COMUNISTĂ

Ambasadorul Republicii Moldova în Uzbekistan, Nicolae Osmochescu, a depus cerere de demisie invocând motivul că nu doreşte să reprezinte în străinătate interesele unui stat în care puterea a fost preluată în totalitate de comunişti, relatează agenţia Basa Press dela Chişinău.

Potrivit unor surse diplomatice, ambasadorul a anunţat Ministerul de Externe şi Preşedinţia despre retragerea sa din funcţie.

Surse oficiale, care au solicitat anonimatul, au comunicat pentru BASA-press că după formarea noului Guvern, Partidul Comuniştilor intenţionează să opereze remanieri esenţiale în corpul diplomatic al Republicii Moldova.

FARA ARMÂNEASCĂ

GENEZA ŞI EVOLUŢIA CONŞTIINŢEI NAŢIONALE LA MACEDO-ROMÂNI

Constantin PAPANACE

Urmare din numărul trecut

CONTRASTE MEDIEVALE

-Contraste Greco-Latine- înainte de substituirea limbii latine

Prinse între luminoasele focare de cultură grecească dela Sud şi puterea de atracţie a civilizaţiei romane, impregnată de un robust pragmatism, difuzată de o aparatură statală bine pusă la punct, popoarele autohtone, după rezistenţe uneori inversunate, au aderat la aceasta din urmă. Faptul că până şi Grecii propriu-zişi, *"mai ales funcţionarii"* - după spusa lui Lydus - *"vorbeau latineşte"*, arată cât de impunătoare a fost civilizaţia universalistă a Romei imperiale. Aceasta nu inseamnă însă că rivalităţile cu vechile sentimente şi resentimente au dispărut cu desăvârşire. Ele continuau să mocnească sub denumirea devenită comună de ROMAN.

Cât despre Imperiul Roman era unitar şi puternic, rezistenţa elementului grec sau grecizat era aproape anihilată, cum dovedeşte adoptarea limbii latine şi a numelui de roman sau *"romeos"*. După strămutarea capitalei la Constantinopol de către Constantin cel Mare, (324-327), care deplasa centrul de greutate spre Orient şi mai ales după împărţirea imperiului în două de către Theodosiu (379-395), această influenţă şi rezistenţă surdă din centrele citadine, începe să devină din ce în ce mai vie.

Se vede că aceste neajunsuri au fost luate în cumpănă de însuşi împăratul Constantin cel Mare care a făcut această operaţie. La alegerea noii capitale el a ezitat mult timp între Bizanţ şi Serdica.

Acum, romanitatea balcanică era mai uşor contracarată de*"Hellenismul" micrasiatic"*, întărit considerabil în perioada *"hellenistică"*. Se tindea de către aceste elemente la uzurparea Imperiului de Răsărit printr'un atac mascat din interior, pe calea substituirii limbii oficiale latine cu cea grecească. Noua capitală, unde elementul grec sau grecizat predomina, favoriza operaţia. După Lydus, primul magistrat care a încercat să introducă limba grecească în actele publice a fost Cyrus Aegyptius, încă de pe timpul împăratului Theodosiu II (408-450). Inovaţia lui Cyrus a prins pentru restul împărăţiei afară de Europa *"din cauză că locuitorii dintr'insa, măcar că erau Greci, cei mai mulţi vorbeau însă latineşte, mai ales funcţionarii publici"*.

Această luptă de substituire, mai mult sau mai puţin surdă, va fi cu atât mai greu de identificat, cu cât elementul de limbă latină, cât şi cel de limbă grecească purtau numele de *"Romani"* sau *"Romaioi"*. De aceea, vechiul antagonism moştenit între aceste elemente (binomul social rustic-citadin (cosmopolit levantin), din cauza formelor de multe ori camuflate ce le adoptă, va trebui identificat în acte izolate sau periferice.

Pentru pregătirea terenului în vederea uzurpării, prima operaţie a elementului greco-levantin va fi demontarea latinismului clasei conducătoare, formată în general de autohtoni balcanici romanizaţi, cu deosebire Traco-Illiri. Tendinţa de a prezenta pe aceştia ca *"barbari"* şi nu ca *"Romani"*, chiar dacă vorbeau latineşte şi erau amestecaţi cu elemente de provenienţă italică, trebue să se fi manifestat din primele timpuri. Pentru perioada domniei lui Justinian, ea se reflectă mai bine în *"Istoria Arcană"* a lui Procopius din Caesarea Palestinei, un levantin (probabil Evreu) grecizat. Încercarea de a disocia denumirea de *"Roman"* de calitatea de *"barbar"*, apare în această lucrare pasională mult mai evidentă, tocmai pentrucă nu este scrisă cu spiritul adulator ce caracterizează în general pe cronicarii dela curte, ci cu patimă.

Pentru edificare vom spicui din această carte câteva exemple. Grecii vechi - cum se ştie - numeau *"barbar"* pe oricine nu era Ellin. Această concepţie s'a menţinut şi în Evul Mediu în sensul că toate popoarele care nu vorbeau limba grecească, erau barbare. Se ştie însă că popoarele din Italia ori din Occident, nu erau socotite barbare în epoca lui Justinian şi cele succesive. După concepţia romană, treceau drept *"barbare"* toate popoarele nesupuse în afara Imperiului Roman. Prin numele de *"Roman"* sau *"romeu"*, Procopiu indică în general pe orice supus al imperiului. Totuşi, când este vorba de Traco-Illirii romanizaţi, ţine cu tot dinadinsul să sublinieze originea lor barbară. Referindu-se la originea împăratului Justin (unchiul lui Justinian) scrie: *"în timpul când Leon avea în Bizanţ demnitatea imperială, trei tineri ţărani de gintă ilirică, Zimaroc, Ditibisto şi Justin, născuţi în Berediana, fiindcă în ţara lor erau în continuu turmentaţi de necazurile mizeriei, ca să scape de ea, s'au hotărît să se înroleze în miliţie"*.

Cu privire la împăratul Justin scrie: *"Ţăranul de origine ilirică din Berediana era de mare simplitate, total incult şi extrem de grosolan, cum nu s'a pomenit până atunci la Romani"*.

De împărăteasa (soţia lui Justin) Lupicina, scrie că *"era extrem de grosolană, de spiţă barbară şi n'a reuşit niciodată să dobândească vreo calitate, dar rămase în întreaga sa viaţă cu totul neştiutoare în treburile publice"*.

Împăratul Justinian, (nepotul de soră al lui Justin, căruia i-a succedat), pe lângă originea barbară îi mai impută şi un stil barbar în conducerea treburilor statului.

"Justinian - scrie Procopius - *nu avea nici una din calităţile adecvate demnităţii imperiale, şi nici că se sinchisea de aceasta; dimpotrivă, afectat la vorbă şi la port şi chiar în gândirea manierelor barbarilor... Pretindea să dicteze personal ordinele cu toate că limbajul său era atât de barbar..."*

Asemenea încercări de subliniere a originii barbare a diferiţilor demnitari abundă.

Trebue să relevăm că toţi aceşti Traco-Illiri menţionaţi mai sus proveneau din ţinutul SCUPI (al Scopiei de azi), adică regiunea cea mai numeroasă pe care mai toţi istoricii, indiferent de opiniile lor în legătură cu locul de închegare a poporului român, o consideră ca nucleul iniţial şi central în formarea acestui popor. Dacă astfel de imputări de barbarie sau stil de viaţă barbară se fac de scribii epocii (Greci sau Grecizaţi), celor mai înalţi demnitari ai Imperiului, se poate deduce uşor, cât de acute deveneau contrastele şi disputele pe această temă, în straturile populare. Aceasta cu atât mai mult, cu cât în asemenea regiuni limitrofe, interpenetrările reciproce erau adânci între latinogloţi şi greciogloşi. (Chiar dacă s'ar lua ca bună demarcaţia făcută de linia Jirecek). Cu atât mai mult - conform mărturiilor lui Lydus - s'ar trasa această linie de separaţie lingvistică, la Sud de Epir şi Tessalia.

Dar indiferent dacă această linie de demarcaţie lingvistică ar fi mai la Nord sau mai la Sud, un lucru apare aproape cert: între populaţiile latinizate, în general aflate în interiorul peninsulei, prin regiunile muntoase şi cele grecizate aşezate mai mult în oarăşele de pe litoralul cu hinterlandurile lor, se menţinea un conflict acut, de natură a stimula o conştiinţă naţională cât mai mult conturată.

Pe lângă motivele de ordin personal, acest conflict acut, mai general, ca să nu spunem naţional, a împins pe Procopius la denigrarea lui Justinian, exponentul cel mai strălucit al *"barbarilor"* latinizaţi. Acesta, cu *"stilul lui de barbar"*, a pus cea mai durabilă amprentă asupra Imperiului Roman din Răsărit. În *Istoria Arcană* scrisă *"ab irato"*, acest

MONEDĂ DE AUR DE PE TIMPUL LUI JUSTINIAN

conflict se reflectă în adevărata lui lumină. De altfel acest lucru se poate deduce şi din faptul că Procopius aplică două măsuri diferite în calificarea personajelor amintite în istoria sa secretă; în vreme ce despre autohtonii romanizaţi ţine cu totdinadinsul să sublinieze provenienţa lor *"barbară"*, despre cei grecizaţi, care în timpul său impănau administraţia Imperiului, mai ales la centru, evită să facă această menţiune, chiar dacă sunt elenizaţi de dată recentă.

Explicaţia acestei indulgenţe faţă de elementele eterogene orientale, mai mult sau mai puţin grecizate sau cel puţin tot atât de barbare ca Traco-Illiri amintiţi, trebue căutată pe de o parte în faptul că sunt de aceeaşi provenienţă orientală ca şi autorul, iar pe de altă parte, că ele, intrând în sfera de influenţă greceacă, întăreau platforma pentru contracararea elementului latin sau latinizat, rival dela conducerea Imperiului.

Fără îndoială, la baza acestor aversiuni sau calcule ***contingente***, stătea - cum am mai amintit - diferenţa de structură socială pe care s'au grefat cele două sinteze. În vreme ce sinteza Romano -*"Barbară"* a avut dela început un caracter mai mult pastoral-continental, cea Greco-*"Barbară"*, zămislită în oraşele de pe litoral, s'a axat pe o linie citadino-maritimă.

Elementul grecesc ocupând centrele citadine şi mai ales Capitala, aşezată între două continente, pe o strâmtoare de importanţă strategică şi comercială excepţională şi cu hinterland grecesc, va handicapa influenţa în viaţa de stat, pe cel latinizat din interiorul peninsulei. Acelaşi proces se va repeta mai târziu - cum vom vedea - cu Imperiul Româno-Bulgar, fondat de Românii din regiunile muntoase ale Haemusului (Balcanului) conduşi de fraţii Petru şi Asan, când acest imperiu îşi va aşeza capitala într'un mediu bulgăresc. Căci întotdeauna oraşele sunt acelea care imprimă formele de organizaţie statală cu spiritul lor şi premisele civilizaţiei materiale, căpătând astfel ascendent asupra populaţiilor rustice chiar când acestea sunt funciar adverse.

În cazul Imperiului Roman de Răsărit, acţiunea de subminare şi substituire a conducerii latine, reprezentată - aşa cum am văzut - de latinizaţii Traco-Illiri, al căror ilustru reprezentat era Justinian, se va face alternativ sau concomitent, pe două laturi, pe de o parte, insinuând nelegitimitatea sau impostura, dat fiind că aceşti conducători nu erau de autentică origine latină, ci latinizaţi de spiţă *"barbară"*, iar pe de altă parte, se va scoate mereu în evidenţă grosolănia lor la înfăţişare, port, stil de comportare, ale acestor munteni care contrastează cu manierismul leşinat al corciturilor din oraşele levantinizate.

Încă de atunci începea să se manifeste un fel de exclusivism bizantin, ce amintea de anticul exclusivism al Ellinilor pentru care *"tot ce nu era Ellin, era barbar"*.

Cum scrie George Murnu: *"Era vechiul titlu de mândrie al Ellinului păstrat prin tradiţie şi împuternicire prin şcoală. Această mândrie, puţin îndreptăţită în urma amesteculul şi corcirii nepilduite a neamului grecesc cu tot felul de seminţii asiatice şi europene, a hrănit fanatismul lor naţional şi a săpat eterna prăpastie dintre Greci şi feluritele neamuri din împărăţia lor"*.

Orice corcitură sau element de origine incertă, numai că adoptase limba grecească, se considera potrivit acestei mentalităţi (şi Procopius făcea parte din această categorie de Ellini) îndreptăţit să privească de sus pe *"barbarii"* latinizaţi dela conducerea statului.

Reacţiunea la aceste atacuri sau insinuări, va fi, în mod firesc, o exacerbare a mândriei latine. Cum am văzut, Tomaschek o remarcă la Bessi, adică la tribul trac cel mai dur şi conservator, care a opus cea mai crâncenă rezistenţă cuceririi romane în interiorul Peninsulei. Ea a fost însă generată la toate seminţiile latinizate până la Panonia. *"Illirii şi Panonii* - scrie Georg Stadtmuler -*vroiau să fie autentici Romani. Ca expresie a acestei conştiinte este punerea pe epitafuri a lupoaicei romane"*.

Cu atât mai mare trebue să fi fost această mândrie romană la elementele dela Sud de Macedonia, unde au fost făcute colonizări cu autentici latini.

Dar pe lângă această pavăză psihologică populară, oferită de orgoliul de a fi *"Roman"*, se observă la elementul romanizat conducător şi o serie de acte, dacă nu deliberate, în orice caz instinctive, menite să slăbească forţa adversarilor uneltitori. Nu s'ar putea avea o explicaţie completă a politicii lui Justinian, dacă pe lângă *"raţiunile de stat"* invocate în conducerea Imperiului aproape jumătate de secol -nu s'ar ţine seamă şi de reflexele acelui instinct de autohton romanizat.

În general, se face eroarea de a se căuta totdeauna la baza acţiunilor oamenilor de stat, monarhi sau împăraţi, numai mobiluri pornite din raţiunile de stat. Adesea se uită că şi aceştia sunt muritori turmentaţi de fel de fel de pasiuni minore sau încărcaţi de diferite complexe de inferioritate sau superioritate şi că de multe ori, motive chiar uşuratice joacă un rol decisiv în cumpăna hotărîrilor. La Justinian acest fel de complexe trebue să fi fost mai abundente; dinastia lui şi el însuşi fiind consideraţi -cum se vede din Istoria Arcană ca nişte *"bărbari"* proveniţi în lumea din această capitală rafinată de *"Hellenismul"* decadent, chiar când pe faţă era adulat şi preamărit, îl predispuneau la multe acţiuni, cel puţin în aparenţă, incoerente. În lumea înconjurătoare atât de versatilă, pentru a putea rezista şi domina, el a trebuit să se folosească şi de deprinderile rele ale acestei lumi, chiar dacă le repudia organic în sinea sa. Toate aceste sentimente, resentimente şi complexe, potenţiază sau chiar inventează *"raţiuni de stat"*, pentru a se manifesta.

Evident, în cadrul acestei expuneri sinoptice, nu s'ar putea trata un subiect atât de vast şi multilateral.

Continuare în numărul viitor

NECROLOG

NICOLAE SMĂRĂNDESCU

1910 - 2001

S'a născut la 25 Noembrie 1910 în comuna Drănic, Jud. Dolj. În 1931 a fost admis la Şcoala Politehnică din Bucureşti unde şi-a ales secţia silvicultură. În 1931 a intrat în Mişcarea Legionară. În 1934 a luat locul inginerului Nicolae Horodniceanu la conducerea grupului de studenţi legionari dela Politehnică. În 1936 îşi ia diploma de inginer silvic şi participă la tabăra legionară de lucru dela Carmen Sylva, unde îl cunoaşte personal pe Corneliu Zelea Codreanu. În Decembrie ia conducerea Serviciului de Propagandă al Mişcării Legionare, la sediul central din str. Gutenberg, în Bucureşti.

"Această răspundere de încredere la biroul Căpitanului" - scrie inginerul Smărăndescu - *"o consider ca una din cele mai importante decizii din viaţa mea. Acolo am avut ocazia să lucrez zi de zi în contact cu această mare personalitate: să observ atitudinea sa în faţa oricărei situaţii: cum îşi organiza lucrul, cum trata cu oamenii şi cum lua hotărîrile de mare importanţă".*

La 26 Martie 1938, Căpitanul l-a înscris în condica de grade cu gradul de Comandant legionar.

După asasinarea Căpitanului, pentru a evita arestarea (şi ce mai putea urma), trece în Cehoslovacia şi de acolo în Germania.

Revine în ţară în 1940, de unde pleacă apoi din nou în Germania, în 1941, ca membru al unei comisii din partea Ministerului Agriculturii. Rămâne acolo şi, în timpul războiului, este angajat ca speaker la Radio Donau, le secţia română. În 1942, este internat împreună cu ceilalţi legionari, în lagărul dela Buchenwald, până în Septembrie 1944. În 1950 s'a stabilit în Statele Unite.

În Statele Unite, Nae Smărăndescu s'a încadrat total în viaţa comunităţii româneşti din oraşul Cleveland, statul Ohio. Viaţa între Români şi în jurul bisericii strămoşeşti, i-a dat posibilitatea să continue activitatea, utilă şi frumoasă, în serviciul neamului, pe care o exercitase ani de-a rândul în Mişcarea Legionară.

Având o voce extraordinară a organizat şi dirijat corul la biserica Sfânta Maria. A organizat şi condus şcoala românească pentru copiii Românilor membri ai parohiei. A organizat viaţa tinerilor în asociaţia *"Şezătoare"*. A publicat un disc de patefon cu frumoasele colinde româneşti.

După mulţi ani în Cleveland neceşităţile vieţii l-au dus în oraşul Detroit, în statul Michigan. Mai târziu sănătatea, care cerea o climă mai caldă, l-a mânat până departe în statul Arizona, în Sud-Vestul Statelor Unite. De acolo, din oraşul Mesa, ne-a sosit vestea că fratele nostru, Nae Smărăndescu, s'a dus la Dumnezeu să-şi găsească familia şi pe Căpitan: Ianuarie 25 2001.

Înmormântarea a avut loc pe data de 30 Ianuarie 2001 la Vatra Românească, sediul Arhiepiscopiei Române Ortodoxe din Statele Unite şi din Canada.

Astfel, ca şi în viaţă, va fi alături şi în moarte de Viorel Trifa, preşedintele Studenţilor Români Creştini, cu care şi-a împărţit şi împărtăşit anii tinereţii şi idealurile sfinte ale neamului nostru românesc şi pe care, ca Valerian Trifa, episcop al Românilor ortodocşi de pe continentul american, şi al întregului Exil românesc, l-a urmat şi l-a slujit fără limită, tot în numele neamului românesc.

Să-ţi fie ţărâna uşoară, scump camarad, şi Dumnezeu să-ţi ierte toate greşelile. În viaţa noastră, cât o vom mai avea cei cu care ai împărţit şi binele şi greul, tu vei fi întotdeauna PREZENT!

Plânge printre ramuri luna...

Prof.Univ.Nicolae ILIESCU

GRIGORE SCOROCHIRJĂ

1915 - 2001

Pe data de 17 Februarie dimineaţa, ne-a părăsit prietenul nostru Scor, aşa cum îi plăcea lui să fie numit. Născut în Basarabia în Horjeşti, satul Călmăţui, judeţul Cahul, îşi termină studiile didactice la Şcoala Normală *"V.Lupu"* din Iaşi. Până în 1937 când este încorporat în armată, funcţionează ca învăţător.

Destinul lui se identifică cu tragedia neamului românesc. Termină şcoala militară de ofiţeri de rezervă din Bacău şi este repartizat la Regimentul 68 Infanterie în Chişinău. Odată cu retragerea din Basarabia, în urma ultimatumului Moscovei, unitatea lui se stabileşte la Bacău. După un an, la 22 Iunie 1941, trece Prutul cu acelaşi regiment şi participă la eliberarea Basarabiei, luptând până la sfârşitul războiului. Este decorat pentru acte de vitejie cu *Coroana Ro-*

mâniei şi *Steaua României*, ambele cu panglică de Virtutea Militară.

După tragicul 23 August 1944, unitatea lui este luată prizionieră de trupele germane. Ajunge în Germania şi nu după mult timp se înrolează în Armata Naţională. Luptă din nou contra duşmanului comunist, până la capitularea Germaniei.

După tragedia capitulării încearcă să-şi refacă viaţa, căsătorindu-se şi având o fetiţă. Până la emigrarea în Statele Unite din 1957, reuşeşte să înfiinţeze două şcoli româneşti, una la Augsburg şi una la München.

Ajuns în Statele Unite, inima lui de Român nu-l lasă departe de comunităţile româneşti. Este prezent peste tot, la Vatra din Jackson, Michigan, la Câmpul Românesc din Hamilton şi ia parte aproape la toate manifestările exilului luptător de pe acest continent. A fost un susţinător substanţial al ziarului *"Cuvântul Românesc"*. Publică în exil poeziile lui Vasile Militaru în mai multe ediţii.

În memoria lui îngenunchem şi ne rugăm lui Dumnezeu să-l primească în rândul dreptilor.

Dumnezeu să-l ierte!

Tudor MURGOCI

HRISTU NASTU

13 Dec. 1921 -7 Feb. 2001

De-abia de trei zile se terminase cu încleştarea apocaliptică a neamurilor Primului Război Mondial şi cu drept cuvânt putem spune că mirosul prafului de puşcă mai dăinuia prin hăţuri şi glie frământat de copitele cailor cu sângele celor câteva zeci de milioane de viteji căzuţi pentru înfăptuirea unei mai bune orânduieli în lume era reavână încă, iar osemintele desvelite ici şi colo de ploile vremii albeau coastele ponoarelor pe unde se desfăşurase marile bătălii... Şi fumul împroşcat de marele uragan, amestecat cu negura dimineţelor de toamnă mai dăinuia prin smârcurile umbroase ale poienelor uitate de lume şi de Dumnezeu.

Împărăţii milenare se prăbuşiseră de parcă nici n'ar fi fost şi în locul lor creşteau state noi ale celor ce suferiseră jugul greu al secolelor de subjugare. Împăraţi temuţi şi îngalonaţi păraseau tronurile pe care erau suiţi *"din mila lui Dumnezu şi voinţa naţională"*, sau împuşcaţi de cei ce-i serviseră cu devotament şi cu credinţă. Aparţinând unui trecut îngreunat de păcate omeneşti, ostaşul, care timp de patru ani n'a avut alt adăpost decât tranşeea plină de noroi şi zăpadă, se întorcea acum la căminul său, la familia sa, să-şi scoată plugul ruginit din adăpostul în care-l lăsase şi plăvanii din grajd, să tragă brazdă nouă pe ogoru-i năpădit de buruienile vremii.

Satele prindeau din nou viaţă prin pâlcurile de veterani ce izbutiseră să supravieţuiască cumplitului măcel şi încet, încet şi soarele părea că străluceşte cu mai multă căldură peste o lume înnoită.

În această atmosferă de noi speranţe omeneşti şi cu încredere în ajutorul lui Dumnezeu, la 13 Decembrie din anul 1921, în satul fârşerot valah, din Albania se naşte un vlăstar de sex bărbătesc, fiu al lui Dumitru Nastu şi al soţiei sale Ianula Baţu, oieri din neam în neam şi stăpânitori ai acestor ţinuturi, după cum mărturiseşte şi părintele istoriei, vechiul Herodot. Strămoşii lor au fost cândva ostaşi ai marelui Alexandru, unul din cuceritorii lumii antice.

Fiind în preajma sărbătorilor Naşterii Domnului, Nunul chemat spre împlinirea şi desăvârşirea actului încreştinării micului vlăstar cu păr bălai şi ochi de azur la rugăciunile Slujitorului Domnului primeşte numele de Christian spre cinstea părinţilor şi a celui ce l-a dat. Şi pruncul creşte cu drag în ochii părinţilor lui în mijlocul codrilor înconjurători şi ale piscurilor ascuţite şi golaşe ale munţilor ce i s'au injectat în sânge din frageda-i pruncie, ca să fie mai târziu călăuza existenţei sale.

Şcoala primară îl prinde în satul în care a văzut lumina vieţii şi care i-a rămas în suflet clipă de clipă, iar dascălul pe care l-a iubit şi stimat îi sădeşte în suflet vitejiile unor eroi de legendă ai neamului românesc, locuitori dintr'o ţară depărtată, ţara lui şi a strămoşilor săi. După câţiva ani, ca urmare a unor noi orânduiri între Statele balcanice, în 1930 pleacă cu părinţii săi pentru totdeauna în acea ţară propovăduită şi visată, România pe care o vedea şi o simţea aşa cum i-a fost povestită de dascălul dela cursul primar.

Părinţii îl înscriu la liceul din Blaj şi aici în acest cuib de Români, în această mică Romă cum era supranumit, erudiţii dascăli români călesc sufletşte pe micul Fârşerot valah ce e înzestrat cu toate cele necesare sufletului său. Aşa înarmat cu cunoştinţe trebuitoare ale vieţii sale pleacă la Bucureşti, capitala ţării plină de fraţi macedoneni strânşi aici în vederea înfăptuirii idealului suprem naţional. În această vreme tânărul urmaş al marilor cărturari urmează şi cursurile Facultăţii de Filosofie ale Universităţii bucureştene, absolvindu-le cu uşurinţă.

În capitala ţării el se înscrie şi la Şcoala politehnică, Facultatea de Silvicultură, unde dorul copilăriei îi este îndeplinit că la absolvirea ei este numit şef de ocol silvic la Cruşovăţ, în Banat, unde după Dumnezeu este singurul adevărat stăpân al codrilor şi apelor din ţinutul dat în administrare.

În perioada anilor 1947-1948 este numit profesor la Şcoala de Subingineri Silvici dela Timişoara.

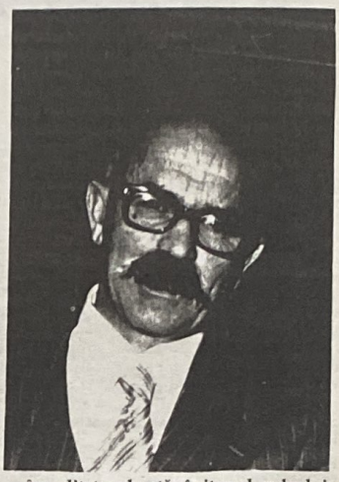

În calitatea de stăpânitor al codrului din Cruşovăţ cursul vieţii sale se schimbă, căci acum cunoaşte pe tânăra Călina Gheorgan, licenţiată în Economia Politică, un vis de macedonean, o tânără plină de viaţă şi energie, din acelaşi neam cu el de Români din Sudul Dunării. Dar viaţă îşi urmează cursul ei, şi după cum spune şi cronicarul că *"Vremile nu sunt sub om, ci bietul om sub cârma vremurilor"*, la puţină vreme în aşa-zisa lună de miere hărăzită tinerilor căsătoriţi, fără să poată spune măcar un cuvânt tinerei sale soţii e silit să-şi părăsească proaspătul Ocol Silvic şi ţara românească şi cu alţi semeni devotaţi ai săi să izbutească să ajungă la Paris, ţelul visat de orice făptură românească, când stăpânirea comunistă instalată în România presăra pe tot întinsul ţării focul şi moartea.

La Paris, cu un grup de desţăraţi ca şi el, formează la Sévres, la iniţierea profesorului Paul Evdochimov un grup tineresc de credinţă ortodoxă, la iniţierea căruia el izbuteşte să devină şi teolog ortodox.

Mizeria materială care prinde să-l înnăbuşe îl împinge peste ocean în ţara cea nouă şi de aici în Canada, unde se desăvârşeşte cu cultura buruienii cu care ne înzestrase descoperitorul Americii, Columb. Revine la Paris reluându-şi activitatea pe care o avea înainte de marele act al lungului său voiaj.

Aici, la Paris devine acelaşi călugăr ortodox modern. Graţie binecunoscutului nostru inginer român, Duiliu-Alexandru Sfinţescu, intră ca inginer la societatea de construcţii metalice Eiffel de unde-l scoate doar vârsta pensionării terminându-se cu viaţa lui de lipsuri, de care însă nu s'a plâns niciodată.

În anul 1962 pune o nouă crestătură pe răbojul vieţii sale, reuşind să-şi aducă restul familiei din ţară, soţia sa, bătrâna-i mamă şi Nola o copilă a sorei sale decedată. Soţia sa fusese contabilă într'un colhoz din Bărăgan, unde avusese grijă şi de Nola, o fragedă făptură.

La primirea pe aeroportul francez Orly, Călina care nu-l văzuse din începutul lor de lună de miere îi ripostă :

-Aşa ne fu vorba Papule, că Papu îi spunea ea în intimitate, *ai plecat fără să-mi spui nici un cuvât şi m'ai lăsat atâţia ani cu toate angaralele tale pe cap.*

În acest timp de regăsire definitivă se naşte şi singurul lor vlăstar Elisabeta, o mândrie şi bucurie a părinţilor ei deja trecuţi prin neajunsurile unei existenţe chinuite. Şi acest copil, se gândea el, că i va fi mângâierea zilelor sale la bătrâneţe.

În acest Exil destul de prelungit, Cristian Nastu, atât cât a fost singur, ca şi după întregirea familiei, a dus o viaţă de adevărat călugăr consacrat... El n'a ştiut ce-i vrăjmăşia, n'a cunoscut ura, clevetirea cea deşartă, minciuna, toate aceste răutăţi care fac din om ne-om. În continuu contact cu Dumnezeu, prin rugăciune asiduă, cu dragoste şi cu dăruire faţă de aproapele său, plin de har duhovnicesc şi de dăruire pentru cel nevoiaş.

Faptul că a fost nevoit să-şi părăsească familia fără să poată să-i spună un cuvât măcar, l-a urmărit în acest Exil

Continuare în pag. 19

ANUNŢ EDITORIAL

În ţară, într'un stadiu avansat de redactare, se găseşte cartea intitulată *"ROMÂNII DE PESTE HOTARE... ROMÂNII DE PRETUTINDENI"*. Autorul, Prof. Dr. doc. Ion Gherman, doreşte să includă în această lucrare, pe lângă realizarile celor care, din nefericire, nu mai sunt, şi pe acelea ale fraţilor noştri din afara României (Exil), care acolo unde sunt şi trăiesc, au contribuit, într'un fel sau altul, mai mult sau mai puţin, şi la formarea unei imagini a Românilor, mai fidelă şi mai corectă.

De o asemenea imagine mai frumoasă avem nevoie astăzi, mai mult ca oricând.

Cei care, sub acest raport, au ceva de spus, îi rugăm călduros s'o facă, trimiţându-ne de urgenţă, scurte relatări pe adresa: Prof. Dr. doc. I. Gherman, Of.P.48, C.P. (Box) Nr. 1, Bucureşti, România.

COMEMORAREA NAŞTERII LUI EMINESCU - LA CHICAGO -

În ziua de 14 Ianuarie 2001 s'a sărbătorit la Chicago, USA, 151 de ani dela naşterea poetului naţional Mihai Eminescu. Evenimentul a fost organizat de Centrul Cultural *"Mihai Eminescu"* şi s'a desfăşurat în comunităţile româneşti de pe lângă bisericile ortodoxe din Chicago.

Prima comemorare a avut loc la ora 1. p.m. la biserica *"Sfânta Maria"*, iar cea de a doua la biserica *"Naşterea Domnului"* la ora 5 p.m.

În ambele locuri au recitat poezii de Mihai Eminescu următorii: Dumitru Rusu, Iulian Horgoş, Luci Pop, Aurelia Tipescu, Valentina O'Connor, Bianca Pasăre, Mădălina Mureşan şi Jean Bukiu.

Publicul a fost delectat cu melodii cântate de: Aura Şerbănescu, Florina Cupşa, Nicoleta şi Liviu.

La chitară a cântat "Omagiu lui Eminescu" Mihai Babii.

Stelian Pleşoiu a făcut o scurtă prezentare a cărţii *"Scrisorile dintre Mihai Eminescu şi Veronica Micle"*.

Publicul prezent a aplaudat îndelung talentele celor care s'au străduit să prezinte acest spectacol.

CORESPONDENT

PENTRU VÂNZĂRI
ŞI CUMPĂRĂRI DE CASE
Apelaţi la:

COLDWELL BANKER

ELITE REALTY

ULTIMATE SERVICE

George & Dorothy Donison
Sales Representatives

775 Upper Wentworth Street
Hamilton, Ontario, L9A 4V7

Tel: (905) 388-1110
Fax: (905) 388-1736
Email: donison @ coldwellbanker.ca

SERGIU GROSSU, LA 80 DE ANI

Omul şi opera

Omul nici odată nu îmbătrâneşte.
Omul înaintează în vârstă.
Sergiu Grossu

Aceasta este fraza preferată pe care o rosteşte cel mai mare filosof pe care îl are Basarabia în sec. XX. Incontestabil, opera lui ne permite să afirmăm cu certitudine acest lucru. Debutând din fragedă copilărie într'o revistă de liceu, *Credinţa*, editând la 17 ani o revistă proprie *Flori de stepă*, el, timp de 21 de ani, a editat la Paris în limba franceză prestigioasa revistă *Catacombes*.

A debutat firesc pentru un Român, a debutat cu versuri, ca poet, dar acum ajuns pe culmile vârstei, el scoate în fiecare an câte o carte de cugetări teologice, care te uimesc prin prospeţimea gândirii, prin profunzimea cugetării şi printr'o dorinţă nestăvilită de a înţelege omul în toată complexitatea lui, de a înţelege care este menirea religiei şi raportul omului, a personalităţii cu divinitatea.

În Noembrie 2000, Sergiu Grossu a împlinit 80 de ani. Pentru acei care nu-i cunosc opera, pentru acei care vor să-i cunoască opera, pentru acei care vor să-i mulţumească pentru această operă, reproducem aici bibliografia volumelor semnate de Sergiu Grossu şi-i adresăm frumoasele noastre felicitări cu ocazia înaintării în vârstă.

Iurie COLESNIC

Cărţi în limba franceză

- *Nous attendons une Nouvelle Terre.* Editura *"La Pensée Universelle"*, Paris, 1971.
- Un rayon de soleil (O rază de soare, poeme). Editura *"Debresse"*, Paris, 1971.
- *La Chaîne* (Lanţul, poem de închisoare). Ed. *"Les Paragraphes littéraires de Paris"*, 1971.
- *Catacombes* 1973 (Almanach de l'Eglise du Silence) Editura *"Catacombes"*, Paris
- Derrière le rideau de bambou. Editura *" Catacombes"*, Paris 1975.
- *Au fond de l'abîme.* Editura *"Apostolat des Editions"*, Paris, 1976.
- *Vania Moisséieff.* Editura *"Catacombes"*, Paris 1976.
- *Les Enfants du Goulag.* Editura *"France-Empire"*, Paris, 1979.
- La calvaire de la Roumanie chrétienne. Editura *"France-Empire"*, Paris, 1987.
- *Maîtresse, Dieu Existe.* Editura *"Fayard"*, Paris, 1988.
- *l'Homme interieur.* Editura *"Résiac"*, 1997.

Cărţi în limba engleză

- *The Church in today's catacombs.* Editura *"Arlington House"*, U.S.A., 1976

Cărţi în limba română

- *Muştar (Epigrame şi epitafe).* Editura *"Bucovina"* I.R. Torouţiu, Bucureşti, 1940.
- *Pietre de aducere aminte* (poezii religioase, semnate Simion Cubolta). R.F.G., 1971
- *Calvarul României creştine.* Editura *"Convorbiri Literare"*, Iaşi, 1992.
- *Inscripţii pe un vas de lut* (poezii). Editura *"Roza Vânturilor"*, Bucureşti, 1994.
- *Univers simfonic* (peme orale create într'un lagăr din balta Dunării. Editura *"Roza Vânturilor"*, Bucureşti, 1994.
- *În şfichiul ironiei* (poezii satirice, semnate Zadig). Editura *"Hrisovul"*, Bucureşti, 1996.
- *În aşteptarea unui nou pământ.* Editura *"Duh şi Adevăr"*, Bucureşti, 1998.
- *Apocalipsiada* (Epopee creştină în 12 cânturi). Editura *"Eminescu"*, Bucureşti, 1999
- *Chipul omului dinlăuntru.* Editura *"Duh şi Adevăr"*, Bucureşti, 1999.
- *Peripeţiile lui Tumpi* (pentru copii). Editura *"Museum"*, Chişinău, 2000.
- *Fiul cel pierdut* (Poeme dramatice de inspiraţie religioasă). Editura *"Eminescu"*, Bucureşti, 2000.
- *Banul* (Poem oral). Editura *"Eminescu"*, Bucureşti, 2000.
- *Îmi bate inima la Bug.* Chişinău, Museum, 2000.

A fondat la Chişinău Centrul Internaţional de Cultură pentru Copii şi Tineret "Sergiu Grossu" şi revista "Universul Credinţei"

HRISTU NASTU

Urmare din pag. 18

şi i-au cuprins sufletul. Curat ca o făptură bine plăcută Tatălui Ceresc, cu o căutătură umană destul de rară faţă de semenii săi, el a putut să se urce pe scara creştinismului său ortodox până la culmi nebănuite.

Slujba de înmormântare celebrată de către părintele Valentin Brătan, ajutat de membrii formaţiunii muzicale CARMEN, prezenţi la despărţire, a fost duhovniceşte înălţătoare, în Biserica Sfântului Ştefan, instituţie eclesiastică a Patriarhiei Ecumenice din Constantinopol.

Dus la locul de veci de familia îndurerată şi de prietenii săi de totdeauna, în cimitirul din inima Parisului Montparnasse, acolo unde-şi dorm somnul cel de veci slujitori ai altarului ortodox român şi mari laureaţi ai neamului nostru, ca Arhimandritul Ioasafat Snagoveanul, părintele ieromonah Pahomie, Mitropolitul Bucovinei Visarion Puiu, arhiepiscopul Teofil Ionescu, protoiereul mitrofor Vasile Boldeanu, ca şi Eugen Ionescu, fost membru al Academiei franceze, filosoful Emil Cioran, profesorul Coriolan Calmar şi fatăl său, precum şi mulţi alţi compatrioţi deveniţi între timp cetăţeni francezi, de origine etnică română. Împreună cu ei vei sta aici şi tu, în acest loc binecuvântat de Dumnezeu până în clipa în care, după credinţa noastră creştin-ortodoxă, vei auzi glasul trâmbiţei învierii celei de obşte, când vor învia toate neamurile pământului.

Acum, de pe marginea mormântului tău deschis încă, ne luăm rămas bun, noi dela tine şi tu dela noi. Acum pe tine te vor lua îngerii lui Dumnezeu şi te vor duce la El, cel înconjurat de Heruvimi şi de Serafimi, că acolo eşti chemat după cum spune Sfântul Apostol şi Evanghelist Matei:*"Veniţi binecuvântaţii părintelui Meu, moşteniţi împărăţia care este gătită vouă dela întemeierea lumii"* (25-34), că nu în zadar, fostul nostru păstor duhovnicesc, părintele protoiereu mitrofor Vasile Boldeanu, de câte ori venea vorba despre tine spunea: fratele nostru Nastu, *"Omul lui Dumnezeu"*.

Dragă Chiciule, să-ţi fie ţărâna uşoară!

Unul din enoriaşii şi prietenii veniţi la mormânt

PUTEŢI PROCURA

Dela editura DUH ŞI DEVĂR, fondată de compatriotul nostru Sergiu Grossu, la Bucureşti, următoarele cărţi spirituale:

1. *În aşteptarea unui nou pământ*, de Sergiu Grossu - (144 p.)
2. *Binecuvântată fii, închisoare*, de Nicole Valéry-Grossu - (254 p)- ***epuizată***-
3. *Spălarea creierului - Complotul psihopolitic al comunismului.* - text prezentat de Sergiu Grossu - (146 p.)
4. *Chipul omului dinlăuntru - În căutarea plenitudinii noastre spirituale -*, de Sergiu Grossu - (186 p.) - ***epuizată*** -
5. *Evanghelia Exilului*, de Sergiu Grossu - (224 p.)

Costul fiecărui volum este de 10 dolari U.S.A. (în care este inclusă şi expediţia)

A se adresa la Editura *"Duh şi Adevăr"* , căsuţa poştală 22 - 232, Bucureşti 1, trimiţând, odată cu comanda, şi o copie după dispoziţia de plată, adresată Băncii Comerciale Române (B.C.R.) din Bucureşti, Sector 1, în contul editurii *"Duh şi Adevăr"* N-rul: **472 141 601 770.**

O CARTE CAUTĂ SPONSOR

Cartea ***"Cititor în exilul creator" (Eseuri literare despre scriitori ai exilului nostru)*** de George Băjenaru, este gata de tipar şi are nevoie de sponsori spre a fi publicată. Iubitorii de literatură, care vor să o sponsorizeze, vor fi listaţi pe o pagină specială. Fiecare sponsor va primi un exemplar gratuit. Pentru detalii, contactaţi autorul: 5 Essex Street,, Wakefield, MA., 01880. Tel: (781) 245-5467.

5 un apel telefonic internaţional gratuit de 5 minute

De acum până pe 22 martie 2001
1-800-225-2750
WESTERN UNION MONEY TRANSFER
The fastest way to send money worldwide

Nu este valabilă în provincia Quebec şi unde este interzisă de lege. Consultaţi agentul cu privire la regulile ofertei speciale de apel telefonic. Există restricţii.

©2001 Western Union Holdings Inc.

ŞTIRI, ŞTIRI, ŞTIRI

AU ÎNCEPUT INUNDAŢIILE ÎN ŢARĂ

Inundaţiile dela începutul lunii Martie au provocat pagube materiale în mai multe localităţi din Nordul şi Vestul ţării, meteorologii avertizând că încălzirea vremii şi precipitaţiile vor favoriza în continuare producerea acestui fenomen, informează Comisia Centrală de Apărare împotriva Inundaţiilor (CCAI) din cadrul Ministerului Apelor şi Protecţiei Mediului. Potrivit bilanţului Comisiei Centrale, inundaţiile au provocat pagube în mai multe localităţi din judeţul Maramureş (Giuleşti, Berbeşti, Fereşti, Vadu Izei şi Valea Vişeului), unde au fost afectate 43 de gospodării. În judeţul Bihor, s'au produs pagube în cinci localităţi (Cabeşti, Remetea, Sohodor, Corbeşti şi Meziad), fiind inundate 35 de case, cinci poduri şi podeţe, şi 335 ha de teren agricol. În municipiul Baia Mare, au fost inundate 11 gospodării şi 14 anexe. În judeţul Alba, DN 75, care leagă localitatea Câmpeni de Oradea, a fost închis, din cauza inundaţiilor. Pe Drumul Naţional 75, în dreptul kilometrului 52+500, apele Arieşului au inundat şoseaua pe o porţiune de aproximativ o sută de metri. Circulaţia autoturismelor care intenţionau să ajungă în judeţul Bihor a fost deviată pe o rută ocolitoare, prin judeţul Hunedoara.

Autorităţile locale din judeţul Suceava au început detonarea podurilor de gheaţă de pe râurile Bistriţa şi Dorna, după ce apele au inundat zeci de gospodării, ameninţând circulaţia pe calea ferată şi pe Drumul European 576, informează Mediafax. Cinci râuri din judeţul Bistriţa-Năsăud au ieşit din matcă, inundând mai multe drumuri şi câteva sute de case. Cel mai grav a fost afectată localitatea Coşbuc, unde au fost inundate 320 de case şi 100 ha de teren agricol. Circulaţia pe DN 17, care leagă judeţul Bistriţa Năsăud de Maramureş, a fost întreruptă în totalitate pe raza acestei localităţi, iar cea feroviară se desfăşoară cu restricţie. În oraşul Beclean, au fost inundate 20 ha de teren agricol. Comisia de apărare împotriva inundaţiilor informează că localitatea Teceu de pe Tisa era în curs de evacuare, precum şi un cartier din Sighetul Marmaţiei de pe Iza, iar localităţi de pe cursul Lăpuş erau în curs de pregătire pentru evacuare.

Hidrologii prognozează că debitele vor fi în creştere din cauza efectului combinat al cedării apei din stratul de zăpadă, al precipitaţiilor în curs şi celor prevăzute, de 10-15 l/mp, şi propagării în special pe râurile din bazinele hidrografice ale râurilor Vişeu, Iza, Tur, Someşul Mare, Someşul Mic, Someş, Crasna, Barcău, Crişuri şi Arieş, unde cotele de apărare vor fi depăşite. Debitul Dunării la intrarea în ţară va fi în scădere.

ROMÂNIA VA IMPORTA ENERGIE ELECTRICĂ

România va importa circa 450 GWh de energie electrică pentru a satisface cererea internă prognozată pentru primul trimestru al anului.

GABRIEL ANDREESCU EXCLUS DIN GDS

La cererea lui Gabriel Liiceanu, a fost exclus din Grupul pentru Dialog Social, Gabriel Andreescu ca urmare a *"acuzaţiilor calomnioase, fără dovezi"* pe care acesta le-a făcut la adresa lui Andrei Pleşu.

MODIFICAREA LEGILOR AGRICULTURII

PDSR pregăteşte un pachet masiv de proiecte pentru modificarea legilor referitoare la agricultură. În pachetul anunţat intră Legea Zootehniei, Legea efectivelor de animale, Legea muntelui, legea exploataţiilor agricole, Legea formelor asociative, Legea creditului agricol, Legea de funcţionare a pieţei produselor, Legea organizaţiilor interprofesionale, Legea privatizării societăţilor comerciale care deţin terenuri agricole şi modificarea Legii Lupu.

IMIGRANŢI ILEGALI AJUNG LA LONDRA ASCUNŞI ÎN TRENUL EUROSTAR

Poliţia britanică a descoperit la Londra, ascunşi în trenul de mare viteză EUROSTAR, nouă imigranţi care susţin că sunt Români.

STABILITATEA EUROPEANĂ NU SE POATE FĂRĂ RUSIA, SPUNE ILIESCU

În urma întâlnirii cu delegaţia parlamentară rusă condusă de Preşedintele Consiliului Federaţiei, Egor Stroev, Şeful statului român a declarat că stabilitatea europeană şi mondială nu poate exista fără un rol activ al Rusiei. Iliescu a mai spus că Rusia este o ţară mare, o putere politică şi militară, o ţară cu un potenţial economic extraordinar, de aceea România, care se află din punct de vedere geografic în apropiere de Rusia, trebue să dezvolte relaţii bilaterale cu aceastã ţară.

În privinţa rezultatelor alegerilor din R. Moldova, premierul a spus că aceasta a fost opţiunea populaţiei şi nu vrea să facă nici un comentariu asupra acestei opţiuni.

13 AMBASADORI RECHEMAŢI

În luna Februarie, treisprezece ambasadori români au fost rechemaţi în ţară. Aceştia sunt: Smaranda Enache, ambasador în Finlanda; Petre Constantin, ambasador în Tunisia; Alexandru Herlea, reprezentant permanent la UE; Ion Telega, ambasador la Madrid; Mihai Zamfir, ambasador la Lisabona; Silvia Petrovici, ambasador la Bangkok; Teodor Baconsky, ambasador la Vatican; Victor Bârsan, ambasador la Chişinău; Ioan Balin, ambasador în Maroc; Dan Rădulescu, ambasdador în Grecia; Tiberiu Costăchescu, ambasador în Zimbabwe; Nicolae Coman, ambasador în Kenya şi Marin Ioana, ambasador în Venezuela.

DEFICITUL BUGETAR

Bugetul de stat a înregistrat, în perioada 1 Ianuarie-31 Decembrie 2000, un deficit în valoare de 29.090 miliarde de lei, reprezentând 3,7% din Produsul Intern Brut. În această perioadă, s'au realizat venituri în proporţie de 97,5% şi cheltuieli de 98,3%, informează Ministerul Finanţelor.

TRAIAN BĂSESCU ŞI-A ANUNŢAT CANDIDATURA LA PREŞEDINŢIA PD

Traian Băsescu şi-a explicat decizia de a candida la preşedinţia PD, arătând că doreşte relansarea partidului şi că nu este vorba de o candidatură împotriva lui Roman. Consiliul de Coordonare Naţional al PD a decis, cu 276 voturi pentru convocarea Convenţiei Naţionale Extraordinare în luna Mai, în timp ce propunerea lui Petre Roman privind organizarea Convenţiei în luna Septembrie a întrunit numai 160 de voturi.

FURT DE BIJUTERII DIN LOCUINŢA FIICEI LUI MELEŞCANU

Poliţiştii bucureşteni anchetează furtul unor bijuterii de aur din locuinţa fiicei lui Teodor Meleşcanu, preşedintele ApR, informează surse din Poliţie. Mariana Meleşcanu a reclamat că din locuinţa sa, situată în strada Grigore Alexandrescu, din sectorul 1, au dispărut, în perioada Octombrie 2000-Februarie 2001, bijuterii din aur în valoare de patru mii de dolari.

BOGDAN MAZURU A FOST NUMIT AMBASADORUL ROMÂNIEI LA NATO

Autorităţile dela Bucureşti au decis numirea însărcinatului cu afaceri al României la Washington, Bogdan Mazuru, în funcţia de ambasador al României la NATO. Actualul şef al misiunii la Alianţa Nord-Atlantică, Lazăr Comănescu, va fi numit la conducerea reprezentanţei diplomatice a României la Uniunea Europeană.

ÎNTREPRINDERILE MICI ŞI MIJLOCII CU PROFIT BRUT AU SCĂZUT

Numărul întreprinderilor mici şi mijlocii care au obţinut profit brut în anul 1999 este de 162.922 de societăţi, comparativ cu 224.881 societăţi care au obţinut profit brut în anul 1997, se arată într'o informare a Ministerului pentru Întreprinderi Mici şi Mijlocii (IMM). Cifra de afaceri a IMM-urilor a scăzut, în 1999, la 44,9%, din totalul cifrei de afaceri a societăţilor comerciale. În acelaşi timp, numărul slariaţilor IMM-urilor a crescut, în 1999, la 40,2% din totalul salariaţilor societăţilor comerciale.

ACTRIŢA FRANCEZĂ BRIGITTE BARDOT A SOSIT LA BUCUREŞTI

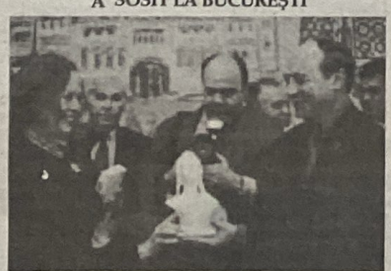

Bardot a declarat, la sosire, că scopul vizitei sale este acela de a-i salva pe cei 200.000 de câini vagabonzi din Bucureşti. Actriţa franceză va semna, cu Primăria Capitalei şi Fundaţia *"Vier Pfhoten"* un contract privind stertilizarea masivă a câinilor fără stăpân.

ROMÂNIA VA IMPORTA GRÂU

România are nevoie de 500.000 de tone de grâu pentru panificaţie, ca să asigure consumul intern până la recolta nouă. Ministerul Agriculturii, Alimentaţiei şi Pădurilor a declarat că această cantitate de grâu trebue importată.

ANCD VA FUZIONA CU PNŢCD

Surse din ANCD au declarat că semnătura protocolului de fuziune la nivelul conducerilor dintre cele două partide va avea loc în în cel mai scurt timp posibil. ANCD a solicitat acordarea a trei locuri la vârful conducerii PNŢCD, din care doi vice-preşedinţi şi funcţia de preşedinte al Comitetului Naţional de Conducere, a unui număr de 7-8 reprezentanţi în Delegaţia Permanentă şi a 25-30 de locuri în Comitetul Naţional de Conducere. Secretarul general al PNŢCD, Călin Cătălin Chiriţă a confirmat acceptarea acestor solicitări, arătând că ele reprezintă ponderea de unu la cinci dintre PNŢCD şi ANCD, rezultat în urma ultimelor alegeri. Rezultatul negocierilor de până acum va fi supus votului Comitetului Naţional de Conducere al PNŢCD şi Consiliului Naţional al Reprezentanţilor ANCD.

Declaraţia de fuziune a PNŢCD şi ANCD este semnată, din partea PNŢCD, de Andrei Marga - preşediunte, Vasile Lupu - prim-vicepreşedinte, Călin Cătălin Chiriţă - secretar general, Ion Caramitru - vicepreşedinte, Gherghe Ceauşescu şi Adrian Gorun - secretari executivi, iar din partea ANCD de Victor Ciorbea - preşedinte, Marius Băzu - vicepreşedinte, Mihai Gh. Vâlceanu, Eugen Crişan, Dan Condurat şi Nicolae Bileca - membri în Biroul Permanent.

SPORT

RĂDUCIOIU LĂUDAT DE PRESA FRANCEZĂ

Evoluţia atacantului român Florin Răducioiu a fost unul dintre atuurile celor dela AS Monaco pentru ca actuala campioană a Franţei să poată merge mai departe în Cupa Ligii. În ofertul de finală al Cupei, AS Monaco a învins în deplasare echipa Chateauroux cu 1-0. Golul a fost marcat de Gallardo, în urma evoluţiei foarte bune a lui Răducioiu, spun ziarele franceze.

STEAUA A FOST MOMITĂ CU BANI DE BARCELONA

Ziarul spaniol *"Diario As"*, unul dintre cele mai prestigioase cotidiene sportive din Spania a dezvăluit într'un articol, că fostul portar stelist Helmuth Ducadam, erou al finalei de neuitat a Cupei Campionilor Europeni din 1996, a fost momit cu bani de preşedintele echipei Barcelonei. Se precizează chiar că olficialii din anturajul clubului spaniol au discutat cu diriguitorii români despre această posibilitate, totuşi nepusă în practică până la urmă. Ducadam a înregistrat în acel meci, cu Barcelona, cea mai mare performanţă din istoria fotbalului românesc.

ECHIPA FEMININĂ DE HANDBAL DIN ZALĂU S'A CALIFICAT

Echipa feminină de handbal Silcotub Zalău s'a calificat în sferturile de finală ale Cupei Cupelor, după ce a învins pe teren propriu, cu scorul de 25-17 (14-6), formaţia spaniolă Rolcasa Gran Canaria, în manşa a doua a optimilor de finală ale competiţiei.

MECIUL CU ITALIA SE VA JUCA LA GHENCEA

Deşi la un moment dat se vehicula varianta disputării partidei cu Italia pe stadionul *"Naţional"*, conducerea FRF a stabilit ca revanşa cu *"squadra azzura"* din preliminarele Campionatului Mondial va avea loc pe stationul *"Steaua"*, Sâmbată, 24 Martie.

GH. MUREŞAN VA REVENI ÎN ROMÂNIA

Baschetbalistul Gheorghe Mureşan va juca din nou, după şapte ani, pentru echipa naţională a României, el urmând să evolueze în preliminarele Campionatului European.

ROMÂNIA A ÎNVINS SPANIA LA RUGBI

Selecţionata de rugbi a României a învins la Sevilla, cu scorul de 27-12 (10-9), reprezentativa Spaniei, în cadrul etapei a II-a a Cupei Europene a Naţiunilor.

ROMÂNIA-LITUANIA 3-0 (2-0)

Echipa naţională a României a învins, cu scorul de 3-0 (2-0), selecţionata Lituaniei, în finala turneului din Cipru, disputat la Nicosia.

GABI POPESCU LA CRAIOVA

Fostul *"bancar"* Gabi Popescu a ajuns la un acord cu acţionarii Universităţii Craiova, club care a semnat un angajament valabil până în Iunie 2003. Conform unor surse autorizate, Popescu va avea cel mai mare contract din echipă, 120.000 de dolari anual.

GABRIELA SZABO A STABILIT UN NOU RECORD MONDIAL

Atleta română Gabriela Szabo a stabilit în cadrul reuniunii atletice dela Birmingham, un nou record mondial în proba de 3.000 de metri, cu timpul de 8 minute, 32 de secunde şi 37 de sutimi.

JUCĂTOARE DE TENIS ROMÂNĂ PE LOCUL 41 ÎN CLASAMENTUL WTA

Jucătoarea română de tenis Ruxandra Dragomir se află pe locul 41 în clasamentul WTA, cu un total de 746 puncte. Prima poziţie în ierarhia mondială feminină este ocupată în continuare de Elveţiana Martina Hingis.

LA HOCHEI, STEAUA E CAMPIOANĂ NAŢIONALĂ

Echipa de hochei pe gheaţă, Steaua Bucureşti a câştigat cel de-al 35-lea titlu de campioană naţională, învingând, cu scorul general 3-0, formaţia Sport Club Miercurea Ciuc, în finala Ligii Naţionale de hochei.

HAGI ŞI POPESCU AU DECLARAT CĂ ÎN FOTBALUL ROMÂNESC ESTE MULTĂ MIZERIE

Jucătorii echipei Galatassary, au declarat la plecare spre Instambul că nu ştiu dacă se vor mai implica în fotbalul românesc. Hagi a afirmat că a renunţat la perspectiva ocupării unui post în conducerea tehnică a unui club din România. El s'a declarat scârbit de situaţia fotbalului din România. Popescu a spus pe Aeroportul Otopeni că el ar vrea să se întoarcă în ţară, însă nu în mizeria care este acum în fotbalul românesc.

ŞTIRI DIN ŢARĂ

- transmise de Andrei BĂDIN -

"DEFUNCTA SECURITATE"

Regimul Ion Iliescu, scrie cotidianul bavarez *"SĂ ddeutsche Zeitung"*, oferă o nouă pâine albă pentru ofiţerii de rang înalt ai fostei poliţii politice ceauşiste. *"Defuncta Securitate"*, cum i se spunea până de curând, mai degrabă cu speranţa, revine, iar *"foştii securişti"* primesc noi funcţii importante.

"Dacă cineva ar vrea să facă un film de acţiune proastă", despre mărirea şi decadenţa (sau, dimpotrivă, despre decăderea şi mărirea) Securităţii ceauşiste, ar avea nevoie de un scenarist care, punându-se pe treabă, *"nu ar putea omite câteva idei clasice: un reprezentant al opoziţiei civice descoperă detalii despre trecutul de ofiţer în Securitate al unui politician din actuala putere post-comunistă, însă, imediat după ce şi-a făcut publică descoperirea, este victima unui stupid accident de circulaţie. Nimic nou,* afirmă autorul comentariului publicat de ziarul bavarez, *căci aşa se întâmpla şi în vremea în care Securitatea îşi regla conturile*

RISTEA PRIBOI

după cum îi cerea interesul momentului.

Eroul principal al acestui scenariu, explică autorul comentariului, Katrin Lauer, *este Radu F. Alexandru, parlamentar liberal, iar personajul negativ se numeşte Ristea Priboi, <fost ofiţer în serviciul de spionaj al lui Ceauşescu, DIE, şi, de câtăva vreme, nici mai mult, nici mai puţin decât preşedintele Comisiei parlamentare de control a activităţii serviciilor secrete>"* explică *SĂ ddeutsche Zeitung*, adăugând: *"La câteva zile după ce a dat în vileag relaţia specială dintre Priboi şi DIE, Alexandru este implicat într'un accident rutier - maşina sa este lovită, frontal, de un alt vehicul, de un maestru al volanului pentru care culoarea roşie a semaforului nu semnifica nimic.*

De-acum, CNSAS mai trebue să afle dacă Priboi s'a aflat sau nu în spatele atentatelor comise, în numele fostului regim, împotriva adversarilor politici din străinătate, mai ales în spatele atacului cu bombă împotriva sediului munchenez (n.a. - *SĂ ddeutsche Zeitung* -) *al postului de radio Europa Liberă, în 1981".*

Reactivarea securistului Priboi face parte dintr'un lung registru de farse triste. A fost toată viaţa (informaţie publică) ofiţer activ al DIE. Excomuniştii din PDSR recunosc faptul că au ştiut dela început pe cine, anume, instalează în fruntea Comisiei parlamentare de supraveghere a activităţii serviciilor secrete.

IMPORTURILE AGROALIMENTARE AU CRESCUT

Anul trecut, importurile de produse agroalimentare au fost de trei ori mai mari decât exporturile. Conform statisticilor furnizate de Ministerul Agriculturii, Alimentaţiei şi Pădurilor privind exportul şi importul acestor produse, anul 2000 a adus un deficit de peste 593 milioane dolari. Astfel, importurile de produse agro-alimentare au fost în valoare de aproape 932 milioane dolari, în timp ce din exporturi s'au încasat doar 338 milioane de dolari.

Marii importatori de produse agroalimentare pentru ţara noastră sunt Ungaria, Brazilia, Germania, Turcia, Polonia, Olanda, SUA. Se fac importuri la cereale, zahăr, tutunuri brute şi ţigări, carne de bovine, porcine şi păsări, lapte şi produse din lapte.

VALERIU STAN RENUNŢĂ LA CETĂŢENIA ROMÂNĂ

Valeriu Stan, fost şef al Departamentului de Control al Guvernului în administraţia Ciorbea, a hotărît să renunţe le cetăţenia română. Hotărîrea a fost luată deoarece după îndepărtarea sa din aparatul Executivului, a avut mult de suferit de pe urma dezvăluirii neregulilor comise de înalţi demnitari publici şi oameni politici aparţinând tuturor partidelor politice importante. În România problema corupţiei demnitarilor şi funcţionarilor publici este de o gravitate specială, spune Valerian Stan. Renunţ să mai aparţin unui astfel de stat, precizează fostul sef al Departamentului de Control al Guvernului.

LA ROMTELECOM S'A GĂSIT UN VINOVAT

Conform Consiliului de Administraţie al RomTelecom, vinovat de creşterea preţurilor a fost directorul executiv comercial, Radu Moldovan. El a fost demis datorită următoarelor acuze: politică de marketing defectuoasă şi politică tarifară neadecvată cu cerinţele abonaţilor. Conform declaraţiilor ministrului Comunicaţiilor şi Tehnologiei Informaţiei, majorarea tarifelor RomTelecom nu va depăşi în următorii doi ani, nivelul inflaţiei.

ECONOMIA ROMÂNIEI VA FI AFECTATĂ DE CRIZA DIN TURCIA

Specialiştii economici sunt de părere că criza din Turcia va afecta puternic economia din România. În primul rând, Turcia este un partener destul de important, atât investiţional, cât şi comercial al României. Criza economică din Turcia va afecta nu în sensul strict al cuvântului, ci în sensul restrângerii sau chiar abandonării posibile a unor investiţii.

O NOUĂ INDEXARE A PENSIILOR

Guvernul a decis că pensiile vor fi indexate, în primul trimestru al acestui an cu 7,5 la sută şi 5 la sută, în funcţie de anul deschiderii drepturilor de pensie. Hotărîrea va intra în vigoare începând cu luna Martie 2001. Astfel, pensia medie de bază va creşte la 1.229.000 lei, iar pensia medie de bază a pensionarilor de limită de vârstă şi vechime completă va ajunge la 1.612.725 lei.

ÎN ROMÂNIA SE FURĂ O MAŞINĂ LA FIECARE DOUĂ ORE

Un număr de 11-12 autoturisme pe zi au fost furate, în medie, anul trecut, în România, a declarat într'o conferinţă de presă, locotenent-colonelul Adrian Mihai, din cadrul Direcţiei Poliţiei Judiciare din IGP. El a adăugat că numărul cazurilor este în creştere, anul trecut fiind înregistrate 4.546, cu 327 mai multe faţă de anul precedent.

O MISIUNE A FMI A FOST ÎN BUCUREŞTI

În perioada 9-23 Februarie o misiune a FMI, condusă de Neven Mates, a evaluat perspectivele macroeconomice ale României în vederea începerii unor noi negocieri cu noul guvern, privind programul care ar putea fi susţinut de Fondul Monetar. Consiliul Director al FMI a fost încurajat de progresul semnificativ înregistrat în România în 1999 şi 2000 în privinţa stabilizării şi reformei, precum şi de semnele de relansare economică. În acelaşi timp, Consiliul Director a regretat derapajele în domeniul politicii salariale în sectorul public şi al disciplinei financiare, care au contribuit la menţinerea inflaţiei la un nivel înalt.

Pentru ca relansarea economică să fie durabilă, sunt necesare accelerarea şi intensificarea reformei structurale, precum şi adoptarea unor măsuri prompte în domeniul privatizării. În perioada următoare România trebue să rezolve reducerea inflaţiei şi stabilitatea sistemului fiscal, a declarat negociatorul-şef al Fondului Monetar Internaţional pentru România, Neven Mates.

ION CARAMITRU A AMENINŢAT CU RETRAGEREA DIN CONDUCEREA PNŢCD

Vicepreşedintele PNŢCD Ion Caramitru a anunţat membrii Delegaţiei Permanente că doreşte să se retragă din conducerea partidului, întrucât nu a fost consultat şi nici măcar informat de către preşedintele Andrei Marga când a fost numit nou şef al Biroului de presă, deşi ca vicepreşedinte se ocupă de comunicare şi de relaţii cu mass-media. Decizia lui Ion Caramitru nu are legătură cu persoana numită la conducerea Biroului de Presă, ci de faptul că nu se respectă principiile în partid.

Biroul de Presă al PNŢCD era condus de Roxana Iordache, numită iniţial de Biroul Naţional Interimar de Conducere şi acceptată prin consens de către Biroul Naţional de Conducere în data de 7 Februarie. Prin decizia preşedintelui Andrei Marga a fost numit Gheorghe Ţârâ în această funcţie. În favoarea argumentelor lui Ion Caramitru, alţi doi vicepreşedinţi, Constantin Dudu Ionescu şi Radu Sârbu şi-au expus punctele de vedere. Discuţiile pe acest subiect din Biroul Naţional de Conducere, au avut loc în absenţa preşedintelui de onoare Ion Diaconescu, a prim-vicepreşedintelui Vasile Lupu şi a vicepreşedinţilor Gheorghe Ciuhandu şi Ion Mureşan.

PETRE ROMAN PIERDE DIN SUSŢINĂTORI

Fostul vicepreşedinte PD, Radu Berceanu, care se află în grupul de susţinători ai lui Traian Băsescu, a declarat că scindarea Partidului Democrat depinde de Petre Roman. Dacă va pierde şi nu va da dovadă de *"fair play"*, el poate să plece şi să înfiinţeze o nouă formaţiune politică. În ultimele zile, mai mulţi dintre foştii susţinători ai lui Roman, printre care Radu Berceanu şi Alexandru Sassu au anunţat că îl susţin pe Băsescu la şefia PD.

UN ALT SECURIST NUMIT ÎN POST DE RĂSPUNDERE

Serviciul de Telecomunicaţii Speciale (STS) are un nou director. Gen. de brig.(r) Tudor Tănase a fost numit în această funcţie. El a activat ca ofiţer activ în Departamentul de Informaţii Externe în perioada 1976-1978. Până în 1989, îndeplineşte diverse funcţii în cadrul Unităţii speciale *"R"*. Conform declaraţiilor noului director interimar al serviciului STS, acesta îşi va stabili priorităţile privind programele sale astfel încât să nu mai fie perceput ca o povară pentru bugetul statului.

ECHIPAMENTUL MILITAR ESTE EPUIZAT

Un comunicat transmis de Biroul de presă al MApN menţionează că echipamentul pentru militari este aproape epuizat, fondurile alocate, în ultimii ani, pentru achiziţionarea acestora fiind insuficiente.

PÂINEA S'AR PUTEA SCUMPI

Introducerea taxei pentru Fondul Naţional de protejare a producătorilor agricoli ar putea duce la majorarea preţului pâinii cu până la 16%, spun brutarii. Asociaţia Naţională a Industriilor de Morărit şi Panificaţie din România a solicitat Parlamentului să respingă proiectul de lege propus de Guvern.

DATORĂM 16 MILIOANE DM GERMANIEI

Print Hotărîrea 218/2001, adoptată pe ascuns, Guvernul a decis ca contravaloarea în lei a sumei de 16 milioane DM să fie plătită din bugetul Finanţelor Publice. Datoria rezultă din faptul că o anumită societate comercială nu şi-a onorat contractele cu partenerul german. Hotărîrea nu menţionează societatea citată ca debitoare, dar surse confidenţiale au menţionat Uxinexportimport, bine cunoscută în înalte sfere ale celor care înghit fonduri externe garantate de stat.

BUGETUL UE NU INCLUDE ROMÂNIA

Bugetul alocat extinderii UE nu include şi România. Potrivit bugetului UE pe perioda 2000-2006 va permite aderarea la Uniune a zece state candidate, începând cu anul 2004. Cheltuielile privind aderarea României vor fi cuprinse în bugetul Uniunii Europene din 2007, buget ce va fi elaborat şi aprobat în 2006.

PRIVATIZAREA SECTORULUI ENERGETIC

Secretarul de stat în Ministerul Industriei şi Resurselor (MIR), Iulian Iancu, a declarat că procesul de privatizare va debuta la data de 1 Iunie. Procesul de privatizare are în vedere cele două societăţi de distribuire a gazelor naturale, Distrigaz Sud şi Distrigaz Nord, cât şi societatea Electrica. Potrivit declaraţiilor secretarului de stat în MIR, concernul STEAG din Germania este foarte interesat în privatizarea sectorului de producţie a energiei electrice din România.

SALARIUL MEDIU NET ÎN IANUARIE A FOST DE 100 DOLARI

Institutul Naţional de Statistică şi Studii Economice informează că salariile Românilor au fost micşorate cu aproape nouă procente în luna Ianuarie, faţă de luna precedentă. Astfel, câştigul salarial mediu net realizat în Ianuarie a fost de 100 dolari.

CURSURILE PIEŢEI VALUTARE DIN 05 MARTIE 2001 LA ORA 12.00

Valute în cont	curs leii
1 dolar SUA	- 27.142
1 dolar austra.	- 14.216
1 dolar can.	- 17.603
1 Euro	- 25.266
1 liră sterlină	- 39.857
1 marcă gr.	- 12.918
1 franc fr.	- 3.852
1 franc belgian	- 626
1 leu mol.	- 2.109
1000 lire turceşti	- 29
100 drahme gr.	- 7.415
100 lire italiene	- 1.305
100 pesetas sp.	- 15.185

BBC CRITICĂ M.A.E. ROMÂN PENTRU EPURAREA DIN AMBASADE

Postul de radio BBC a transmis un grupaj prin care a încercat să demonteze afirmaţiile Ministerului de Externe care a precizat că cei 13 ambasadori, anunţaţi într'un comunicat de presă ca schimbaţi din funcţie, sunt rechemaţi la Bucureşti pe motiv că au *"fost numiţi pe considerente politice"*. Unii dintre aceşti diplomaţi sunt specialişti în istoria şi civilizaţia ţărilor respective şi au relaţii strânse cu politicienii de acolo, susţine în comentariul său secţia română a BBC.

Prof. dr. Mihai Zamfir, ambasador în Portugalia, este un binecunoscut critic literar specialist în portugheză. El a înfiinţat catedre de Limba română în Portugalia şi Brazilia. Bibliografiile din Portugalia citează constant *"Sinteza de literatură portugheză"* scrisă de ambasadorul României la Lisabona. Chemarea lui Zamfir din Portugalia, acum, când această ţară a fost desemnată de OSCE să monitorizeze conflictul din Transnistria ar putea fi un semnal negativ pentru mediile diplomatice internaţionale, comentează BBC.

Teodor Baconsky, ambasadorul la Vatican, apare şi el pe lista diplomaţilor care urmează să revină în ţară. Baconsky este absolvent al Institutului Teologic, doctor în teologie, specialist în antropologia religiilor şi eseist binecunoscut.

Victor Bârsan, ambasador la Chişinău, este jurnalist şi istoric-specialist în problemele Basarabiei. El a fost comentator politic la revista "22" şi a scris cărţi despre conflictul din Transnistria şi soarta grupului Ilaşcu.

Alături de aceştia, se mai află Petre Constantin, cunoscut sub numele de scenă *"Dr. Barbi"*, ambasador în Tunisia, şi Smaranda Enache, în Finlanda.

din cele 3 colţuri ale lumii

RUBRICĂ de DAN PĂSTOREL

FOSTUL CUPLU PREZIDENŢIAL A RATAT PLECAREA...

Fostul cuplu prezidenţial al Statelor Unite a ratat o plecare frumoasă şi a continuat să fie în atenţia mediilor de informaţie, pentru o serie de aspecte cu iz de scandal. După încurcătura cu mobila luată din greşeală dela Casa Albă, sursa principală a fost reprezentată de cele 140 de graţieri şi 36 de comutări de pedeapsă acordate de Bill Clinton în ultima zi a mandatului său prezidenţial.

Graţierea miliardarului evreu Marc Rich, urmărit pentru evaziune fiscală, fraudă şi excrocherii a fost o sursă de scandal, iar un comitet special al Congresului a început să investigheze problema. Rich a fost condamnat în Statele Unite în 1983 pentru tranzacţii ilegale de petrol cu Iranul, fraudă şi evaziune fiscală în valoare de peste 48 milioane de dolari, cea mai mare din istoria Statelor Unite.

Recent, s'a anunţat de către împuternicitul Comisiei de Taxare şi Finanţe ale statului New York că s'a început o acţiune legală pentru 137 milioane de dolari, privind câştigurile frauduloase ale lui Marc Rich din perioada 1980 (26,9 milioane taxe pentru 1980-1982, 13,5 milioane penalizare, 97,4 milioane dobândă).

In vârstă de 56 de ani, Rich s'a născut în Belgia, dar a crescut în Statele Unite şi are cetăţenie israeliană şi spaniolă. El a renunţat la cetăţenia americană pentru a nu fi extrădat din Elveţia, unde trăieşte în prezent şi unde a creat Fundaţia Marc Rich, condusă de un fost ofiţer al Mossadului, Avner Azulai. Aceasta a donat Israelului în ultimii 20 de ani, peste 70 milioane de dolari pentru diverse acte de caritate. Marc Rich a fost în Israel şi în Ianuarie, unde a donat 5 milioane Programului Birthright, instituit pentru studenţii evrei care vin să studieze Israelul în tururi speciale.

Hillary Clinton

Această poziţie a lui Marc Rich explică de ce s'au făcut o serie de intervenţii asupra lui Clinton, direct de către Barak, ca şi peste 50 de scrisori dela diverse personalităţi din Israel, începând cu fostul şef al Mossadului Shabtai Shavit şi terminând cu primarul Ierusalimului Ehud Olmert.

Cazul Rich este controversat fiindcă Denise Rich, soţia lui Marc Rich, de care acesta a divorţat dar care trăieşte în Statele Unite, a donat un milion de dolari Partidului Democrat ca şi subvenţii pentru campania electorală a lui Hillary Clinton pentru postul de senator al New Yorkului şi 450.000 de dolari pentru biblioteca prezidenţială a lui Bill Clinton din Arkansas. Fostul preşedinte democrat Jimmy Carter a calificat graţierea lui Rich drept *"ruşinoasă"*.

Problema s'a complicat prin descoperirea că fratele fostei prime doamne, Hugh Rodham a primit suma de 400.000 de dolari pentru intervenţii de comutare a pedepsei a doi criminali: Carlos Vignali, condamnat pentru trafic de droguri şi Glen Braswell, condamnat pentru fraudă, evaziune fiscala şi sperjurie. Vignali, care a primit o pedeapsă de 15 ani pentrucă a finanţat într'un cerc de droguri intrarea a 360 Kg de cocaină în Minnesota, a primit comutarea pe perioada cât a fost închis, iar Braswell a fost amnestiat.

Senatorul Hillary Clinton a negat că a avut cunoştinţă de intervenţiile fratelui ei şi a declarat că banii vor fi returnaţi. A fost audiat şi Tony Rodham, al doilea frate al Doamnei Clinton, amestecat într'un caz de graţiere făcut de preşedinte cu un an în urmă, în favoarea unui cuplu condamnat pentru evaziune fiscală, cu toată opoziţia Departamentului de Justiţie.

Tony şi Hughe Rodham au vrut să încheie o afacere de 118 milioane de dolari în Georgia, cu o căpetenie locală, un duşman al preşedintelui Eduard Şevardnadze, care a cerut Washingtonului rechemarea acestora în 24 de ore.

Marc Rich

Comutarea pedepsei avocatului american Harvey Weining a produs consternare în Columbia. Acesta a fost condamnat în 1996 la 11 ani închisoare pentru spălarea de bani a traficanţilor de droguri în valoare de zeci de milioane de dolari. Weining era asociat cu cartelul de droguri *Calî*, unul din capii cercului internaţional de droguri cu activităţi în New York, Germania, Elveţia, Italia, Porto Rico şi Columbia.

A fost luat în colimator pentru intervenţii în favoarea unor criminali şi fratele fostului preşedinte, Roger Clinton, care a fost şi el pe lista celor iertaţi pentru utilizare de droguri şi conducere în stare de ebrietate. Roger, care este un cântăreţ de rock, ar fi primit şi el dela tatăl lui Vignali 30.000 de dolari pentru intervenţii în favoarea fiului său.

Comutarea pedepsei la cinci ani va face ca Harvey Weinberg să fie eliberat pe data de 16 Aprilie. Alfonso Valdivies, ambasadorul Columbiei la ONU şi în acelaşi timp procurorul care a facut eforturi ca să pună pe traficanţi în spatele barelor, a calificat acţiunea lui Clinton ca *"sordidă"*. El a mai adăugat că *"pentru Columbia această situaţie este pe de-a dreptul dezamăgitoare şi transmite un mesaj greşit"*.

A început să fie cercetată şi comutarea de pedeapsă a patru Evrei *hasidici*, condamnaţi pentru furtul a peste 40 de milioane de dolari din sumele garantate de stat pentru educaţie, împrumuturi pentru mica afacere şi subsidii pentru cazare. Ei au creat o şcoală religioasă fictivă, pentru a primi sumele respective dela guvern. Evreii hasidici au votat în bloc pentru Hillary Clinton după ce aceasta a luat contact cu Rabinul David Twerski.

Toate aceste scandaluri vânturate de mediile de informaţie nu fac decât să aducă prejudicii senatorului Hillary Clinton căreia, în conferinţele de presă în care îşi expune planurile sale de legislaţie pentru economia New Yorkului, i se pun întrebări mai mult în legătură cu scandalurile recente...

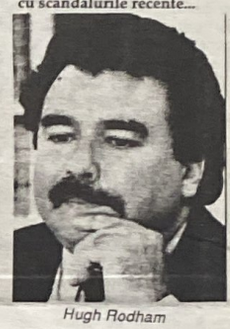

Hugh Rodham

UN NOU CAZ DE SPIONAJ CU RĂSUNET

Se pare că Statele Unite sunt un pământ al făgăduinţei pentru spionii de toate tipurile şi din toate ţările. Legislaţia americană ca şi un exagerat fel de a privi drepturile omului fac ca să-şi desfăşoare activitatea tot felul de bande de mafioţi şi traficanţi de droguri care nu pot fi de cele mai multe ori aduşi în faţa justiţiei, fiindcă nu se poate alcătui un *caz* juridic din lipsă de probe concludente. Statele Unite au jumătate din avocaţii întregii lumi... De reamintit că celebrul Al Capone nu a putut fi arestat decât pentru evaziune fiscală...

A fost prins de curând un nou spion, *"o cărtiţă"* care a spionat din 1995 pentru KGB-ul Uniunii Sovietice, iar apoi pentru continuatorul acestuia, SVR. Robert Philip Hanssen lucra de 25 de ani la FBI şi era legătura acestuia cu Oficiul Departamentului de Stat pentru Misiuni Externe urmărind agenţii străini care lucrau *"sub auspicii diplomatice"*.

După prinderea lui Aldrich Ames în 1994, acesta este cel mai grav caz de spionaj din istoria Statelor Unite. După cum se ştie, Ames a fost *"o cărtiţă"* bine înfiptă în inima CIA, unde conducea direcţia de contraspionaj pentru Europa de Est şi Uniunea Sovietică şi apoi pentru Rusia. Din 1985 el a început să alimenteze pe Ruşi cu cele mai secrete date aflate în agenţie printre care lista agenţilor americani care activau pe teritoriul Rusiei, producând cea mai devastatoare acţiune de spionaj din istoria CIA.

Robert Philip Hannsen a intrat voluntar ca spion al Moscovei, ca şi Ames şi cam din aceeaşi vreme cu acesta,

Robert Hanssen

dar lucrând din interiorul FBI-ului. El a trimis un mesaj ambasadei sovietice din Washington adresată unui agent KGB cu rugămintea de a transmite un plic lui Viktor Cerkaşin, şeful contraspionajului ambasadei sovietice.

Hanssen se va angaja să transmită importante documente Rusilor contra cost, dar niciodată nu va lua contact cu aceştia care nu vor şti nici adevăratul lui nume, nici unde lucrează. De obicei, mesajele sale erau semnate cu *"B"* sau uneori cu *"Ramon"*. Cu ajutorul mesajelor sale au putut fi prinşi de către Moscova trei agenţi KGB dubli, care spionau pentru Americani.

Încă din tinereţe, Hanssen visa să devină un agent dublu, iar idolul lui a fost celebrul spion englez Kim Philby care, ca şef al contraspionajului britanic, a spionat pentru Uniunea Sovietică în timpul celui de al Doilea Război Mondial şi apoi până în 1951 când a fugit la Moscova, Philby a fost un convins comunist.

O explicaţie pentru trădarea lui Hanssen ar fi aceea că el avea un marcant dispreţ pentru guvernul american şi mai ales pentru FBI şi o admiraţie pentru partea rusă. El spunea despre Statele Unite că pot fi asemănate cu *"un copil bine clădit dar arierat, potenţial periculos dar tânăr, imatur şi uşor de manipulat"*.

Hanssen a putut fi prins cu ajutorul spionilor ruşi care au defectat după 1990, când s'a prăbuşit Uniunea Sovietică, iar mulţi din aceştia au defectat în Statele Unite pentru o viaţă mai bună, unde au putut aduce dovezi (chiar corespondenţe ale dublului agent). El a fost prins într'un parc din Virginia, nu departe de casa lui, unde într'un loc erau ascunse documente care trebuiau să fie transmise, iar în altă parte un plic cu 50.000 de dolari.

În afară de miile de pagini de documente aduse din Rusia, au fost confiscate şi două duzini de dischete ale computerului din demisolul casei sale.

Deşi se consideră că Hanssen a primit o sumă de 1,4 milioane de dolari în cei 15 ani de activitate pentru Moscova, el nu a atras prin nimic atenţia vecinilor săi. Familia sa de şase persoane mergea în fiecare Duminică la biserică, iar casa lui era confortabilă, dar nu extravagantă.

În ultimii 15 ani Statele Unite au descoperit o întreagă serie de spioni care au lucrat pentru Moscova.

În 1985 a fost descoperită familia Walker, unde tatăl John Walker şi fiii săi Michael şi Arthur James, toţi ofiţeri de marină, au spionat timp de 18 ani. În acelaşi an a fost prins Edward Lee Howard (CIA), care a vândut secrete şi apoi a fugit la Moscova. În 1986 este prins Robert Pelton (Agenţia de Securitate Naţională). În 1994 Aldrich Ames. În 1996 Edwin Earl Pitts (FBI). În 1996 Harold Nicholson (CIA), cel mai înalt grad de ofiţer al agenţiei condamnat pentru spionaj. În 2000 a fost condamnat George Trofimoff, colonel în rezervă (cel mai înalt grad din armată acuzat de spionaj). A spionat pentru Uniunea Sovietică şi Rusia timp de 25 de ani, fiind decorat cu ordinul *Steagul Rosu "pentru bravură şi sacrificiu în apărarea patriei socialiste"*.

Comunitatea Serviciilor de Informaţii ale Statelor Unite formează un grup de 13 agenţii conduse de directorul CIA (Agenţia Centrală de Informaţie) care este asistat de Statul Major al Comunităţii şi Consiliul Naţional de Informaţie.

CIA (Agenţia Centrală de Informaţie) operează ca o agenţie independentă.

Opt din Serviciile de Informaţie fac parte din *Departamentul Apărării*: 1. Agenţia de Informaţie a Apărării. 2. Agenţia de Securitate Naţională. 3. Agenţia Naţională de Imagini şi Cartografie. 4. Oficiul Naţional de Recunoaştere. 5. Serviciul de Informaţie al Forţelor Aeriene. 6. Serviciul de Informaţie al Armatei. 7. Serviciul de Informaţie al Trupelor Marinei. 8. Serviciul de Informaţie al Marinei.

Patru Servicii de Informaţii sunt Elemente Departamentale de Informaţie care nu fac parte din grupul Apărării: 1. Departamentul de Stat. 2. Departamentul Energiei. 3. Departamentul Trezoreriei. 4. FBI (Biroul Federal de Investigaţie).

DIPLOMAŢIA TEZAURULUI

-III-

Eugen TOMA

Cele două transporturi ale tezaurului (1916, 1917)

Dăm mai jos o scurtă cronologie, incluzând evenimentele semnificative din timpul transporturilor.

Primul transport al tezaurului român pleacă în 17 vagoane la 14/27 Decembrie 1916, când se încheie cu partea rusă un protocol la Iaşi. Ruşii arătaseră o eficienţă suspectă în dorinţa lor de a facilita preluarea tezaurului. Se făceau chiar presiuni din partea autorităţilor ruse ca toate instituţiile statului român să se mute în Rusia... La Moscova se încheie un protocol de inventariere la 16 Februarie/1 Martie 1917. În Februarie-Martie se produce o revoluţie în Rusia (grevele începuseră încă din 22 Ianuarie), în urma căreia ţarul Nicolae al II-lea abdică la 2/15 Martie 1917 şi se instalează un guvern provizoriu. Între timp, Ion I.C. Brătianu fusese la Petrograd între 19 Ianuarie/1 Februarie şi 7/20 Februarie 1917 ca să participe la un consiliu aliat ce s'a dovedit a fi foarte decepţionant.

Urmează o altă vizită în Rusia a lui Brătianu, însoţit de generalul Prezan, între 17/30 Aprilie şi 3/16 Mai 1917, cu care ocazie delegaţia română constată cât de slab era guvernul rus. În ţară, la Iaşi, se produceau evenimente grăitoare: începuse debandada trupelor ruseşti şi, la 23 Aprilie/6 Mai 1917, sovietul trupelor ruseşti din Iaşi plănuia să-l aresteze pe regele Ferdinand şi să răstoarne guvernul român. Se produce la Petrograd încercarea nereuşită de lovitură de stat bolşevică din 3/16-5/18 Iulie 1917, încheiată cu fuga lui Lenin în Finlanda. La putere vine imediat, în Rusia, A. Kerenski ca prim-ministru.

În ciuda acestor semne rele, Nicolae Titulescu, ministrul de Finanţe român, decide în 18/31 Iulie 1917 expedierea unui al doilea transport al tezaurului, de 24 de vagoane, care pleacă în 27 Iulie-9 August 1917. În pofida semnalelor de prăbuşire a imperiului vecin şi a diplomaţiei duplicitare ruse, cel care avea să devină marele diplomat român dintre cele două războaie ia această hotărâre, la care participaseră în şedinţa de guvern din 20 Iulie 1917 şi I.D. Duca şi Take Ionescu. *"La îndemnul aliaţilor, la stăruinţele lui Kerenski, am dus la Moscova... o altă tranşă din tezaurul nostru"* mărturiseşte I.G.Duca în *"Amintiri politice"* (vol.II, München, 1981, p.213). De data aceasta, încrederea era inspirată de noua echipă social-democrată ce luase puterea la Moscova (Nina Barberova. *Les francsmasons russes du XX-e siecle. Ed. Actes Sud, 1990*).

La sosirea la Moscova a celui de-al doilea transport, tezaurul este verificat cu atenţie şi se încheie un protocol.

Din multitudinea de documente în relaţie cu tezaurul, este importantă telegrama din 13/23 Ianuarie 1918, trimisă de guvernul revoluţionar din Rusia la trei zile după intrarea trupelor române în Basarabia, notificând în termeni ultimativi ruperea relaţiilor diplomatice cu România şi sechestrarea tezaurului; citâm: *"Fondul de aur al României, în păstrare la Moscova, este declarat intangibil pentru oligarhia română. Puterea sovietică ia asupra sa răspunderea pentru păstrarea acestui fond şi remiterea lui în mâinile poporului român"*. (Despre acest document va mai fi vorba în cele ce urmează). Trebue precizat că trupele române interveniseră pentru a combate atacurile trupelor comuniste în Basarabia, la cererea Sfatului Ţării către guvernul român. Nota lui Lenin afirma că numai *"poporul român"* va primi tezaurul, lucru care nu s'a întâmplat după 1944, când *"poporul român"* a fost *"eliberat"* prin instalarea regimului comunist în România.

Diplomaţie fără de sfârşit

Diplomaţia, acest compromis între forţă, idealuri, drepturi şi profit, a funcţionat din plin în jurul tezaurului român dela Moscova.

Franţa şi Anglia dăduseră doar un acord verbal şi parţial de garantare a tezaurului, în Decembrie 1916. După căderea lui în mâinile comuniştilor, Aliaţii, în 28 Noembrie 1917, refuză să garanteze transportul tezaurului dela Moscova cu trenul transsiberian, pentru a fi dus în America, pe motivul imposibilităţii pazei adecvate. Consulatul francez dela Moscova a fost garant al tezaurului român, dar în August 1918, înainte de arestarea consulului francez de Sovietici, acest rol l-a preluat consulul Danemarcei, apoi al Norvegiei, iar cheile încăperii tezaurului au ajuns, inutil, în cele din urmă în Occident.

România a ridicat problema tezaurului la: Conferinţa de pace dela Paris (1919-1920); Conferinţa internaţională dela Genova (1922) care hotărăşte restituirea tezaurului, dar în absenţa delegaţiei U.R.S.S.; Conferinţa dela Lausanne (1922-1923); Copenhaga (1920); Londra (1920-1921); Varşovia (1921); Viena (1924) etc. I.I. C. Brătianu ceruse la Conferinţa de pace dela Paris ca Germania să plătească României tezaurul în cadrul despăgubirilor de război, dar propunerea a fost respinsă de Aliaţi, deşi Germania contribuise efectiv la izbucnirea revoluţiei bolşevice; puterile apusene pierduseră sume enorme în Rusia, unde noul regim refuza să plătească ceva. Aliaţii nu considerau evacuarea tezaurului român la Moscova drept o consecinţă a ofensivei Puterilor Centrale asupra ţării noastre; România încheiase pace separată cu Germania în ultimele luni de război...

A urmat o lungă agonie diplomatică, în cursul căreia tratativele asupra tezaurului cu urmaşii puterii din Rusia s'au împletit într'un mod ciudat cu... problema Basarabiei. Diplomaţii sovietici au propus un troc foarte interesant: să ne dea Basarabia (noastră) în schimbul tezaurului (nostru)! Această unică posibilitate de a obţine recunoaşterea Basarabiei ca aparţinând României a fost refuzată de guvernul român, Brătianu cerând delegaţiei române dela Viena (27 Martie, 1924) să disocieze problema Basarabiei de cea a tezaurului. Era un moment când Lenin avea nevoie de aur şi deja în 1921 pe piaţa aurului din S.U.A. apăruseră lingouri şi monede din tezaurul românesc. O înţelegere rapidă, în care tezaurul era piesă de schimb, ar fi dat impresia că însăşi Basarabia era obiect de troc şi România nu ar fi *"primit-o"* pe baza unor drepturi istorice. Aliaţii (Franta, Anglia, Italia şi Japonia) au acceptat, după destule ezitări, să recunoască apartenenţa Basarabiei la România (28 Octombrie 1920).

În comparaţie cu atitudinea faţă de alte ţări limitrofe Rusiei, ura împotriva României a fost o constantă a politicii ruseşti. Ea s'a manifestat intens începând cu perioada tulbure de după revoluţia comunistă din 1917, când Sovieticii au început să plângă după Basarabia. De fapt, această ură a fost generată de simpla existenţă a României ca obstacol în faţa planurilor de totdeauna ale Rusiei în Balcani, în general, şi, în particular, în calea intenţiilor de utilizare a teritoriului Basarabiei de către conducătorii sovietici.

Acele perspective i-au îngrozit într'atât pe reprezentanţii de frunte ai Basarabiei, încât au optat în 27 Martie/9 Aprilie 1918 pentru unirea cu România a Republicii Moldoveneşti (ce se proclamase independentă în Ianuarie/6 Februarie 1918), tocmai într'un moment de dezastru pentru ţara-mamă România. După *"defecţiunea rusă"*, România pusă la zid, încolţită în triunghiul morţii din Moldova, înconjurată de armate germane şi dinspre Ucraina, guvernul român începuse tratative preliminare la Buftea în 20 Februarie/5 Martie 1918, semnând apoi o pace separată cu Germania, de o rară duritate, la 24 Aprilie/7Mai 1918, la Bucureşti. Propaganda antiromânească a comuniştilor sovietici a contaminat atunci şi cercurile emigranţilor ruşi anticomunişti (!), servindu-se de naţionalism.

Basarabia nu a fost recunoscută niciodată de U.R.S.S. ca fiind a României. Distinsul diplomat N. Titulescu nu a reuşit să obţină această recunoaştere, nici atunci când a propus Franţei să intervină în războiul civil din Spania de partea comuniştilor.... Trocul tezaur contra Basarabiei nu fusese decât o diversiune de moment. În 1936, la doi ani după intrarea U.R.S.S. în Liga Naţiunilor, Stalin spunea: *"Domnii aliaţi au despărţit Basarabia de U.R.S.S. şi au dat-o în robia boierilor români"*. Statul sovietic se considera deci în privinţa teritoriilor moştenitorul Rusiei ţariste, dar nu şi în privinţa datoriilor.

Că s'au folosit din tezaurul dela Moscova diferite valori, în decursul timpului este neîndoielnic. În Martie 1918, consulul Franţei la Petrograd a fost silit să predea cheile tezaurului din care s'au luat atunci lăzi de bancnote româneşti în scopul finanţării revoluţiei în România. Lăzi cu bancnote româneşti au fost găsite de trupele germane în Ucraina la socialiştii români ca M.G. Bujor, care a şi fost condamnat în România pentru jefuirea tezaurului. O fostă colaboratoare a lui Lenin, A. Balabanova, trimisă în misiune în Occident, ştia că primise monede de aur şi bijuterii din tezaurul românesc dela Moscova. În România se trimiteau bijuterii agitatorilor comunişti pentru a le valorifica, sumele obţinute trecând prin băncile patronate de Petru Groza la Deva şi Sibiu.

Va urma

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE/LA VOIX ROUMAINE

pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia ziarului cu cel 4 săptămâni înainte

România şi procesul de integrare europeană

Cotidianul berlinez *Die Welt* a publicat o pagină dedicată extinderii Uniunii Europene. Semnalul de alarmă este tras din chiar primul cuvânt al supratitlului: *"Unsprezece noi membri candidează la Uniunea Europeană"*. Supratitlul se încheie cu remarca *"Cert este că Germania va profita cel mai mult de pe urma noilor sosiţi"*, accentul fiind, de data aceasta, pus pe verbul *"a profita"*. Dacă am extrage materialul dintr'un context mai larg, am putea spune că avem de-a face cu o gafă a cotidianului din Berlin. Dar nu putem să îl extragem, şi atunci ne întrebăm dacă avem de-a face cu un curent de opinie susţinut doar de actuala Opoziţie dela Berlin, Uniunea Creştin-Democrată (alături de care se află, de altfel, ideologic, *Die Welt*).

"Orice zonă gri riscă să genereze un îngrijorător vid de putere", spunea, într'o discuţie purtată, recent cu un grup de ziarişti dela postul de radio *Deutsche Welle* şi dela mai multe instituţii de media sud-est europene, între care şi ziarele bucureştene *Ziua* şi *Evenimentul Zilei*, la Berlin, şeful comisiei de politică externă a Uniunii Creştin-Democrate, Karl Lamers. Motiv pentru care *"Germania şi, în general, Uniunea Europeană nu doresc un tampon neutru"* între Occident şi sfera rusească, *"ci graniţe sigure, solide şi puternic securizate"*.

Unde se va afla această graniţă? La ce fel de graniţă şi la care formă de securitate făcea referire Domnul Lamers? Puse politicienilor, aceste întrebări implică, de cele mai multe ori, răspunsuri ce se doresc diplomatice dar care, pe lângă faptul că nu lămuresc în nici un fel, lasă şi impresia unei aroganţe cu care anumite cercuri de putere din Occident tratează anumite puncte de pe harta Europei. Dacă, desigur, acele *"anumite zone"* mai sunt considerate ca aparţinând Europei. Căci, o Europă definită corect din punct de vedere politic pare a fi, din ce în ce mai evident, doar acel spaţiu istoric şi geografic delimitat politic, în fapt, de frontierele comunităţii celor 15 naţiuni care au intrat în Războiul Rece sub umbrela Statelor Unite. O eroare pe care politicienii de toate culorile cu care am avut contact la Berlin au recunoscut-o ca atare, punând-o pe seama comodităţii.

Dacă politicienii au un spaţiu de manevră limitat de ciclicitatea alegerilor, analiştii politici sunt scutiţi de calcule electorale. Cotidianul *Die Welt*, spre pildă. Apropiat (fidel, chiar) polului conservator german, publicaţia, care apare la Berlin, se face purtător de cuvânt al acelor politicieni care se feresc să ia, cu adevărat, cuvântul şi reformează arhitectura procesului integraţionist: ceea ce prinsese contur sub forma 12+1 este, în opinia creştin-democrată, în fapt, 11+1. Rămasă, de o vreme, la coada plutonului integraţionabililor, România a pierdut definitiv, după cum reiese din analiza ziarului *Die Welt*, contactul cu Uniunea Europeană. Nu se mai vorbeşte, în *Die Welt* (şi, după cum am putut constata la Berlin, în general în cercurile creştin-democrate germane), despre cele şase candidate iniţiale plus aspirantele cooptate la Helsinki, plus Turcia (candidata fără negocieri) ci, pur şi simplu, despre 11 pretendenţi la integrare. Plus Turcia, cu statutul ei special, instituţionalizat ca atare (candidat etern, fără şanse reale, după cum îşi exprima temerea, în faţa politicienilor germani, Tuba Grimmelijkhuizen, colegă dela postul de radio *Ege* din Izmir).

Un grafic ce ocupă un sfert din spaţiul publicistic al paginii amintite enumeră (raportând produsul intern brut al aspiranţilor la media comunitară) componenţa primului grup de candidaţi: Slovenia, Cehia, Ungaria, Polonia, Estonia şi Cipru; se trage linie şi urmează lista candidaţilor următori: Malta, Slovacia, Lituania, Letonia şi Bulgaria. Se trage din nou linie şi, în fine, apare şi Turcia.

Unde se află România? Lecturăm, spre iluminare, cele trei articole ce compun pagina. În dreapta paginii, o relatare despre eforturile financiare pe care le depune Polonia pentru adaptarea la cerinţele integraţioniste. Pe mijlocul paginii, încadrând graficul fatal, un interviu cu Günter Verheugen, comisarul european pentru Extindere. Subiectul interviului este tot de natură financiară, dialogul gravitând în jurul uneia şi aceleiaşi întrebări, ambalate diferit de fiecare dată: cât va plăti contribuabilul german pentru extinderea comunităţii europene?

Ajungând la analiza intitulată *"Germania va fi principalul câştigător"*, citim, în fine: *"Europa Centrală şi de Est a suferit, în contextul perspectivei integraţioniste, un "boom" economic. Rata de dezvoltare a sălţat la majoritatea candidaţilor. Reorientarea comerţului exterior dinspre Est spre Vest s'a încheiat în mare măsură. Până la Bulgaria şi România, economia de piaţă funcţionează în cazul tuturor candidaţilor."* Şi gata. Nici o explicaţie clară pentru supratitlul care începe cu formula *"Unsprezece noi membri"*, nici o lămurire pe marginea graficului.

Revenind, însă, la dialogul dela Berlin, cu democrat-creştinul Karl Lamers, vedem că Uniunea Europeană nu are interes în existenţa unei zone gri, iar cotidianul conservator *Die Welt* exclude România din procesul extinderii Uniunii Europene, România, ţară care bate la poarta cea mai răsăriteană a Uniunii, va închide uşa pe dinăuntru sau pe dinafară?

CRONICA VREMII

VIITORUL CULTURII NAŢIONALE

—Ion BOIERU—

Viitorul culturii naţionale în România reprezintă o problemă de primă urgenţă, pentrucă din 1945 şi până astăzi, cultura noastră, altădată înfloritoare, a decăzut şi a ajuns un semn de mare îngrijorare. Este greu de crezut că noul guvern, care are atâtea elemente ideologice nefireşti, din trecutul nefast al ţării, va fi în stare să refacă piedestatul moral, material şi specific al culturii româneşti.

Prea mult a fost degradată şi stânjenită această cultură, care ajunsese la un înalt nivel european, ca să mai poată porni la refacerea ei într'o formă adecvată. Pentru aceasta, ea are nevoie de oameni de cultură autentici, care nu au fost alteraţi de formele şi formulele marxiste care au pus piedici serioase procesului de creaţie şi dezvoltare organică şi ascensională.

Nici unul dintre miniştrii culturii din 1990 şi până astăzi nu a desfăşurat un plan cuprinzător al problemelor esenţiale, care să traseze o cale de readucere a culturii naţionale la un punct de refacere şi de promovare a valorilor specifice ale acestei culturi, de revenire la rodnicia şi dimensiunea ei valorică. Probabil că şi suportul financiar al bugetului a fost deficitar; totuşi, un plan iniţial de dezvoltare şi susţinere, s'ar fi putut publica, pentru a se vedea intenţia şi direcţia de creaţie, legată de năzuinţele ideale ale viziunii româneşti.

Tot ce s'a făcut meritoriu, până acum, s'a făcut prin eforturi personale, cu sacrificii mari, mai mult individuale, decât prin iniţiativă de stat.

Trebuia să se formeze un grup de oameni de cultură, nealteraţi de marxismul ucigător pentru sufletul nostru care este vinovat de dezastrul naţional, prin care s'a lichidat rodnicia creatorilor de cultură românească. Întreaga cultură şi spiritualitate naţională, care a existat înainte de 1945, a fost trecută prin revizuirile *"proletarilor culturali"* care au extirpat părţi întregi de creaţie şi le-au dat alte interpretări, siluite şi în afară de orice semnificaţie, nici în acord cu sensul şi viziunea autorului şi nici în ambianţa viziunii etnice; deformări şi falsificări, care să strice chipul şi identitatea adevărată şi armonioasă a unei culturi şi concepţii de viaţă milenară.

Ne vin în minte sângerândele chinuri ale marelui creator al culturii româneşti, Camil Petrescu, care a fost supus presiunilor proletare pentru a-şi reface texte întregi ale cărţilor lui. Este unul dintre cazurile cele mai grăitoare ale *"proletculturii din vremea comunismului din România"*, pentru ignoranţa şi josnicia intelectuală de factură marxistă.

Deschiderea unui drum, de îndrumare către fundamentele culturii şi creaţiei naţionale şi de integrare a noilor creaţii ale tineretului, trebue făcută de un grup de oameni formaţi în climatul adevăratei culturi, care cunosc şi temeiurile şi direcţiile şi componentele substanţiale ale *"întregului patrimoniu"*, care s'a stratificat înainte de 1945. Au mai rămas, din fericire, personalităţi culturale care au avut, sau au fost integrate în viziunea autentică a culturii noastre. Pe lângă aceştia, există încă mult material scris, care depune mărturie despre adevăratele fundamente ale acestei culturi, care nu sunt *"mofturi"*, cum a spus cineva dintre proletculturalii noştri despre sacralitatea drepturilor de proprietate ale ţăranului român. Acele fundamente culturale, au fost zidite din trudnicia gândului românesc şi reprezintă adevăratul chip de existenţă al *"omului rumân"*, nu ale veneticului marxist.

Este o nevoie imperioasă de aducere la suprafaţă a tuturor operelor de creaţie din trecut, pentru ca tineretul român să cunoască adevărata cultură, din izvorul căruia trebue să se inspire pentru rodnicia lui viitoare.

Nu se poate nega că s'au făcut şi multe lucruri bune, reeditări şi traduceri pentru tineret, dar statul nu a sprijinit prea mult aceste iniţiative care au fost realizate de particulari şi de aceea costurile au fost prea mari, şi deci cu o accesibilitate redusă. Statul trebue să susţină edituri, fundaţii şi întreprinderi oficiale, care să ajute tineretul, fără resurse financiare. Este, în mod absolut, datoria Statului, dacă într'adevăr s'a rupt de ideologia marxistă şi de diriguirea marxistă.

Nu exagerăm dacă spunem că în trecut *"cultura naţională"*, în toate domeniile ei de activitate, a fost extrem de bogată, încât tineretul putea găsi şi material pentru toate necesităţile lui intelectuale, ca să aibă o intuiţie a fenomenului românesc şi să câştige o interpretare a lumii, pe calea pe care i-o deschid perspectivele româneşti. Gândul românesc creator.

În America Latină, mi se pare în Paraguay, sistemul de organizare economică a statului este făcut după principiile sistemului corporatist al statului, care a fost iniţiat teoretic de către un Român, economist: Mihail Manoilescu. Statuia sa este expusă în mai multe oraşe.

Nu manuale alternative ne trebuesc pentru şcolile noastre, ci doar o reeditare a multora dintre cele vechi şi aducerea lor la zi, cu cercetările mai recente. În domeniul istoriei, nimeni nu poate înlocui manualele lui C.C. Giurescu, P.P. Panaitescu, Alex. Lupaş etc. în psihologie, există manualele excelente ale lui Ion Petrovici, C. Rădulescu Motru; în Logică, manualul lui Nicolae Bagdasar şi Ion Petrovici; în Sociologie, Gusti şi Traian Herseni; în Etică, D. Gusti, apoi Traian Brăileanu. Manuale de Etică, pentru cursul liceal, nici nu există în România post-comunistă, căci au fost scoase din studiu de *"înţelepţii proletari"*. Toate aceste manuale din liceele de altădată, erau publicate în alternativă, adică ele reprezentau manualele, prin redactarea altui profesor de specialitate, cu o altă formulare, care nu erau în contradicţie cu *"programa analitică"* formulată de Ministerul Educaţiei Naţionale.

Prin publicarea manualelor alternative, nu s'a făcut o corectă prezentare a acestora. Lumea nu a înţeles bine ce însemna un manual alternativ; adică nu s'a înţeles că un manual alternativ nu conţinea ceva diferit decât ce este prevăzut în programa analitică, fiind însă scris de un alt autor; nimic altceva. Toate manualele trebuiau să corespundă cu programa analitică a Ministerului. Şi profesorii recomandau manualul care li se părea a fi cel mai bun, după aprecierile sale. Alternativa consta numai în diferenţa autorilor şi formularea lor. Toţi, însă se călăuzeau după programa analitică.

Scandalul cu manualul (alternativ) de istorie a fost destul de complex şi nu s'a datorat atât autorilor, cât aceluia care a pregătit programa analitică, nu se prea ştie în ce calitate, căci se pare că nu era istoric de meserie.

Important este să apară edituri, fundaţii şi mari colecţii, separate prin specialităţi: Literatură, Filosofie, Istorie, Ştiinţe sociale etc., cu preţuri care să fie accesibile tinerilor din şcoli şi din universităţi.

Noul Ministru al Culturii a promis că va avea grijă de patrimoniul naţional şi a menţionat şi cărţile, care tot din patrimoniul cultural fac parte, în aceeaşi măsură, dacă nu chiar mai mult şi mai substanţial.

Era "mai bine"?!

Un domn redactor dela postul de radio B.B.C. a făcut, nu de mult, un foarte ciudat reportaj. Dumnealui numai într'o măsură avea dreptate să afirme cu oarecare sarcasm că populaţia acestei ţări se supune doar instinctului, la nivelul bacteriilor. Fiindcă aşa arată ceea ce a urmat, adică dialogul cu pieţarii (din Crângaşi sau de mai nu ştiu unde) sau cu întâmplătoarele foste *"activiste"* de pe străzile Bucureştilor, care afirmau toţi ca unul, că azi e mai rău ca pe vremea lui Ceauşescu şi că atunci era mai bine, că aveai *"loc de muncă"*...

Întrebările puse interlocutorilor întâmplători dintr'o piaţă bucureşteană primeau invariabilul răspuns că *"înainte era mai bine"* şi că *"acum e mai rău"*.

Întâi m'am întrebat de ce Dl. reporter dela B.B.C. s'a dus taman la piaţă? Unde foştii brigadieri de pe la IAS-uri sau CAP-uri au devenit precupeţi în incipientul şi slăbănogul capitalism românesc?

Să nu uităm însă, că, de fapt, în marile pieţe bucureştene rar pătrunde un ţăran adevărat, un producător, fiindcă dragii noştri precupeţi nu le permit adevăraţilor producători să intre în pieţe. Precupeţii sunt, aşadar, cei care nu permit să fie piaţă liberă ori concurenţă.

Dar de ce domnul reporter nu s'a dus şi în alte părţi, la cetăţenii din alte categorii sociale să le pună întrebări? Oricum, unii n'ar fi dat chiar răspunsurile ţigăncii care vinde banane...

Nostalgia după comunism şi după regimul totalitar o au, în genere, securiştii, activiştii şi ţăranii care nu ascultă un post de radio sau nu citesc un ziar. Dar nu numai aceştia. În iarna trecută, aflându-mă cu treburi într'o comună din judeţul Brăila, luai un ţăran să-l duc la oraş. Din una, în alta, mi-a spus că fuse-se chiabur, din care cau-ză a trebuit să fugă din sat. I-au ars casa, s'a ales praful de toată agoniseala lui, şi s'a mutat la oraş. Stă la fiică-sa.

- Şi d-ta pe cine ai votat? l-am întrebat.

- Păi, cum pe cine? Pe Iliescu.

- Şi cu ce se ocupă fiica d-tale?

- Păi, ea nu se ocupă, că are bărbatu-su slujbă. E militar.

Am înţeles ce fel de slujbă avea ginerele ţăranului meu şi de ce-l vota el tot pe Iliescu.

Revenind la reportajul domnului dela B.B.C., ce m'a uimit cel mai mult au fost răspunsurile unor femei care nu-şi mai aminteau deloc de lipsurile cumplite din vremea ceauşismului. Trebue să fii ori amnezică ori rău intenţionată ca să afirmi că nu erau lipsuri de alimente - *"stăteai la coadă dar găseai de toate"*... Cum se poate să uiţi că era o vreme în care nu găseai decât tacâmuri de pui, dar că pentru aceste răcăiciuri şi capete de pui trebuia să degeri ceasuri întregi? Că atunci când *"veneau"* ouăle (rar de tot) sau brânza, aveau loc adevărate asalturi, soldate adesea cu violenţe, nu numai verbale, nu numai cu sudălmi, dar şi cu bătăi în regulă.

Poate cineva să uite că *"eram arondaţi "* la diferite magazine pentru porţia lunară de zahăr sau de tacâmuri? Sau cum de am uitat, unii dintre noi şi unele, că existau de vânzare la *"liber"* pachete cu gâturi de pasăre? Că nu era de găsit o cafea ca lumea, decât dacă plăteai mult la cei ce o primeau din *"pachet"*? Că în staţiunile de odihnă şi tratament, în afara ciorbei comestibile, se dădea mămăligă din mălai stricat, amar, sau carne de oaie, mirosind a creolină, ori de-a dreptul împuţită?

Despre fructe, ce să mai vorbim! Pentru banane, care apăreau numai în preajma Anului-Nou, erau cozi interminabile! Am stat în ger cinci ceasuri şi mai bine pentru nişte lămâi şi m'am ales cu o gripă de toată frumuseţea!

Şi despre frigul din case, ce să mai vorbim! Şi despre gazele mici *"cât un sâmbure de mac"*, vorba Poetului, la care nu puteai să fierbi un ou? Au murit atunci, din cauza gazelor care ba se opreau, ba veneau prea mari, poetul Grigore Hagiu şi un foarte cunoscut balerin, şi câţi alţii...

A fost cea mai neagră mizerie! Sigur, nu pentru toţi! Existau şi *"magazine speciale"*. Dar nu pentru vermi - coana Leana nu putea să diftongheze - care stăteau la cozi. Iar cozile trebuiau să fie undeva la dosuri ca să nu se vadă. Iar magazinele nu mai aveau perdele. Ţineţi minte? Însă nimeni nu zicea nici pâs, nimeni nu protesta, de frică.

O individă a răspuns reporterului B.B.C. că ei *"nu-i era frică"*, putea spune, în şedinţă tot ce credea... Doamne, ce minciună gogonată! Cum nu-i era frică? Păi domnul reporter o fi nimerit vreo tovarăşă securistă. Deşi cred că până şi ălora le era câteodată frică... Cum de uităm atât de repede odiseea ceauşistă - de fapt nu odisee, ci iadul în care am trăit? Atâţia ani?! *"E mai rău ca în vremea lui Ceauşescu"*, spunea o femeie care nu ştia ce zice.

FOAMEA, FRIGUL, FRICA - cei trei F ne guvernau. Cum de ai uitat, *"Tovarăşă"*? DA, a uitat! De aceea vrea să-l înmormânteze *"CREŞTINEŞTE"* pe cel care a dărâmat biserici, a profanat morminte, a desfiinţat cimitire, nelăsându-i nici pe morţi să se odihnească în pace...

Eu nu cred că acest popor are o memorie atât de scurtă! Socot numai că domnul reporter n'a întrebat pe cine trebue, fiindcă nu vreau să cred că în ţara cu cele mai multe maşini scumpe, cu palate ţigăneşti, cu cei mai mulţi hoţi şi cu ziare de scandal care fac din ţânţar armăsar, poporul acesta gândeşte ca o gloată mânată doar de instincte primare...

Eugenia **Tudor-Anton**

V'AŢI PLĂTIT ABONAMENTUL LA "CUVÂNTUL ROMÂNESC" ?

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $ 60 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$ 50 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$ 40 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)